

προλεταριακή σημαιο

Προδεσμένοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

9 771109 064163 10

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 11 Μάρτη 2023 ■ χρόνος 41ος φ. 936 ■ 1.50€

Λαϊκή Οργή Πλημμύρα Απεργιακή

Αθήνα, 8/3/2023

Η οργή απειλεί την κανονικότητα της βαρβαρότητας!
Λαός και νεολαία να πάρουν στα χέρια τους
την υπόθεση της πάλης τους

σελ. 2

Αφιέρωμα στο μαζικό έγκλημα στα Τέμπη, σελ. 9-16

Γαλλία

Συνεχίζονται οι απεργιακοί αγώνες
ενάντια στις πολιτικές λιτότητας!

σελ. 17

Παρίσι, 7/3/2023

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ...

ΑΓΩΝΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΛΑΪΚΗ ΟΡΓΗ!

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- Ασφαλείς και φτηνές συγκοινωνίες
- ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ.
- Αυξήσεις μισθών ώστε να καλύπτονται τα κόστη ζωής
- ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ - ΔΩΡΕΑΝ ΣΠΟΥΔΕΣ

ΚΚΕ(μ-λ)

Συζητήσεις για το έγκλημα
στα Τέμπη

Αθήνα

Σάββατο 11 Μάρτη, 7:00μ.μ., καφέ-
βιβλιοπωλείο «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

Καρλόβασι

Σάββατο 11 Μάρτη, 6:00μ.μ., Ίριδα

Ξάνθη

Κυριακή 12 Μάρτη, 7:00μ.μ., Στέκι
«Ρωγμή», Μ. Βόγδου 20,
4ος όροφος

Η οργή απειλεί την κανονικότητα της βαρβαρότητας!

Λαός και νεολαία να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της πάλης τους

Η Οργή. Αυτό είναι το νέο δεδομένο που καθώς εκδηλώνεται ολοένα πιο μαζικά από τον λαό και τη νεολαία της χώρας αμφισβητεί και μπλοκάρει την «κανονικότητα», όλους τους σχεδιασμούς που είχε δρομολογήσει η κυβέρνηση και συνολικά το πολιτικό σύστημα. Δεν είναι υπερβολή να πούμε πως η οργή είναι σήμερα το στοιχείο που κυριαρχεί στην πολιτική κατάσταση της χώρας. Και μέσα στον μεγάλο και εξελισσόμενο αναβρασμό, αυτό είναι το πρώτο ζήτημα που πρέπει να δει και να συνειδητοποιήσει λαός και νεολαία. Και μόνο η έκρηξη αυτής της δίκαιης οργής ήταν αρκετή για να μπλοκάρουν οι σχεδιασμοί των κυρίαρχων δυνάμεων. Ήταν αρκετή η έκρηξη αυτής της οργής για να αναζητούνται αλλαγές και τροποποιήσεις σχεδίων, τακτικών και προσωπειών από αυτούς που υποτίθεται ότι είναι «πανίσχυροι». Ήταν αρκετή ώστε κυβέρνηση και «αντιπολίτευση» ξαφνικά να προσπαθούν να ψελλίσουν -ψεύτικες και εξοργιστικές- συγγνώμες, υποσχέσεις, αυτοκριτικές και κριτικές. Αυτό είναι από τα πρώτα που δεν πρέπει να ξεχαστούν τις επόμενες μέρες και βδομάδες και σε όλη την εποχή που ζούμε: Η δύναμη του λαού και της νεολαίας είναι τεράστια, η μαζική πάλη μπορεί να γίνει πρωταγωνιστής

των εξελίξεων!

Λαός και νεολαία συγκλονίστηκαν από το μαζικό και φρικιαστικό έγκλημα στα Τέμπη. Το έγκλημα καθαυτό ήταν η αιτία για τα πρώτα κύματα της οργής ενάντια σε ένα σύστημα που, με βάση τα πραγματικά του χαρακτηριστικά, τις πραγματικές του επιλογές και προτεραιότητες, σκότωσε και σακάτεψε δεκάδες ανθρώπους.

Αλλά η οργή που έχει συσσωρευτεί εδώ και πολλά χρόνια είναι γιγάντια. Μια ολόκληρη θάλασσα από τα «κάτω πατώματα» της κοινωνίας. Γι' αυτό οι εκρήξεις δεν σταματούν. Συνεχίζουν, απλώνουν, μεγαλώνουν. Τα ποτάμια των απεργιών και των διαδηλώσεων που πλημμύρισαν τη χώρα στις 8 Μάρτη τροφοδοτήθηκαν από την υπόγεια θάλασσα που λυσσομανά για το δίκιο της εργατικής τάξης, για τα δικαιώματα και τη ζωή του λαού και των νέων ανθρώπων.

Χρειάζεται να παλέψουμε! Για να βγει κι άλλο η οργή. Για να γίνει αγώνας που θα πετύχει νίκες και κατακτήσεις. Για να αλλάξουν πράγματι τα αρνητικά δεδομένα απέναντι στον αντίπαλο και τον αρνητικό συσχετισμό.

Τα αστικά όρια στη λαϊκή οργή

Βρίσκεται σε εξέλιξη ένας μεγάλος ξεσηκωμός και αγώνας

του λαού και της νεολαίας. Ένας ξεσηκωμός που γίνεται όλο και πιο μαζικός και απλώνεται σε πόλεις, κωμοπόλεις, σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς και γειτονιές. Μια έκρηξη αγωνιστικών διαθέσεων και στάσεων μέσα στη νεολαία και τον εργαζόμενο λαό.

Το εύλογο ερώτημα που ωστόσο χρειάζεται να τεθεί είναι: Ενάντια σε ποιον και τι στρέφεται ο ξεσηκωμός αυτός; Ποιες είναι οι αιτίες του, οι αφετηρίες του; Και σε αυτή τη βάση να απαντηθεί η συνέχεια του ερωτήματος: Τι παλεύει, τι διεκδικεί; Η ικανοποίηση ποιών στόχων θα αποτελέσει μια έστω πρώτη δικαίωση αυτού του ξεσηκωμού;

Η εισήγηση του Μητσοτάκη στο Υπουργικό Συμβούλιο της 9/3 προσδιόρισε πολύ συγκεκριμένα την απάντηση στο ερώτημα αυτό, από τη σκοπιά βέβαια της κυβέρνησης του. Ζητούμενο είναι -σύμφωνα με τον Μητσοτάκη- η αποκατάσταση της ασφάλειας στο σιδηροδρομικό δίκτυο και η επαναλειτουργία του με ασφαλείς όρους. Στο ίδιο θέμα -ως αποκλειστικό ζητούμενο- επικεντρώνεται και όλος ο «δημόσιος διάλογος» και οι αναλύσεις και παρεμβάσεις των ΜΜΕ. Σε αυτό το θέμα επικεντρώνεται και η «κριτική» των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, αλλά και του Βαρουφάκη, όπως και η ακροδεξιά δημαγωγία του

Βελόπουλου.

Επιπλέον, έχει σημασία ότι ο Μητσοτάκης προσδιόρισε ως αποδεκτό τον «ευπρεπή θρήνο των νέων ανθρώπων» και έσπευσε να πει ότι δεν θα αποδεχτεί έναν «νέο διχασμό». Εξάλλου, από την πρώτη στιγμή η κυβέρνηση επιστράτευσε την τρομοκρατία και την καταστολή ενάντια στις κινητοποιήσεις λαού και νεολαίας που εκφράζουν την οργή τους και επιδιώκουν να συγκροτήσουν και να αναπτύξουν την πάλη τους.

Είναι φανερό ποια είναι η γραμμή που διαμορφώνει η αστική πολιτική νομιμότητα απέναντι στην έκρηξη της οργής λαού και νεολαίας. «Επιτρέπονται» εκφράσεις θλίψης ...άντε και διαμαρτυρίες για την κατάσταση των σιδηροδρόμων και τίποτε άλλο. Αλλά και αυτές «δεν μπορεί» να κρατήσουν πολύ, πρέπει να τελειώνουν! Μια γραμμή στην οποία πρωτοστατεί, βέβαια, η κυβέρνηση που έχει την ευθύνη εφαρμογής του «νόμου και της τάξης» του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αλλά και μια γραμμή που υπηρετήθηκε και στηρίχθηκε από την πρώτη στιγμή από όλα τα κόμματα του συστήματος, που με «σιωπηλές διαμαρτυρίες» επεδίωξαν να μην αποκτήσει φωνή και στόχους πάλης η οργή.

Όλοι αυτοί υποτίμησαν την

οργή που έχει συσσωρεύσει λαός και νεολαία. Όλοι αυτοί θεώρησαν ότι θα ξεμπερδέψουν με ένα «3ημερο πένθος» και θα επιστρέψουν αμέσως μετά στην εξέλιξη των σχεδιασμών τους. Το πρώτο πρωθυπουργικό διάγγελμα θεωρούσε ότι ήταν αρκετό να βρεθεί ένας «ένοχος σταθμάρχης». Οι πρώτες αντιδράσεις του ΣΥΡΙΖΑ θεωρούσαν ότι αρκούσαν τα «συλλυπητήρια» και η επανέκδοση του «θα λογαριαστούμε μετά» στην εκδοχή «θα λογαριαστούμε στις εκλογές».

Όλα αυτά δεν άντεξαν ούτε δύο μέρες. Κονιορτοποιήθηκαν από τη σφοδρότητα της έκρηξης της λαϊκής οργής. Η 8η του Μάρτη επιβεβαίωσε πως η έκρηξη «δεν χωρά» σε μια σύντομη παρένθεση λίγων ημερών.

Όλοι αυτοί επιστρατεύουν τη «θλίψη τους» για τους σκοτωμένους και σακατεμένους στα Τέμπη, γιατί δεν μπορούν να κρύψουν το έγκλημα αυτό. Αλλά στην πραγματικότητα πίσω από αυτό το έγκλημα θέλουν να κρύψουν όλα τα άλλα. Τα προηγούμενα και τα επόμενα!

Είναι σίγουρο ότι η προεκλογική συγκυρία της εκδήλωσης της οργής ήταν η πιο κακή συγκυρία για την κυβέρνηση, αλλά και για όλα τα κόμματα που διεκδικούν κυβερνητικό ρόλο. Είναι επίσης σίγουρο ότι και για τις ενδιάμεσες δυνάμεις του

Χωρίς αγώνα δεν υπάρχει ζωή για τον λαό

Θα μπορούσε κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος να ισχυριστεί βάσιμα και να αποδείξει με χίλια δυο παραδείγματα ότι το νόημα του τίτλου βγαίνει μέσα από την ίδια τη ζωή! Πράγματι, ό,τι έχει καταφέρει ο λαϊκός κόσμος, κάθε άνθρωπος του λαού, το χρωστά στην πάλη του. Κανείς δεν του χάρισε τίποτε. Ακόμη κι όταν βαφτίζονται ψευδεπίγραφα οι κατακτήσεις «παροχές», έχουν έρθει μέσα από σκληρή αντιπαράθεση των «από κάτω» με τους «από πάνω». Τα δικαιώματα, ωστόσο, μπορούν σχετικά εύκολα να γίνουν... παρελθόν, στο βαθμό που υπάρξει εφησυχασμός και κυριαρχήσει η αντίληψη ότι, άπαξ και κερδήθηκαν, θα παραμείνουν ες αεί. Τα τελευταία μνημονιακά χρόνια επαλήθευσαν αυτή τη μεγάλη αλήθεια με οδυνηρό τρόπο.

Και όμως. Τόσο οι βασικοί μονομάχοι (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ) όσο και τα τριτοκλασάτα και βάλε αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-ΜΕΡΑ25), ακόμα και τα ακροδεξιά εξαπτέρυγα του συστήματος (Ελληνική Λύση), έχουν σκυλιάσει να «πει-

σουν» το λαό ότι ο δρόμος για μια καλύτερη ζωή περνάει υποχρεωτικά μέσα από την κάλπη. Εκεί, στο εκλογικό πεδίο, είναι που τα «δίνουν» όλα. Πασχίζουν, λοιπόν, να δείξουν ότι είναι «διαφορετικοί», τη στιγμή που είναι ολόιδιοι. Φυσικά και αναφερόμαστε στις βασικές επιλογές του συστήματος και όχι στα «μίγματα πολιτικής» τού καθενός, όπως έχει επικρατήσει να αποκαλούνται στις διάφορες παραλλαγές τους οι μορφές διαχείρισης της αστικής εξουσίας.

Αυτά ακριβώς τα βασικά και κεφαλαιώδη, αυτά στα οποία συμφωνούν ουσιαστικά και θεωρούνται θέσφατα για τα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, συνειδητά αποκλείονται από το δημόσιο λόγο, δεν γίνονται αντικείμενο καμιάς ούτε καν κοκορομαχίας για το θεαθήναι από μεριάς τους. Ποιος τους ακούει, φερ' ειπείν, να τοποθετούνται για το ζήτημα της παρουσίας των αμερικανικών βάσεων στη χώρα μας; Ποιος θέτει θέμα παραμονής ή όχι στο ΝΑΤΟ σήμερα; Ποιος, ακόμη πιο πολύ, θέτει το ζήτημα της εξόδου της χώρας μας από την ΕΕ;

Ποιος, με άλλα λόγια, θέτει ως στόχο πάλης του λαού την ανεξαρτησία της χώρας από τους ιμπεριαλιστές; Στο βαθμό που δεν υπάρχει καμιά μερίδα της αστικής τάξης με «εθνικά» χαρακτηριστικά, είναι ολοφάνερο ότι το όλο ζήτημα τίθεται αυτόματα εκτός συζήτησης. Μάλιστα, η εμπλοκή στον πόλεμο και η ακόμη μεγαλύτερη προετοιμασία για το μέλλον θεωρείται... «εθνικό συμφέρον».

Αλλά και στο μέτωπο της επίθεσης κατά των εργαζομένων, οι τόνοι διαμαρτυρίας αυτών των δυνάμεων έχουν πέσει. Όλοι θυμόμαστε, π.χ., το ύψος του κατώτατου μισθού που υποτίθεται ότι διεκδικούνταν από τον αστικό και το ρεφορμιστικό συνδικαλισμό πριν από 10-15 χρόνια. Σήμερα, με την επίθεση να έχει διανύσει δρόμο και τις συνθήκες ζωής να έχουν επιδεινωθεί δραματικά, οι διαφορές ανάμεσα στα ανωτέρω κόμματα ως προς το τι προτείνουν -και όχι διεκδικούν- είναι της τάξης κάποιων δεκάδων ευρώ! Μπορεί να παραδέχονται ότι υπάρχει ακρίβεια και ανεργία, ότι επιβάλλεται υπερφορολόγηση και

υπερεργασία, ότι μεγαλώνουν οι κοινωνικές ανισότητες, όπως κομπάζουν ονομάζοντας τη ραγδαία φτωχοποίηση της εργατικής τάξης και όλων των λαϊκών στρωμάτων, αλλά πρυτανεύουν σε όλους ανεξαίρετως οι «αντοχές της οικονομίας» και όχι οι ανάγκες των εργαζομένων. Είναι μια βαθιά υπόκλιση στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

Για να μείνουμε μόνο στα σημερινά κοινοβουλευτικά κόμματα, δεν έχουμε παρά να δούμε τι έκαναν και τι κάνουν, τι έλεγαν και τι λένε σε μια σειρά ζητήματα. Ποια πολιτική, κατ' αρχάς, υιοθέτησαν στο 3χρονο της πανδημίας και τι αποτέλεσμά είχε αυτό στις λαϊκές μάζες. Δεκάδες κι εκατοντάδες μέτρα πέρασαν κι εφαρμόστηκαν, η φασιστικοποίηση και η καταστολή χτύπησαν κόκκινο, η επίθεση δεν μπήκε σε κανένα lockdown και οι ίδιοι καλούσαν το λαό να υπομείνει καρτερικά την καταβύθιση της ζωής του. Ζητήματα βάρβαρων εργασιακών σχέσεων, καταργημένων συλλογικών συμβάσεων εργασίας, σωρεία αντιασφαλιστικών ρυθμίσεων έγιναν κανονικότη-

τα. Για να μη μιλήσουμε για τις απαγορεύσεις, τους περιορισμούς και τις επιβολές που γνώρισαν νέες δόξες.

Ακόμη και σήμερα που κάποια κραυγαλέα από τα πολλά εγκλήματα του συστήματος αποκαλύπτονται πλατιά, λειτουργούν ως δούρειος ίππος μέσα στο λαό για το καταλάγιασμα της αγανάκτησης και της οργής. Τα εγκλήματα στο Μάτι, στη Μάνδρα, στην Εύβοια, στα Τέμπη (το πλέον πρόσφατο), που έκαναν και κάνουν το ποτήρι να ξεχειλίζει, υποβαθμίζονται μετά τις πρώτες μέρες. Ένα μεγάλο κομμάτι του λαού που θέλει να παλέψει, σπρώχνεται βίαια απ' όλες τις μεριές να βγει απ' τον αγώνα, να επιστρέψει στην πεπατημένη του προεκλογικού κλίματος.

Αλήθεια, μπορεί να βρει κάποιος «μικρότερο κακό» σε όλα αυτά; Είναι βέβαιο ότι η αντιδραστική αυτή θεωρία θα γνωρίσει εκ νέου δόξες, όσο πλησιάζουμε προς τις κάλπες. Μικρότερο κακό ο ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τη ΝΔ. Το ΠΑΣΟΚ ίσως, ως τρίτο κόμμα, σε σχέση με τους άλλους δύο. Το ΚΚΕ και το Μέ-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

► συμβιβασμού και της υποταγής, η χρονική σύμπτωση του ξεσηκωμού με την προεκλογική συγκυρία αποτελεί μια κατάσταση που οξύνει πολύ περισσότερο τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδά τους. Με βάση όλα αυτά, η «αναβολή» των εκλογών (από την ημερομηνία της 9/4 που είχε ουσιαστικά αλλά όχι τυπικά αναγγελθεί) είναι ήδη δεδομένη. Αλλά το πολιτικό πρόβλημα συνεχίζει να υπάρχει και να κάνει οξύτερους τους όρους πολιτικής αστάθειας και κρίσης που υπήρχαν πριν το έγκλημα στα Τέμπη και πριν την έκρηξη της οργής. Το πολιτικό πρόβλημα της διαχείρισης-εκτόνωσης της οργής, της αποτροπής της μετεξέλιξής της σε παλλαϊκό αγώνα ενάντια στην πολιτική του συστήματος. Πρόκειται για πρόβλημα κοινό όλων των κομμάτων του συστήματος, Αλλά και για πρόβλημα που συμμερίζονται -με διαφορετικούς όρους- οι δυνάμεις του ρεφορμισμού-συμβιβασμού (όπως η ηγεσία του ΚΚΕ), που υπό την πίεση των μαζών «εκτρέπονται» από την προεκλογική προπαγάνδα του «προγράμματος διακυβέρνησης» που έχουν και τίθενται μπροστά στις πιο οξυμένες εκδοχές των αντιφάσεών τους.

Ο ξεσηκωμός να κατακτήσει γραμμή αγώνα!

Ας απαντήσουμε πιο αναλυτικά στα ερωτήματα που παραπάνω θέσαμε για τους στόχους πάλης που χρειάζεται η έκρηξη της οργής, για τις νίκες και τις

κατακτήσεις που πρέπει και μπορεί να επιδιώξει.

Το έγκλημα στα Τέμπη είναι αιτία της έκρηξης της οργής, είναι και καθαυτό αιτία της οργής, αλλά δεν είναι η μοναδική! Τα προβλήματα λαού και νεολαίας δεν «αρχίζουν και τελειώνουν» στις αθλιότητες ιμπεριαλισμού, κεφαλαίου και κυβερνήσεων στο ζήτημα του σιδηροδρόμου και των συγκοινωνιών-μεταφορών. Η επέλαση των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων στη χώρα, η άγρια καπιταλιστική επίθεση, χτυπούν, σαρώνουν και γκρεμίζουν χρόνια τώρα το σύνολο των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων των μαζών και ταυτόχρονα επιβάλλουν κατάπνιξη ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, συνθήκες φασιστικοποίησης στη δημόσια και πολιτική ζωή. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η πολιτική του συστήματος και των κυβερνήσεών του αναδεικνύεται ως εγκληματική για τα δικαιώματα των μαζών και πολλές φορές άμεσα εγκληματική για τη ζωή των εργατών, των νέων και του λαού. Από τις πλημμύρες και τις πυρκαγιές ως τα ναυάγια και τους χιονιάδες και από τα μαγκάλια που δηλητηριάζουν τους νέους χωρίς θέρμανση ως τους σκοτωμένους και σακατεμένους εργάτες και εργαζόμενους στα «ατυχήματα»-εγκλήματα στη δουλειά τους.

Όλα αυτά είναι το υλικό και η θάλασσα της οργής. Όλα αυτά απαιτούν αντίσταση, διεκδίκηση, πάλη!

συνέχεια στη σελ.4

► ΡΑ25 σε σχέση με τους μεγαλύτερους. Και τράβα κορδέλα. Το ίδιο και η επίσης αντιδραστική θεωρία της «χαμένης ψήφου». Αυτής που δεν πρέπει να πάει σε κανέναν άλλον πλην των δύο μονομάχων, αφού... «Βγάζουμε κυβέρνηση». Εκείνης που κανένα μικρότερο κόμμα δεν δικαιούται να διεκδικεί να επιζητά. Χαμένη στο ΠΑΣΟΚ σε σχέση με τους δύο. Στο ΚΚΕ σε σχέση με τους τρεις. Στο ΜέΡΑ25 σε σχέση με τους τέσσερεις. Στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά σε σχέση με το ΚΚΕ. Στο ΚΚΕ(μ-λ) σε σχέση με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΛΑΕ ή όποια άλλη συγκόλληση. Η αναπαραγωγή τού αστικού θεωρήματος γίνεται εδώ και χρόνια, δυστυχώς, και στα πλαίσια της Αριστεράς.

Δεν αντιμετωπίσαμε ποτέ κι ούτε φυσικά θα το κάνουμε τώρα, τα πραγματικά επίδικα της λαϊκής πάλης με όρους προεκλογικού μάρκετινγκ. Αυτά υπάρχουν, ανεξάρτητα των ψεύτικων κι εκβιαστικών διλημάτων που θέτουν οι δυνάμεις του συστήματος στο λαό. Είμαστε δεσμευμένοι να θέτουμε και να παλεύουμε τα βασικά πολιτικά ζητήματα, αυτά που αναδεικνύουν τα κύρια και αδιαμφισβήτητα μέτωπα, από την έκβαση των οποίων εξαρτάται η «όλη» ζωή του λαού, πάνω σε μια βάση κίνησης, αντίστασης και πάλης, οργάνωσης και μαζικοποίησης, διεκδίκησης και αναμέτρησης με τις δυ-

νάμεις του συστήματος. Οι αποπροσανατολιστικές θεωρίες τού δήθεν μικρότερου κακού και της δήθεν χαμένης ψήφου οδηγούν στον εγκλωβισμό του λαού στην αναμονή, στην ανάθεση, στις εκλογικές, κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές αυταπάτες, στην υπαρπαγή της ψήφου και εν τέλει στην απογοήτευση και στην υποταγή.

Όλοι όσοι υπόσχονται «μαγικές» λύσεις μέσω του «μαγικού» χαρτιού, ακόμη ίσως και με πιο χαμηλούς τόνους λόγω της σταδιακής απομυθοποίησης αυτού του αδιέξοδου δρόμου, είναι υπονομευτές και εχθροί της πάλης του. Θέτουν τον εκλογικό «δρόμο» σε ευθεία αντιπαροβολή με τους ταξικούς και πολιτικούς αγώνες για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Θέτουν την κάλπικη «ειρηνική» μετεξέλιξη του καπιταλισμού για να αποκόψουν τις μάζες από την επαναστατική προοπτική.

Όλες οι αστικές και μεταρρυθμιστικές δυνάμεις εμπλέκονται και είναι συνένοχες στο διαρκές έγκλημα που συντελείται ενάντια στο λαό. Στην παραμονή και μακροήμερευση ενός σάπιου κι εχθρικού για τους εργαζόμενους και τη νεολαία κοινωνικοοικονομικού καθεστώτος. Αυτού που στις μέρες μας έχει πάρει διαστάσεις πραγματικής μάστιγας. Απειλώντας την ίδια τη ζωή. Γι' αυτό, για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

Αποψη

Πλημμύρισε τους δρόμους σε όλες τις πόλεις η νεολαία και μαζί με τον λαό βροντοφώναξε την οργή της για το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη. Από την πρώτη στιγμή και κάθε μέρα βγαίνει στο προσκήνιο και παλεύει ενάντια στο σύστημα που δολοφόνησε δεκάδες φίλους, συναδέλφους, συμπατριώτες και συμφοιτητές.

Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή χρησιμοποίησε το όπλο της καταστολής εναντίον της, χτύπησε σχεδόν κάθε συγκέντρωση και διαδήλωση και έστειλε τα ΜΑΤ σε μια επιχείρηση βίαιης ανακατάληψης της πρυτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η αντιπολίτευση, από τη μεριά της, έχει το δικό της όπλο, τη διέξοδο των εκλογών που πλησιάζουν, όπου υποτίθεται ότι θα δοθεί η δυνατότητα στον λαό να τιμωρήσει, με την ψήφο του, την κυβέρνηση.

Η νεολαία θα βρει το μέλλον της στους δρόμους του αγώνα!

Η νεολαία, μέχρι τώρα, έχει δείξει ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τα όπλα του συστήματος. Ούτε η κρατική τρομοκρατία, ούτε οι εκλογικές αυταπάτες δεν φαίνονται ικανές να την μαζέψουν από τους δρόμους και να την επαναφέρουν στην ...κανονικότητα.

Αλλά για ποια κανονικότητα πρόκειται; Ποιο είναι το παρόν που έχουν δημιουργήσει και -κυρίως- το μέλλον που σχεδιάζουν για τη νεολαία; Αποκλεισμός από την εκπαίδευση με την όρθωση ταξικών φραγμών αξεπέραστων για όλο και περισσότερους. Ιδεολογική χειραγώγηση και οπισθοδρόμηση προς έναν ακραίο συντηρητισμό και τα αντιδραστικά ελληνοχριστιανικά ιδεώδη. Ανεργία ή δουλειά χωρίς δικαιώματα και με μισθούς πείνας. Καταπίεση και εκμετάλλευση από εργοδότες και κράτος, που με πλήρη ασυδοσία αποφασίζουν για τις ζωές τους. Καταστολή κάθε προσπάθειας μαζικής αντίστασης. Καταπίεση και καταστολή της διαφορετικότητας, παρά τις μεγαλόσχημες διακηρύξεις. Καταστροφή του περιβάλλοντος. Πολιτιστική σαπίλα, μέχρι και απαγόρευση κινηματογραφικών ταινιών. Και στο βάθος, όλο και πιο κοντά, ο όλεθρος του πολέμου.

Επειδή κανένας νέος άνθρωπος δεν बोλεύεται στην κανονικότητά τους, η οργή για το έγκλημα στα Τέμπη προστέθηκε στην οργή της νεολαίας για τη ζωή που ζει και για το μέλλον που βλέπει να έρχεται.

Αυτή η οργή ξέσπασε πολλές φορές τα τελευταία δυο χρόνια. Μέσα στην καραντίνα, απέναντι στη φασιστικού τύπου καταστολή έδωσε πνοή και ζωντάνια στις πρώτες διαδηλώσεις που δειλά ξεκίνησαν να γίνονται, με αποκορύφωμα τη μεγάλη συγκέντρωση στην πλατεία της Νέας Σμύρνης, μετά την οποία η κυβέρνηση υποχρεώθηκε να μετριάσει την κρατική τρομοκρατία. Για εβδομάδες πάλευαν με επιμονή οι φοιτητές ενάντια στο νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, σπάζοντας το κλίμα των απαγορεύσεων. Αντιμετώπισαν τα ΜΑΤ και τις ΟΠΠΙ μέσα στις σχολές, την αστυνομοκρατία στο ΑΠΘ. Σε κάθε ευκαιρία

που της δινόταν, ακόμα και σε συναυλίες και σε γήπεδα φώναζε και έβριζε το σύστημα που της έχει κάνει μαύρη τη ζωή.

Αυτή η ίδια νεολαία είναι που σήμερα σηκώνει ανάστημα απέναντι στους δολοφόνους των Τεμπών με κάθε τρόπο, από τα συνθήματα με τις τσάντες στα σχολεία μέχρι τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις. Συνεχίζει, έτσι, την αντίσταση και την πάλη, αυθαδιάζοντας απέναντι σε μια εξουσία που θεωρεί τον εαυτό της ανίκητο.

Αυτή η νεολαία έχει κάνει το σύστημα να ανησυχεί. Γιατί ξέρει ότι δεν μπορεί να την κερδίσει, οπότε πρέπει να την χειραγωγήσει, να την αποπροσανατολίσει, να την τρομοκρατήσει, να κάνει ό,τι μπορεί για να την ξαναβάλει στη γωνία, άβουλη και πειθήνια, έτοιμη να λαδώσει τα γρανάζια της μηχανής της καπιταλιστικής κερδοφορίας ή και να γί-

νει κρέας για τα κανόνια της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Η επιμονή και η αντοχή της οφείλονται στο γεγονός ότι όλοι οι δρόμοι που της προσφέρει το σύστημα είναι αδιέξοδοι, στο γεγονός ότι το ίδιο το σύστημα δεν της αφήνει άλλο περιθώριο, αλλά την σπρώχνει, με την πολιτική του, στον αγώνα ενάντιά του. Γι' αυτό και είναι ολέθριες οι απόψεις μέσα στο κίνημα που, στην πραγματικότητα, διευκολύνουν το σύστημα δίνοντας στη νεολαία ψεύτικες διεξόδους, που το ίδιο δεν μπορεί από μόνο του να προσφέρει. Πρόκειται για όλους αυτούς που, αν και υποτίθεται ότι αναγνωρίζουν πως μια κυβερνητική αλλαγή θα αλλάξει τα πράγματα, έχουν στην προμετωπίδα τους την πτώση της κυβέρνησης ή την δική τους εκλογική ενίσχυση. Γι' αυτούς που θεωρούν το κίνημα τσιφλίκι και ιδιοκτησία τους και αποκλείουν κάθε άλλη άποψη ακόμα και με τη βία. Γι' αυτούς που η πάλη τους τελειώνει σε μια εκτόνωση απέναντι στην αστυνομία, τις περισσότερες φορές στις πλάτες μιας ολόκληρης διαδήλωσης. Γι' αυτούς που μπορεί και να μην αργήσουν να σημάνουν το τέλος των αγώνων, ώστε να μπορέσουν ανενόχλητοι να θερίσουν τους εκλογικούς καρπούς της -κατά τ' άλλα- αγωνιστικής στάσης τους.

Το μέλλον της νεολαίας βρίσκεται στους δρόμους του αγώνα. Πάντα εκεί ήταν. Και όποτε τους ανακαλύπτει γίνεται πονοκέφαλος για το σύστημα και ελπίδα για όλο τον λαό. Σήμερα η νεολαία πρέπει να μείνει σε αυτούς τους δρόμους, γιατί μόνο έτσι μπορεί να ανακόψει την ανελέητη επίθεση που γίνεται εναντίον της, να κερδίσει νίκες, να πάρει πίσω όσα της κλέβουν, να διεκδικήσει το μέλλον που της ανήκει!

Και με τον τρόπο αυτό να δικαιώσει με τον μοναδικό πραγματικό και ουσιαστικό τρόπο τους νεκρούς των Τεμπών και να στραφεί ενάντια στον πραγματικό ένοχο, που δεν είναι άλλος από το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

συνέχεια από σελ. 3

Εξάλλου, την ίδια ώρα που κυβέρνηση και αντιπολίτευση «θρηνούν» και «συμμερίζονται» τη λαϊκή οργή, δύο ακόμα εργάτες σκοτώνονται στη δουλειά τους, προωθούνται οι πλειστηριασμοί και η ιδιωτικοποίηση του νερού, ψηφίζεται στη Βουλή ο νόμος που ορίζει ως «βία» τις μαθητικές κινητοποιήσεις, αποφασίζεται πως τα νοσοκομεία δεν θα παίρνουν ούτε ευρώ από τον κρατικό προϋπολογισμό. Με άλλα λόγια, τα εγκλήματα και η εγκληματική πολιτική συνεχίζονται!

Αλλά επίσης, πριν τα Τέμπη και τη μεγάλη έκρηξη της οργής μια σειρά μικρότερες αλλά πολύ σημαντικές εκρήξεις είχαν συμβεί. Τις αμέσως προηγούμενες μέρες και εβδομάδες σε πολλές επαρχιακές πόλεις είχαμε παλλαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στη διάλυση των νοσοκομείων στις πόλεις αυτές, διάλυση που επιβάλλεται από την ίδια πολιτική που συνιστά εγκλημα για τις ανάγκες της περίθαλψης και της ίδιας της ζωής του λαού!

Αυτά θέλει να συγκαλύψει ο «θρήνος» της κυβέρνησης και των κομμάτων των συστήματος. Αυτά θέλει να βάλει στην άκρη η επιτροπή που «διερευνά τα αίτια» και ο αντιδραστικός καυγάς των συνενόχων του εγκλήματος για το ποια κυβέρνηση και σε ποιο ποσοστό εκτέλεσε ή δεν εκτέλεσε τα «προβλεπόμενα των συμβάσεων». Αυτή την πολιτική θέλουν να αθωώσουν οι ωμές ή «κομπές» κραυγές των αστέρων των ΜΜΕ, που βγήκαν στην πρώτη γραμμή της υπεράσπισης των ξένων και ντόπιων αφεντικών τους.

Αυτή την πολιτική χρειάζεται να ανακαλύψει και να στοχεύσει η οργή και ο ξεσηκωμός των μαζών! Η ανάπτυξη μαζικής αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι σε αυτή την πολιτική του συστήματος είναι η απάντηση στο ερώτημα των στόχων που χρειάζεται και μπορεί να βάλει η οργή για να γίνει αγώνας με νίκες και κατακτήσεις.

Και μιας και γίνεται πολύς λόγος «ενάντια στη συγκαλύψη του εγκλήματος» και για τη «δικαίωση», ας επισημάνουμε: Οι «διερευνήσεις» που γίνονται και θα γίνουν από τους μηχανισμούς και τις επιτροπές του συστήματος ούτε θέλουν ούτε μπορούν να αποκαλύψουν τον ένοχο: το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Δεν πρόκειται να αποκαλύψουν την επιδρομή των ιμπεριαλιστών της ΕΕ, στους οποίους και πάλι καταφεύγει η κυβέρνηση για να «λύσει το πρόβλημα». Δεν πρόκειται να αποκαλύψουν το πλιάτσικο και τον παρασιτισμό που, στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, διαχρονικά κάνει το ντόπιο κεφάλαιο και η αστική τάξη της χώρας. Το πως οι κυβερνήσεις και το αστικό κράτος υπηρετούν, αναπαράγουν και διασφαλίζουν την παραπάνω σχέση. Όλες αυτές οι αποκαλύψεις είναι υπόθεση της μαζικής πάλης και ιδιαίτερα της πάλης των κομμουνιστικών επαναστατικών δυνάμεων, που δεν «δεσμεύονται» με κανέναν τρόπο, δεν έχουν κανενός είδους γέφυρα με τις δυνάμεις του συστήματος.

Σε αυτόν τον δρόμο της μαζικής πάλης και μόνο σε αυτόν βρίσκεται η δικαίωση των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και η κατάκτηση καλύτερων όρων πάλης για σήμερα, για αύριο, για την προοπτική της λαϊκής υπόθεσης. Σε αυτή τη βάση είναι η **Πρόταση Πάλης και Αγώνα** που κατέθεσε ήδη το ΚΚΕ(μ-λ) στο κίνημα, στον αγωνιζόμενο λαό και τη νεολαία.

Ποιος αποφασίζει τη συνέχιση της πάλης;

Το περιεχόμενο, οι στόχοι της πάλης και η κατεύθυνσή της, συνδέονται

στενά και με σχέση αλληλεπίδρασης με τους όρους οργάνωσης της πάλης. Οι πολιτικές δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά, στο κίνημα, στην υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού, οφείλουν να έχουν κατεύθυνση-πρόταση-γραμμή για την πάλη αυτή και να την παλεύουν μέσα στο λαό και στη νεολαία. Έτσι πρέπει, έτσι χρειάζεται να γίνεται. Ωστόσο, οφείλουμε να επισημάνουμε αυτά που πραγματικά συμβαίνουν:

- Η ηγεσία του ΚΚΕ κάθε άλλο παρά έχει δεσμευτεί σε μια κατεύθυνση πάλης με την ανάδειξη στόχων για τον λαό και τη νεολαία, που θα συμβάλουν για να γίνει αγώνας η οργή. Αφού αντιλήφθηκε ότι η οργή ξεπερνούσε την αρχική της επιλογή (να συλλυπηθεί και να καταγγείλει), επιχειρεί να τη διαχειριστεί με συνθήματα ενάντια στη «συγκάλυψη» και για την «ανατροπή» που καθόλου δεν προσδιορίζεται πολιτικά και, αν κάπου παραπέμπει, είναι στις κάλπες και στα εκλογικά αποτελέσματα! Σε αυτά θα «δικαιωθεί» η πάλη και ο λαός αν βγει «ισχυρό το ΚΚΕ», που έχει παρουσιάσει τη «λύση» στο πρόβλημα. Δηλαδή τον «ενιαίο αποκλειστικά δημόσιο φορέα» για τις συγκοινωνίες, την υγεία, την παιδεία κ.ο.κ. Ωστόσο, ακόμα και ο 902 διαπιστώνει ότι στον καπιταλισμό δεν είναι δίλημμα που αφορά τα δικαιώματα του λαού το «δημόσιο-ιδιωτικό». Οπότε η πρόταση του ΚΚΕ «φωτίζει το μέλλον», αλλά δεν αφορά καθόλου τις απαιτήσεις της ταξικής πάλης στο παρόν... Ο καθένας μπορεί να αναρωτηθεί αν μπορεί να «φωτιστεί το μέλλον», αν συγκροτούνται όροι ενός επαναστατικού μέλλοντος όταν δεν υπάρχει πρόταση πάλης στο παρόν.

- Οι εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις της Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλοι) επιστράτευσαν και πάλι το λεγόμενο μεταβατικό τους πρόγραμμα που ηττήθηκε τόσο κραυγαλέα τα προηγούμενα χρόνια και γι'αυτό τώρα το ονομάζουν «αντικαπιταλιστικό». Το «Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων» βγήκε και πάλι μπροστά, στο όνομα της πολιτικοποίησης της πάλης! Στην πραγματικότητα συνιστά αποπολιτικοποίηση και άρνηση της πάλης, αφού παραπέμπει τη «δικαίωση» της οργής στις κάλπες και τελικά στην αλλαγή του διαχειριστή του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Λαός και νεολαία χρειάζεται να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της οργής τους, την υπόθεση της πάλης τους. Με Γενικές Συνελεύσεις, Επιτροπές Αγώνα, Λαϊκές Συνελεύσεις σε σχολεία και σχολές, σε σωματεία, σε χώρους εργαζομένων, σε γειτονιές, να συζητήσουν, να αποφασίσουν τους στόχους και τις μορφές της πάλης τους. Χρειάζεται να αποφασίσουν καταλήψεις, διαδηλώσεις, απεργίες, που είναι τα πραγματικά όπλα αντίστασης και διεκδίκησης των μαζών. Για να διεκδικηθούν δικαιώματα για τον λαό στις συγκοινωνίες, την περίθαλψη και την εκπαίδευση. Για να διεκδικηθούν αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά. Για να χτυπηθεί από την ίδια την πάλη η πολιτική της φασιστικοποίησης και τα βασικά της νομοθετήματα (νόμος Χατζηδάκη-Χρυσόχοϊδη).

Αυτή η κατεύθυνση δίνει διέξοδο στην οργή. Σε αυτή την κατεύθυνση λαός και νεολαία συγκροτούν τις δυνάμεις τους πολιτικά και ιδεολογικά, συγκροτούν τα δικά τους όργανα πάλης. Σε αυτή την κατεύθυνση κάνουν τα πραγματικά βήματα που απαιτούν τα ακαρτογράφητα νερά της συγκυρίας αλλά και συνολικά η εποχή μας!

δημοκρατικά δικαιώματα

4 Αφغانοί είχαν καταδικαστεί με σαθρά στοιχεία σε 10 χρόνια φυλάκιση...

Νέα δίκη, στο Εφετείο, για τον εμπρησμό του καταυλισμού της Μόριας

Τον Ιούνιο του 2021, 4 αφغانοί πρόσφυγες καταδικάστηκαν απ' το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Χίου σε 10 χρόνια φυλάκιση, κατηγορούμενοι για τον εμπρησμό του καταυλισμού της Μόριας τον Σεπτέμβριο του 2020. Η καταδίκη τους βασίστηκε μόνο σε μια μαρτυρία ενός άλλου πρόσφυγα, εθνότητας Παστούν, που βρίσκεται σε αντιπαλότητα με αυτή των Χαζάρα στην οποία ανήκουν οι καταδικασθέντες. Μια μαρτυρία που, όπως φάνηκε στη συνέχεια, ήταν αναξιόπιστη. Τα στοιχεία του μάρτυρα αυτού, μάλιστα, δεν καταγράφηκαν καν όταν έδωσε την κατάθεση κι αυτός καταγράφηκε ως... «κάτοικος Μυτιλήνης»! Σήμερα «αγνοείται» πού βρίσκεται, με πιο πιθανό το ενδεχόμενο να έχει φύγει στο εξωτερικό. Τόσο σοβαρή και έγκυρη ήταν η «εξιχνίαση» του εμπρησμού.

Ακόμα δύο ανήλικοι Αφغانοί είχαν καταδικαστεί σε 5 χρόνια φυλάκιση το Μάρτη του 2021, μια ποινή που μειώθηκε στα 4 χρόνια απ' το Εφετείο, ενώ εκκρεμεί αίτηση αναίρεσης κατά της καταδικαστικής απόφασης, στις 10/3 στον Άρειο Πάγο. Η αστυνομία λοιπόν και στη συνέχεια οι δικαστικές αρχές πραγματοποίησαν μια «ταχύρρυθμη» προ-δικαστική διαδικασία και στη συνέχεια μια διάτρητη δίκη, για να φορτώσουν γρήγορα τον εμπρησμό στους πρόσφυγες αυτούς και να «τελειώσουν». Δεν διστάζουν να φυλακίζουν πρόσφυγες, που τους θεωρούν «περιττά βαρίδια», με τον ίδιο τρόπο που δεν διστάζουν να τους απελαύνουν, να τους περιθωριοποιούν, να τους εξαισιώνουν, να τους κακοποιούν, να τους δολοφονούν. Τα νέα στοιχεία που προκύπτουν, μάλιστα, από ένα πολύωρο βίντεο που δημιουργήθηκε από τις ομάδες «Forensis» και «Forensic Architecture», και είναι δημόσια διαθέσιμο, αποκαλύπτουν πως πολλές απ' τις αναφορές της περιβόητης μοναδικής κατάθεσης, όσον αφορά τα σημεία και το χρόνο εκδήλωσης της πυρκαγιάς, είναι ψευδείς. Σημειώστε, επίσης, πως οι 4 κατηγορούμενοι ήταν ανήλικοι όταν έγινε ο εμπρησμός, σύμφωνα με τα επίσημα έγγραφά τους, τα οποία όμως δεν έγιναν δεκτά έπειτα από «εξέταση» κάποιου πραγματογνώμονα, κι έτσι δεν δικάστηκαν ως ανήλικοι, πως η δίκη πραγματοποιήθηκε απουσία δημοσιογράφων και άλλων «παρατηρητών», με πρόσχημα την πανδημία, πως οι κατηγορούμενοι Αφغانοί δεν καταλάβαιναν καν τη διαδικασία γιατί τόσο οι κλήσεις όσο και το βούλευμα ήταν στα ελληνικά, ενώ η διερμηνεία ήταν πρόχειρη και βιαστική... Στις 6 του Μάρτη ήταν να ξεκινήσει η δίκη τους σε δεύτερο βαθμό, στο Εφετείο Μυτιλήνης. Όμως, ανεξήγητα, δόθηκε αναβολή για έναν χρόνο (!) και οι 4 πρόσφυγες θα παραμείνουν στη φυλακή όλο αυτό το διάστημα.

Κατάρρευση του κατηγορητηρίου στη δίκη των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών

Με την αγόρευση της εισαγγελέας συνεχίστηκε, την 1η Μάρτη, η δίκη σε δεύτερο βαθμό των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών που είχαν καταδικαστεί σε πολυετή φυλάκιση με σαθρά στοιχεία για «τρομοκρατική δράση». Μια σειρά αδικήματα για τα οποία είχαν καταδικαστεί, όπως της «σύστασης και συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση», της «διεύθυνσης» αυτής της οργάνωσης, της «εισαγωγής, συναρμολόγησης και διακεκριμένης οπλοκατοχής», της «παραποίησης εγγράφων» και της «βίας κατά υπαλλήλων», αποδείχθηκε πως δεν είχαν υπόσταση, ενώ παρέμεινε μόνο η κατηγορία της απλής οπλοκατοχής, για έναν από τους 11 κατηγορούμενους. Όταν, λοιπόν,

ακόμα και η εισαγγελέας του αστικού ταξικού δικαστικού συστήματος δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει τις κατηγορίες που κατασκευάστηκαν, φαίνεται το μέγεθος αυτής της σκευωρίας. Μια σκευωρία των ελληνικών αρχών και της κυβέρνησης σε συνεργασία με τις τουρκικές –παρά τη μεταξύ τους συνολικότερη αντιπαράθεση – και με τη συνδρομή των ιμπεριαλιστικών αφεντικών των ΗΠΑ. Μια σκευωρία που, όπως και πολλές άλλες, έχει στο στόχαστρο αγωνιστές, επαναστάτες, ανθρώπους που έχουν φυλακιστεί και βασανιστεί για την πολιτική τους δράση στον αγώνα ενάντια στο φασισμό και στον ιμπεριαλισμό. Χαρακτηριστικό της πρωτόδικης καταδίκης ήταν πως ο μοναδικός μάρτυρας κατηγορίας ήταν ένας αστυνομικός της «αντιτρομοκρατικής», καθ' όλα αναξιόπιστος. Η δίκη των αγωνιστών, που έχουν -και πρέπει να συνεχίσουν να έχουν -τη συμπαράσταση και την αλληλεγγύη του λαϊκού κινήματος

Για τις διαδηλώσεις στις 21 του Φλεβάρη για τον ένα χρόνο από τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία και την επίσκεψη Μπλίνκεν

Με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου από τον πόλεμο στην Ουκρανία, το ΚΚΕ(μ-λ) πήρε την πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση συσκέψεων και πρωτοστάτησε πανελλαδικά για την πραγματοποίηση αντιιμπεριαλιστικών-αντιπολεμικών διαδηλώσεων σε πολλές περιοχές στην Ελλάδα. Στην Ξάνθη, στα Γιάννενα, στο Ηράκλειο, στα Χανιά, στην Πάτρα, στη Σάμο, στην Καρδίτσα, στην Ηγουμενίτσα, στο Βόλο και, φυσικά, στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα. Στόχος όλων των κινητοποιήσεων ήταν η καταδίκη της συνεχιζόμενης σφαγής στην Ουκρανία, ως αποτέλεσμα του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ρωσίας, της εμπρηστικής πολιτικής των ΗΠΑ-NATO και της ρωσικής επέμβασης στην Ουκρανία. Παράλληλα, οι κινητοποιήσεις είχαν ως στόχο και την εναντίωση στην επίσκεψη του εκπρόσωπου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, Μπλίνκεν, ο οποίος έγινε δεκτός με τιμές από το πολιτικό προσωπικό της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας χώρας.

Παρ’ όλο που η οργάνωσή μας πήρε πανελλαδικά τέτοιες πρωτοβουλίες, είναι γεγονός ότι δεν βρέθηκε εύφορο έδαφος από τις οργανώσεις της υπόλοιπης αριστεράς (πόσο μάλλον από την αναρχία) για να καταδικαστεί πλατιά και μαζικά ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία και η επίσκεψη του Άντονι Μπλίνκεν. Από τη μια το ΚΚΕ, το οποίο βγήκε από τη δύσκολη θέση καλώντας μέσω της ΚΝΕ σε παράσταση διαμαρτυρίας(!!!) στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, με συγκέντρωση μερικών δεκάδων, και από την άλλη η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, η οποία δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Και αν το ένα άκρο ήταν η αργοπορία και η κωλυσιεργία διάφορων οργανώσεων για την ανακοίνωση συμμετοχής στη διαδήλωση, με σκοπό να εντάξουν προεκλογικά την κίνηση αυτή σε δικά τους σχήματα και μετωπικούς σχηματισμούς (κάτι το οποίο δεν τους βγήκε), το άλλο άκρο ήταν η πλήρης αποσιώπηση του ζητήματος του άδικου πολέμου και η αποκλειστική προβολή της εναντίωσης στην επίσκεψη Μπλίνκεν.

Να υπενθυμίσουμε, λοιπόν, σε όλους αυτούς που επιλέγουν σκοπίμως να το ξεχνάνε, ότι οι διαδηλώσεις αυτές είχαν πολιτικό επίδοκο και δεν ήταν μόνο η επίσκεψη του εκπροσώπου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά και η συμπλήρωση ενός χρόνου από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, η οποία ανέδειξε την όξυνση σε αναβαθμισμένο επίπεδο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και τη σφαγή (200.000 μετριούνται ως σήμερα τα θύματα) κυρίως του ουκρανικού, αλλά και του ρωσικού λαού.

Για όλες τις δυνάμεις που αδυνατούν να δουν ότι στην Ουκρανία διεξάγεται ένας άδικος πόλεμος, οι διαδηλώσεις της

21/2 ήταν μόνο ενάντια στην επίσκεψη Μπλίνκεν, «διαγράφοντας» την ανάγκη της καταγγελίας του άδικου πολέμου, την ανάγκη της εναντίωσης και της πάλης ενάντια στους ιμπεριαλιστές (Αμερικανονατοϊκούς και Ρώσους) που είναι υπεύθυνοι για το μακέλεμα του Ουκρανικού λαού, που στήνουν σκηνικό ολέθρου για όλους τους λαούς.

Μάλιστα, με το σύνθημα για «ήττα του NATO» (από τη Ρωσία, προφανώς) μια σειρά δυνάμεις (Παρέμβαση, ΛΑΔ, ΚΕΔ, κ.ά.) όχι μόνο ομολογούν, αλλά και προπαγανδίζουν αυτήν την απόλυτα λαθεμένη επιλογή τους! Πρόκειται για ένα σύνθημα-θέση που όχι μόνο δεν υπηρετεί την πάλη και την προοπτική της πάλης των λαών, αλλά είναι ενάντιά τους. Πρόκειται για μια θέση που δεν είναι ούτε αντιπολεμική ούτε αντιιμπεριαλιστική. Δεν είναι αντιπολεμική, γιατί πολύ απλά είναι υπέρ του πολέμου, και στην προκειμένη περίπτωση μάλιστα θέλει να βγει νικητής από τη σύγκρουση αυτή ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Όμως δεν είναι ούτε αντιιμπεριαλιστική θέση, μιας και ανάμεσα στον αμερικάνικο και τον ρωσικό ιμπεριαλισμό παίρνει ανοικτά θέση υπέρ του ρωσικού. Σε αυτή τη βάση και της αποδοχής του πολέμου (ο οποίος, μάλιστα, είναι «δίκαιος» για τις δυνάμεις αυτές) και της επιλογής τού «προτιμώμενου νικητή», είναι θέση που ζητάει από τους λαούς να μην σταθούν απέναντι στον πόλεμο αυτό, αλλά να συρθούν πίσω από αυτόν, πίσω από τις επιδιώξεις που έχει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός στον πόλεμο αυτό.

Άραγε, μπορούν οι δυνάμεις αυτές να αντιληφθούν και να εκτιμήσουν τους μεγάλους κινδύνους κλιμάκωσης που βρίσκονται πίσω από την όποια έκβαση αυτού του πολέμου; Είτε δηλαδή έχει επιτυχίες η αμερικανονατοϊκή πλευρά μέσω του ενεργούμενου της, του καθεστώτος του Κιέβου, είτε γίνονται βήματα στην επιδίωξη του Κρεμλίνου για «τερματισμό της απεριόριστης κυριαρχίας της Δύσης»; Όχι, δεν το αντιλαμβάνονται! Αυτό δείχνει η ελαφρότητα (για να μην πούμε τίποτε άλλο) με την οποία προσάπτουν «πασιφισμό» (!) σε όσους, όπως εμείς, δεν συντάσσονται με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό! Και όλα αυτά την ίδια στιγμή που το Κρεμλίνο κλιμακώνει τον πυρηνικό του ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ και αναστέλλει τη συμμετοχή της Ρωσίας στη συνθήκη New START, για να υπογραμμίσει ότι εννοεί τους πυρηνικούς εκβασμούς που συνοδεύουν τις επιδιώξεις του.

Ακόμη, κατανοώντας ότι αυτή η σύγκρουση που εξελίσσεται στην ευρωπαϊκή ήπειρο δεν προέκυψε από παρθενογένεση, αλλά είναι η συνέχεια της αμερικανονατοϊκής πολιτικής, με τη συνδρομή των ευρωπαίων ομολόγων τους, για το ξαναμοίρασμα του ζωτικού χώρου της

Ρωσίας και του ανταγωνισμού που εδώ και δεκαετίες υπάρχει εκατέρωθεν, δεν μπορούμε να δώσουμε δίκιο σε κανέναν ιμπεριαλιστή. Για τους λαούς δεν υπάρχει «δίκιο» στην εδώ και χρόνια πολεμική επέκταση του NATO προς ανατολές που επιδιώκει να υπηρετήσει το στόχο της παγκόσμιας ηγεμονίας/κυριαρχίας των ΗΠΑ. Αλλά, ταυτόχρονα, για τους λαούς δεν υπάρχει «δίκιο» στην αναβάθμιση του ρωσικού ιμπεριαλισμού, όπως αυτή έχει καταγραφεί και εκδηλωθεί σε μια σειρά περιπτώσεις τα τελευταία χρόνια, και στην επιδίωξη της Μόσχας να εκμεταλλευτεί τη σχετική υποχώρηση των ΗΠΑ για να διαμορφώσει ένα άλλο παγκόσμιο στάτους με πολύ αναβαθμισμένο το δικό της ρόλο.

Γιατί, πολύ απλά, οι ιμπεριαλιστές που καταπιέζουν τους λαούς και την εργατική τάξη, δεν διστάζουν να προωθήσουν τις πιο ακραίες, σοβινοστικές και φασιστικές αντιλήψεις και πρακτικές, για να πετύχουν τους σκοπούς τους. Είτε αυτό έγινε από τον φασιστικό Δεξιό Τομέα στην Ουκρανία, με τη σφαγή στο Σπίτι των Συνδικάτων στην Οδησό (που υποκινήθηκε από Αμερικάνους και Ευρωπαίους) είτε από τους μισοφόρους της φασιστικής ομάδας Βάγκνερ που ενεργεί στο ουκρανικό μέτωπο με την πλευρά της Ρωσίας.

Με αυτά τα δεδομένα, η τοποθέτηση της Λαϊκής Δράσης στον απολογισμό της κινητοποίησης για την 21η Φλεβάρη θεωρούμε ότι συνιστά μια επικίνδυνη -για το κίνημα και την πάλη που απαιτείται- διαστροφή και σύγχυση! Σημειώνει χαρακτηριστικά η ΛΔ στον απολογισμό αυτού ότι *«αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της άμυνας απέναντι στην ιμπεριαλιστική περικύκλωση που δέχεται ο Ρώσικος λαός με σκοπό την κατασπάραξη των πλουτοπαραγωγικών πηγών του και την καθυστάση των αναπτυγμένων παραγωγικών δυνάμεων - κληρονομημένες σε μεγάλο βαθμό από το πρώτο εργατικό κράτος της ΕΣΣΔ των Λένιν - Στάλιν. Βάσει αυτού αναγνωρίζουμε τον δίκαιο χαρακτήρα του πολέμου ανεξαρτήτως της τάξης που κατέχει την εξουσία...»*.

Η σύγχυση είναι προφανής: Το ότι υπήρχε κάποτε σοσιαλισμός στη Σοβιετική Ένωση και το ότι οι λαοί της, στα πλαίσιά του, διαμόρφωσαν ιστορικά πρωτόγνωρες κατακτήσεις, δεν μπορεί να εμφανίζεται σαν «άλλοθι» σήμερα για την ιμπεριαλιστική αστική τάξη της Ρωσίας που εκμεταλλεύεται και καταπιέζει το λαό της, αλλά και τους λαούς έξω από τα σύνορά της, τους οποίους κρατά δέσμους μέσα από σχέσεις εξάρτησης (Καζακστάν, Ουζμπεκιστάν κ.α.)

Εξίσου έκδηλη είναι και η διαστροφή: Τα συμφέροντα και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και του λαού της Ρωσίας ούτε ταυτίζονται, ούτε -έστω στρεβλά-

εκπροσωπούνται από την πολιτική και τις επιδιώξεις της ρωσικής μεγαλοαστικής τάξης. Η εργατική τάξη και ο λαός της Ρωσίας δεν έχουν κανένα συμφέρον να εμπλακούν σε αυτόν τον άδικο πόλεμο. Ο λαός της Ρωσίας «πληρώνει» και αυτός τον άδικο πόλεμο με τα δικαιώματά του και με το αίμα των παιδιών του. Όπως πληρώνει με τον κλεμμένο ιδρώτα του την ανάπτυξη των ρωσικών εξοπλισμών, την παγκόσμια πυρηνική πρωτοκαθεδρία που αποτελεί το βασικό ατού της Ρωσίας στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Ακόμα περισσότερο (εδώ βρίσκεται η απογείωση της διαστροφής), αυτός που «αμύνεται» δεν είναι ο ρωσικός λαός, αλλά η ιμπεριαλιστική Ρωσία και η οποία μάλιστα δεν «αμύνεται» απλώς, αλλά διεκδικεί έναν άλλο κόσμο με την ίδια σε ανώτερη θέση. Γι’ αυτό και η «άμυνα» της εκδηλώθηκε με εισβολή σε μια γειτονική χώρα. Γι’ αυτό και ο λαός της Ρωσίας βγήκε κατά χιλιάδες στους δρόμους να διαδηλώσει ενάντια στον πόλεμο, ενώ η αστική τάξη και το κράτος κατέστειλαν βάνουσα τις κινητοποιήσεις του.

Αυτό που έχουμε να υπερασπιστούμε σήμερα οπωσδήποτε δεν είναι η ρωσική Νέα Αστική Τάξη που συγκροτήθηκε στη βάση του πλιάτσικου που έκανε στον πλούτο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των λαών της Σοβιετικής Ένωσης. Είναι πολύ μακριά από τις πραγματικές απαιτήσεις που τίθενται για το κίνημα οι απόψεις που αναζητούν στο ρωσικό ιμπεριαλισμό το αντίπαλο (και φιλολαϊκό!) δέος για τους φονιάδες των ΗΠΑ-NATO. Και είναι ακόμα πιο μακριά από την απόλυτα αναγκαία υπόθεση της συγκρότησης εκ νέου του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος οι απόψεις που έχουν στα συστατικά τους στοιχεία την έλλειψη εμπιστοσύνης στη δύναμη των μαζών και την αναζήτηση ιμπεριαλιστών-προστατών. Οι απόψεις που, ούτε λίγο ούτε πολύ, θεωρούν ότι η νίκη αυτών των ιμπεριαλιστών-προστατών θα αποτελέσει και τη βάση αναφοράς της νέας εφόδου στον ουρανό των εργατικών λαϊκών μαζών!

Όλα αυτά δεν έχουν τίποτε «νέο». Είναι οι παλιές αρρώστιες που φούντωσαν και θέριψαν στη βάση της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και της ήττας. Απέναντι σε αυτά βρίσκεται η γραμμή της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης, η γραμμή του μετώπου πάλης των λαών και των εργατών ενάντια στον όλεθρο που κυοφορεί ο πόλεμος στην Ουκρανία και ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός που παροξύνεται από τον πόλεμο αυτό. Αυτή η γραμμή αποτελεί και βασικό στοιχείο της πάλης για την ενίσχυση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στο κίνημα σήμερα, για τη συγκρότηση και την ενίσχυση αξιόμαχων επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων.

της χώρας μας, συνεχίστηκε στις 10 Μάρτη, με τις αγορεύσεις των δικηγόρων υπεράσπισης, και θα ακολουθήσει η έκδοση της απόφασης. Να αθωωθούν όλοι οι αγωνιστές! Να καταγγελθεί πλατιά η σκευωρία που είχε αποτέλεσμα την πολύμηνη φυλάκιση και κακοποίησή τους σε μια σειρά φυλακές της χώρας μας! .

Επίθεση των MAT στο χώρο της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ, και όχι μόνο...

Με προσπάθεια εισβολής των MAT στο

χώρο της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ, στα Προπύλαια, και με ρύψη χημικών σε κλειστό χώρο εκφράστηκε, εκτός των άλλων, η κρατική καταστολή την 8η Μάρτη, στο τέλος της διαδήλωσης των δεκάδων χιλιάδων λαού και νεολαίας στην Αθήνα. Μπορεί η κυβέρνηση να μην ήθελε να αναλάβει το πολιτικό κόστος του χτυπήματος της τεράστιας διαδήλωσης για το έγκλημα στα Τέμπη, δεν «παραιτήθηκε» όμως από στοχευμένες κινήσεις τρομοκρατίας, όπως αυτή, όταν ο χώρος έχει καταληφθεί από φοιτητικούς συλλόγους του Βιολογικού και του Φυσικού. Το βράδυ, τα MAT χτύπησαν και την πορεία για την ημέρα της γυναίκας, στην Πλατεία Καραϊσκάκη.

Όταν η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό βαφτίζεται «αντισιμιτισμός»

Να αναπαράξει, συμφωνώντας, ανέλαβε η «Αυγή», τις κατηγορίες και τους αποκλεισμούς του Ρότζερ Γουότερς, των πάλαι ποτέ Pink Floyd, για «αντισιμιτισμό», επειδή στέκεται αλληλέγγυος στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό και ενάντια στο δολοφονικό κράτος του Ισραήλ. Αναφέρεται, «συμπάσχοντας», στις αγορεύσεις του γερμανικού ιμπεριαλιστικού κράτους στην πραγματοποίησή

ναυλίων του Γουότερς ο οποίος συνει –και σωστά– την πολιτική του γκρί ισραηλινού κράτους εναντίον στους Παλαιστίνιους μ’ αυτές των ναζί ενάντια στους Εβραίους. Μάλλον δεν θα περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό απ’ την «Αυγή», όταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (όπως κι αυτές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ) υλοποιούσε τις συμμαχίες –made in USA– με το κράτος του Ισραήλ και πρωτοστατούσε όχι μόνο στην αναγνώριση, αλλά και στη σύσφιξη και αναβάθμιση των σχέσεων με τους δολοφόνους του παλαιστινιακού λαού και εχθρούς όλων των αραβικών –και όχι μόνο– λαών.

8 ΜΑΡΤΗ

Οι αγώνες του χθες φωτίζουν την πάλη του σήμερα ενάντια στην εγκληματική πολιτική του ίδιου συστήματος

Η φετινή 8η Μάρτη, η μέρα-σύμβολο των αιματοβαμμένων αγώνων του γυναικείου κινήματος, συνδέθηκε με το μεγαλειώδες λαϊκό ξέσπασμα που βρίσκεται σε εξέλιξη. Κάτω απ' την πίεση της τεράστιας οργής που έχει κατακλύσει το λαό και τη νεολαία, απέναντι στην εγκληματική πολιτική ενός συστήματος που τους αντιμετωπίζει σαν αναλώσιμο υλικό, οι περισσότερες συνδικαλιστικές ηγεσίες (πλην της ξεπουλημένης ΓΣΕΕ φυσικά, η οποία δεν ήθελε να ενταχθεί σε «σκοπιμότητες»-προφανώς εννοεί την πάλη των εργαζόμενων) κήρυξαν 24ωρη απεργία. Τη φετινή 8η Μάρτη αναδείχθηκε ο πραγματικός χαρακτήρας της ημέρας αυτής. Ότι δεν είναι μια πολύχρωμη γιορτή, ούτε μια μέρα αφιερωμένη, γενικά και αόριστα, στο γυναικείο φύλο, αλλά μια μέρα κόκκινη, βαμμένη με το αίμα των εργατριών της Νέας Υόρκης και όλων των αγωνιστριών που θυσιάστηκαν για την υπόθεση της απελευθέρωσης απ' τα δεσμά της εκμετάλλευσης. Οι δεκάδες χιλιάδες γυναίκες που βρέθηκαν στους δρόμους όλης της χώρας την Τετάρτη και διαδήλωσαν, τίμησαν τη μέρα αυτή και μαζί με τους άνδρες συνοδοιπόρους τους, πήγαν ένα βήμα πιο μπροστά την υπόθεση της ανασυγκρότησης του λαϊκού-εργατικού κινήματος στη χώρα μας.

Το γυναικείο κίνημα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού κινήματος. Όλοι οι μεγάλοι αγώνες που έχουν δοθεί στο παρελθόν, αλλά και αυτοί που πρόκειται να δοθούν, η ίδια η πάλη για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, δεν μπορούν να νικήσουν αν δεν εμπλέξουν ενεργά το μισό πληθυσμό, δηλαδή τις γυναίκες. Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία καλλιεργείται κι η γυναικεία συνείδηση, ως αναγκαίο βήμα για την πάλη που καλούνται να δώσουν οι γυναίκες ενάντια στην ανισοτιμία και την καταπίεση που υφίσταν-

ται. Την καταπίεση που γεννά και συντηρεί το εκμεταλλευτικό αυτό σύστημα. Μέσα στην πορεία της ιστορίας, έχει φανεί πως τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του το γυναικείο κίνημα, τις κέρδισε όταν ήταν σε άνοδο το εργατικό επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Όταν μπήκαν οι βάσεις για την αμφισβήτηση του συστήματος αυτού και της σάπιας ιδεολογίας που προωθεί.

Οι γυναίκες του λαού και της εργατικής τάξης, αυτές που ανήκουν στα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα, στον καπιταλισμό υφίστανται διπλή καταπίεση, λόγω της τάξης στην οποία ανήκουν, αλλά και λόγω του φύλου τους. Ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο, που η βαθιά κρίση του συστήματος βρίσκεται σε εξέλιξη, η βαρβαρότητα εξαπλώνεται σ' όλα τα επίπεδα και όλες οι ανισότητες εκδηλώνονται με ακόμη πιο έντονο τρόπο. Η πανδημία, αλλά και η ακρίβεια κι η φτώχεια που έχουν φέρει το λαό αντιμέτωπο με την καθημερινή μάχη για την επιβίωση, έχουν χειροτερέψει ακόμη περισσότερο τη θέση των γυναικών της δουλειάς και της βιοπάλης.

Ο εργασιακός και ο κοινωνικός μεταίωνας που θέλει να επιβάλει το σύστημα, γυρνάνε το λαό, και μαζί μ' αυτόν και τις γυναίκες, δεκαετίες πίσω σε επίπεδο δικαιωμάτων. Η εργασιακή βαρβαρότητα προωθείται με βίαιο τρόπο στους χώρους δουλειάς και η γυναίκα είναι ο πρώτος στόχος αυτής της επίθεσης. Οι διαχρονικές ανισότητες σε ό,τι αφορά τους μισθούς των εργαζόμενων γυναικών σε σχέση με τους άνδρες συναδέλφους τους, η πρωτιά τους στους δείκτες ανεργίας και στις ελαστικές μορφές εργασίας, εκφράζονται ακόμα πιο έντονα. Οι εργοδοτικές απειλές κι οι εκβιασμοί εντείνονται και ο εργοδότης θεωρεί ότι μπορεί να έχει λόγο σε όλα. Μέχρι και η επιλογή μιας εργαζόμενης γυναίκας για το αν θα μείνει έγ-

κυος ή όχι, μπαίνει σαν προϋπόθεση για την πρόσληψή της, ενώ αυτό πλέον μπορεί αποκάλυπτα ν' αποτελέσει λόγο απόλυσης. Είναι τουλάχιστον εξοργιστικές οι διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη που ορίζουν σαν αρμόδιο να διαχειρίζεται περιστατικά βίας και παρενοχλήσεων στο χώρο δουλειάς τον εργοδότη, δηλαδή τον νο1 υπεύθυνο για την εκμετάλλευση των εργαζόμενων.

Τα αδιέξοδα με τα οποία έρχονται αντιμέτωπες οι φτωχές λαϊκές γυναίκες στη σημερινή φάση είναι τεράστια. Το σύστημα που προωθεί την εξαθλίωση και τη βία σε κάθε έκφανση της ζωής, τα κάνει να φαντάζουν ανυπόφορα. Οι επιλογές που μπορεί να έχει μια γυναίκα, χάρη στη δουλειά και την οικονομική ανεξαρτησία της, στενεύουν τρομακτικά. Το τσάκισμα των λαϊκών νοικοκυριών κι η επιβολή της φτώχειας, χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο τη θέση της γυναίκας. Δεν είναι τυχαία η έξαρση των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας, κακοποιήσεων και δολοφονιών γυναικών, ιδιαίτερα απ' το διάστημα της καραντίνας μέχρι σήμερα. Το σύστημα, με τις κυβερνήσεις του και τη

βάρβαρη πολιτική που προωθούν, διαμορφώνουν το υπόβαθρο. Είναι οι ίδιοι, άλλωστε, που έχουν ψηφίσει τους νόμους για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια, για τους βιασμούς, που αμφισβητούν το δικαίωμα στην άμβλωση και που, συνολικά, διαμορφώνουν ένα ασφυκτικό πλαίσιο και στερούν ελευθερίες ζωτικής ανάγκης.

Είναι το ίδιο σύστημα που θέλει να πείσει πως προτίθεται να αντιμετωπίσει τη βία κατά των γυναικών και να σκύψει πάνω απ' το ζήτημα της ισότητας των δύο φύλων. Έχει φανεί όμως, πως την εννοεί την ισότητα αυτή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η φωτογραφία της γυναίκας που διαδήλωνε στην απεργία της Τετάρτης, η οποία βρέθηκε με αίματα στο κεφάλι, εξαιτίας του χτυπήματος της πορείας απ' τις δυνάμεις καταστολής. Δεν κάνει διακρίσεις λοιπόν το σύστημα στο ποιον χτυπά, ποιον δολοφονεί, ποιον εκμεταλλεύεται. Άντρες, γυναίκες, όλοι θεωρούνται εξίσου αναλώσιμοι, μπροστά στα κέρδη του. Μόνο που η εγκληματική αυτή πολιτική έχει ξεγυμνωθεί πια στα μάτια του λαού.

Εκπαιδευτικοί

Για να μη μένει το πρώτο βήμα μετέωρο απαιτείται γραμμή αγώνα!

Έναν μήνα -περίπου- μετά τη μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών με τα μαζικά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις, το αυτονόητο θα ήταν η συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση με νέες γενικές συνελεύσεις στα σωματεία και

άμεσα νέα απεργία!

Όλο αυτό το διάστημα, τόσο οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ-ΠΕΚ-ΣΥΝΕΚ) όσο και η ΑΣΕ-ΠΑΜΕ υπονόμισαν ανοικτά αυτή την κατεύθυνση. Πέρα από το πέταγμα της ευθύνης -επί της ουσίας- στους νεοδιό-

ριστους μέσω της απεργίας-αποχής, δεν έκαναν κάποιο ουσιαστικό βήμα για να αξιοποιηθούν οι απεργιακές διαθέσεις. Το κάλεσμα για νέες Γενικές Συνελεύσεις αποφασίστηκε τελευταία στιγμή, με μια εισήγηση που καλεί σε απεργία 1 μήνα μετά (!) αρκεί να μην προκηρυχτούν εκλογές. Άλλωστε, από κοινού έχουν αρχίσει να μασάνε το «όχι στην αξιολόγηση».

Αυτή η επικρατούσα γραμμή, σε συνδυασμό με τη μη κίνηση στα πρωτοβάθμια, οδήγησε σε άμαζες ή καθόλου Γενικές Συνελεύσεις και ισχυρή πίεση για να ξεκινήσει η ατομική αξιολόγηση, ακόμα και σε περιοχές όπου είχαν κινηθεί με μαζικό τρόπο (επιτροπές αγώνα, συσκέψεις κ.τ.λ.). Επιβεβαιώνεται, δηλαδή, ότι χωρίς την προοπτική κεντρικής απεργιακής μάχης, η μάχη οπισθοφυλακής της απεργίας-αποχής έχει «κοντά ποδάρια».

Ο κλάδος φυσικά (και τα πιο καταπιεζόμενα κομμάτια του ακόμα περισσότερο -αναπληρωτές, νεοδιόριστοι-)

έχει δείξει διαθέσεις. Η απεργία καταγγελίας του εγκλήματος στα Τέμπη (8/3) είχε πάλι μαζική συμμετοχή. Υπάρχει, βέβαια, το κρίσιμο ζήτημα των Γενικών Συνελεύσεων. Εκεί έχει φανεί ότι τα πολιτικά καύσιμα δεν είναι αρκετά για να ωθήσουν τον κόσμο να πάρει ουσιαστικά την κατάσταση στα χέρια του.

Οι εξελίξεις, βέβαια, είναι ρευστές. Τα τραντάγματα που δημιουργούν στο πολιτικό σύστημα οι εξελίξεις με το έγκλημα στα Τέμπη και οι διαδηλώσεις ανοίγουν δυνατότητες. Η αστική τάξη το φοβάται αυτό. Δημοσιογράφος σχολίαζε με αφορμή την απεργία της 8ης Μάρτη: «καλά η καταγγελία για τα Τέμπη, αλλά η ΑΔΕΔΥ γιατί βρήκε ευκαιρία να πει "όχι στην αξιολόγηση;"». Είμαστε βέβαιοι πως η ΑΔΕΔΥ δεν έχει καμία προετοιμία να δώσει τέτοια μάχη, αλλά βλέπουμε τι δεν θέλει το σύστημα. Η καταγγελία να συνδεθεί με τα αιτήματα και τις ανάγκες του λαού. Ε, λοιπόν να κάνουμε αυτό! Αυτή η κατεύθυνση πρέπει τώρα να δυναμώσει.

«Αύξηση» κατώτατου μισθού

Προεκλογικός εντυπωσιασμός! Στο βάθος φτώχεια, εξαθλίωση και υποταγή!

Το παιχνίδι εντυπώσεων γύρω απ’ την -ονομαστική- αύξηση του κατώτατου μισθού συνεχίζεται ακάθεκτο. Η κυβέρνηση εδώ και αρκετό καιρό στα πλαίσια των προεκλογικών υποσχέσεων, προσπαθώντας να δημιουργήσει κλίμα «παροχών» και ταυτόχρονα σαφώς πιεσμένη απ’ τις εξελίξεις στο πεδίο των αυξήσεων και του πληθωρισμού, έχει ρίξει στο τραπέζι με τυμπανοκρουσίες το χαρτί της αύξησης του κατώτατου μισθού.

Τα νούμερα που αφήνονται να διαρρεύσουν στα ΜΜΕ κινούνται περίξ του 5-8%, δηλαδή σε απόλυτους αριθμούς μιλάνε για 35 έως 57 ευρώ μεικτά. Η κυβέρνηση προσπαθεί με ψίκουλα να δημιουργήσει επίπλαστη εικόνα κοινωνικής πολιτικής και παροχών, τη στιγμή που οι αυξήσεις των βασικών ειδών ξεπερνούν ακόμη και το 20%. Νομίζουν ότι η πολιτική της ελεημοσύνης, με τα διάφορα «pass», με το «καλάθι της νοικοκυράς» κ.ά. μπορούν ν’ αμβλύνουν την αγανάκτηση των λαϊκών μαζών μπροστά στις τεράστιες πιέσεις που δέχονται.

Η σκληρή πραγματικότητα μιλά από μόνη της. Είναι δεδομένο ότι ο μισθός και το ύψος του είναι ένα σχετικό μέγεθος που σχετίζεται άμεσα με την αγοραστική του δυναμική, δηλαδή τη σχέση με τις τιμές των προϊόντων και ιδίως αυτών που αφορούν τις βασικές ανάγκες. Όταν, λόγω της κρίσης και του πολέμου, ανακοινώνεται πληθωρισμός για το 2022 της τάξης του 10% σημαίνει ότι η πραγ-

ματική αξία των μισθών μειώνεται σημαντικά με τεράστιες συνέπειες για τη λαϊκή οικογένεια. Σ’ αυτά πρέπει να συνεκτιμηθεί ότι ο πληθωρισμός είναι μια τιμή της οποίας ο μέσος όρος προκύπτει απ’ τις αυξήσεις προϊόντων, όχι όμως με το βάρος που αντιστοιχεί πραγματικά στα βασικά για μια οικογένεια εργαζόμενων είδη. Για παράδειγμα, τα γαλακτοκομικά αυξήθηκαν 23%, τα έλαια 19%, τα κρέατα 18,6%, τα δημητριακά 18,6%, το φυσικό αέριο 34,7%.

Είναι καταφανές ότι οι αυξήσεις που προτείνονται βρίσκονται πολύ μακριά απ’ τις λαϊκές ανάγκες και στην πραγματικότητα δεν αποτελούν αυξήσεις, αλλά τρόπους διαχείρισης της φτώχειας και της εξαθλίωσης που επεκτείνονται με καταπιεστικούς ρυθμούς. Όλα αυτά σ’ ένα εργασιακό περιβάλλον που, ιδίως για τους εργαζομένους που αμείβονται με το κατώτατο μισθό, θυμίζει πραγματικό κάτεργο. Οι ελαστικές σχέσεις εργασίας κυριαρχούν, η εργοδοτική τρομοκρατία τσακίζει κόκκαλα, ενώ δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα πιο σοβαρά εργατικά «ατυχήματα» συμβαίνουν εκεί που η πίεση για το μεροκάματο ξεχειλίζει.

Ένα σημαντικό ζήτημα που παράγει δεδομένα μέχρι σήμερα αφορά τις ανατροπές που προωθήθηκαν κατά την περίοδο των μνημονίων και σχετίζονται με τον τρόπο με τον οποίο καθορίζεται ο κατώτατος μισθός. Δόθηκε η άμεση δυνατότητα στο κράτος και στον υπουργό Εργασίας να καθορίζουν το ύψος του

κατώτατου μισθού μέσα από μια συμβουλευτική διαδικασία τυπικού χαρακτήρα με εργοδοτικούς φορείς και οικονομικά επιτελεία, με βασικά κριτήρια τους ρυθμούς ανάπτυξης, την ανταγωνιστικότητα, τις αντοχές της οικονομίας, το ύψος της ανεργίας.

Τα αποτελέσματα της φετινής διαβούλευσης συντείνουν και προωθούν ξανά το κυβερνητικό αφήγημα για «αυξήσεις» ψίκουλα κάτω απ’ τα όρια της φτώχειας. Σ’ αυτήν τη διαδικασία, εκτός απ’ τους εργοδοτικούς φορείς (ΣΕΒ, ΣΕΤΕ, ΙΟΒΕ, Τράπεζα της Ελλάδος) οι οποίοι παίζοντας το ρόλο «του κακού μπάτσου» προτείνουν αυξήσεις 3-5%, πήρε μέρος και η ΓΣΕΕ με πρόταση αύξησης κατά 15,8%. Η ηγεσία της ΓΣΕΕ, από καιρό σε ρόλο συμβουλάτορα της αντεργατικής επίθεσης, έχει την άνεση να πετάει κούφια νούμερα γνωρίζοντας ότι θα συνεχίσει να υποσκάπτει κάθε προσπάθεια ουσιαστικής και απ’ τα κάτω συλλογικής διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς και δουλειάς με δικαιώματα. Στην ίδια κατεύθυνση των κούφιων αριθμών και σε ρυθμούς προεκλογικής απογείωσης κινείται ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος «ξεχνώντας» την αντεργατική διαδρομή που έχει διανύσει ως κυβέρνηση, «ξεχνώντας» το απόλυτο διαζύγιο που έχει πάρει απ’ τις συλλογικές διεκδικήσεις, υπόσχεται κατώτατο μισθό στα 800 ευρώ.

Στην πραγματικότητα, οι αυξήσεων στους μισθούς αποτελούν καθαρά ζήτη-

μα πάλης και συλλογικής διεκδίκησης των ίδιων των εργαζομένων μέσα απ’ τα όργανα πάλης τους. Είναι ένας αγώνας που πρέπει να συνδεθεί με τη διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και τη μακρά διαδρομή για την επανακατάκτησής τους. Τα εργατικά σωματεία κι οι συνδικαλιστικές ενώσεις πρέπει να εντείνουν τις προσπάθειες και να οξύνουν την αντιπαράθεση με την εργοδοσία. Πρέπει να δημιουργήσουν συλλογικούς όρους διεκδίκησης ενός αιτήματος το οποίο ήδη παλεύεται κατά μόνας και ατομικά από πλήθος εργαζομένων ως μοναδική διέξοδος στην τεράστια αύξηση του κόστους ζωής.

Φαίνεται πως η κυβέρνηση, συνεχίζοντας τα παιχνίδια εντυπώσεων, έχει συνδέσει την ανακοίνωση του τελικού ύψους της αύξησης και την έναρξη της εφαρμογής της με την ανακοίνωση της ημερομηνίας των εκλογών. Ωστόσο, το έγκλημα στα Τέμπη και κυρίως η έκδηλη οργή κι η αγανάκτηση που ξεχειλίζει απ’ τις λαϊκές μάζες και τη νεολαία, που αναζητούν και βρίσκουν έκφραση στο δρόμο με μαζικούς όρους, έχουν ήδη δημιουργήσει τεράστια πίεση σ’ όλες τις αστικές πολιτικές δυνάμεις και τα κυβερνητικά επιτελεία. Παρά τις καθυστερήσεις, όποια κι αν είναι η τελική ανακοίνωση, είναι δεδομένο ότι δεν μπορεί ν’ αλλάξει τα δεδομένα και τον αντιλαϊκό χαρακτήρα των κυβερνητικών προθέσεων.

Καλλιτέχνες

Το δίκιο κατακτιέται, δεν παζαρεύεται

Μα τι άλλο παρά εκτόνωση του αγώνα των καλλιτεχνών ενάντια στο ΠΔ 85/2022 και υποταγή στον συσχετισμό θα είχε να προτείνει η διοίκηση του ΣΕΗ; Με χιλιάδες καλλιτέχνες μαζί, διεκδικητικά και αποφασισμένα στο δρόμο να παλεύουν με καθημερινές κινητοποιήσεις και δράσεις, για ενάμιση μήνα δεν καλούσε συνελεύσεις. Την πρώτη 48ωρη απεργία, μην μπορώντας να υπεκφύγει πια, την κήρυξε μέσω ΔΣ, καλώντας παράλληλα και στην πρώτη συνέλευση. Ενάμιση μήνα μετά την αρχή του ξεσηκωμού!

Με σχεδόν καθολική συμμετοχή σ’ όλους τους κλάδους των παραστατικών τεχνών, απ’ την πρώτη κιόλας συνέλευση του ΣΕΗ, οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά, αγωνιώντας και απαιτώντας τη συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων, την κλιμάκωση του αγώνα, αποφασισμένοι να συνεχίσουν μέχρι την απόσυρση του ΠΔ. Για το δικαίωμα στη δουλειά και τις σπουδές, την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας, τη δουλειά με δικαιώματα. Η διοίκηση του ΣΕΗ αναγκάστηκε να κηρύξει και δεύτερη 24ωρη απεργία την επόμενη βδομάδα. Πάλι σχεδόν καθολική η συμμετοχή.

Η συσσωρευμένη οργή κι αγανάκτηση των καλλιτεχνών, απ’ τη χρόνια διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων τους και τις άθλιες συνθήκες εργασίας, δεν έψαχναν τρόπο να γυρίσουν πίσω στην εργοδοτική αսυδοσία και την εκμετάλλευση αλλά το δρόμο της διεκδίκησης, της κλιμάκωσης και της πάλης μέχρι τη νίκη. Για πρώτη φορά, καταλήφθηκαν κεντρικές σκηνές του Εθνικού Θεάτρου, το Τσίλλερ και το ΡΕΞ, από σπουδαστές κι εργαζομένους αντίστοιχα. Συλλογικές κινηματικές διεργασίες και συζητήσεις μετακίνησαν συνειδήσεις απ’ τη λογική του «δεν έχουν νόημα οι αγώνες». Έφεραν κλιμάκωση.

Η διοίκηση του ΣΕΗ, στις πολύ μαζικές συνελεύσεις που ακολούθησαν, έπαιξε όλα τα χαρτιά που κληροδο-

τεί η μακρά ιστορία του ξεπουλήματος εργατικών αγώνων απ’ τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Απ’ το άλλοθι της στάσης άλλων σωματείων μέχρι τις χυδαίες επικλήσεις στο μεροκάματο, την καλλιέργεια στάσης αναμονής και αυταπατών για τη συνάντηση με Μητσοτάκη, την αναπαγωγή λογικών συνδιαχείρισης και συνδιαλλαγής, τους τραμπουκισμούς, τις επιθέσεις στους εργαζομένους που τοποθετούνταν υπέρ της συνέχισης και της κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων. Στην τελευταία, μάλιστα, που πραγματοποίησε κεκλεισμένων των θυρών, δεν δίστασε να καλέσει σε αναστολή των απεργιακών κινητοποιήσεων και με θράσος ζήτησε απ’ το σώμα εξουσιοδότηση για να καλέσει απεργία όταν κρίνει και να διαπραγματευτεί ΣΣΕ για το ελεύθερο θέατρο χωρίς συνελεύσεις.

Όλο αυτό το διάστημα, οι καταλήψεις στο ΡΕΞ και στο Τσίλλερ συγκεντρώνουν εργαζομένους, σπουδαστές και αλληλέγγυο κόσμο, με πραγματική αγωνία και διάθεση να παλέψουν και να μην υποκύψουν στις λογικές της συναίνεσης, της εκτόνωσης και του κλεισίματος του αγώνα. Τον πανηγυρικό τρόπο που γίνονταν δεκτοί οι χαιρετισμοί των καταλήψεων στις συνελεύσεις του ΣΕΗ, ακολούθησε η συγκροτημένη προσπάθεια απ’ τη διοίκηση ν’ απομονώνονται και ν’ αντιμετωπίζονται σαν αντιπαραθετικό κάλεσμα που διασπά την περιβόητη ενότητα. Κι αν στην περίπτωση του ΣΕΗ φάνηκαν καθαρά οι συνέπειες της αποσυγκρότησης τους εργατικού κινήματος και της συγκροτημένης επίθεσης του συστήματος στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στην περίπτωση των καταλήψεων αρχίζουν να φαίνονται τα αδιέξοδα που γεννιούνται στις γραμμές του ρεφορμισμού και της αναρχίας, με τη γνωστή πάντα μάσκα του «ακομμάτιστου».

Στην προηγούμενη φάση του αγώνα, η μαζική συμμετοχή στις διαδικασίες των καταλήψεων από εργαζομένους κι άλλους κλάδους σε κινητοποιήσεις, προκαλούσε ζυμώσεις και συλλογικές διεργασίες, εξωστρέφεια και σημαντική δυναμική στις αιχμές του αγώνα. Μετά το ξεπούλημα του ΣΕΗ και το χυδαίο «τώρα είστε μόνοι σας», ενώ τα αιτήματα μένουν, στη συζήτηση μπήκαν τα νομικά ξεψαχνίσματα των πισταγωγικών μονάδων, το «ποια παιδεία θέλουμε» και το «μετά την απόσυρση του διατάγματος, τι;» προκαλώντας σύγχυση ως προς τα επίδικα του αγώνα. Απ’ την άλλη, η περιχαράκωση εντός των καταλήψεων, μια «αυτοοργανωμένη κοιτίδα αμεσοδημοκρατίας», δημιουργεί εσωστρέφεια και συχνά μετατρέπει την κατάληψη από μέσο πάλης σε αυτοσκοπό.

Ο αγώνας των καλλιτεχνών δεν έχει τελειώσει. Είναι σημαντικός γιατί κατάφερε να συσπειρώσει το σύνολο των κλάδων των παραστατικών τεχνών, να έχει διάρκεια, πρωτοφανή μαζικότητα, συμμετοχή και στήριξη στις κινητοποιήσεις του. Καθώς γίνεται ακόμα πιο εμφανές ότι το σύστημα της εκμετάλλευσης επιτίθεται στη ζωή, τη δουλειά και τα δικαιώματα των εργαζομένων, οι χιλιάδες εργαζόμενοι και σπουδαστές καλλιτέχνες που πάλεψαν συλλογικά πρέπει να συνεχίσουν. Να μην αποδεχτούν το κλείσιμο ενός τέτοιου αγώνα χωρίς την παραμικρή ικανοποίηση των αιτημάτων του, αλλά ν’ αγωνιστούν για τη νίκη και την παρακαταθήκη που αυτή θ’ αφήσει στον κλάδο.

Νοσοκομεία

Πυξίδα του αγώνα η υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων

Ανάμεσα σ' όλη τη δυσωδία της συστημικής πολιτικής που ξεβράστηκε απ' το έγκλημα στα Τέμπη βγήκε στο προσκήνιο και το ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων και των συνεπειών τους. Σε τηλεοπτική συνέντευξη στο Ορεν, όταν η Βουλευτής του ΚΚΕ Α. Κανέλλη ερωτάται: «*μα εσείς καταδικάζετε τις ιδιωτικοποιήσεις ενώ την ευθύνη συντήρησης την είχε το δημόσιο;*» αναγκάζεται να ομολογήσει «*ναι αλλά και το δημόσιο λειτουργεί σαν ιδιώτης*». Γιατί λοιπόν αυτή η κωλοτούμπα; Γιατί πρέπει ο λαός, όταν εναντιώνεται στις ιδιωτικοποιήσεις, ταυτόχρονα να υπερασπίζεται ένα σύστημα κρατικό με όποιες προϋποθέσεις κάθε φορά τον καλεί να κάνει το ΚΚΕ και άλλοι ρεφορμιστές; Οι εργαζόμενοι στον ΟΣΕ έπρεπε να διεκδικούν τα εργασιακά τους δικαιώματα ή ένα σύστημα συγκοινωνιών;

Στο χώρο της περίθαλψης, κατ' αντιστοιχία, η λογική της «υπεράσπισης του ΕΣΥ», ως σύστημα, αποτελεί κοινό τόπο όλων των ρεφορμιστών αλλά και κατά περιόδους και συστημικών δυνάμεων. Στο όνομα της σωτηρίας του ΕΣΥ κατά τη διάρκεια της πανδημίας σφαγιάστηκαν εργασιακά δικαιώματα και θυσιάζονταν οι ζωές του λαού. Ως συνέχεια αυτού, «για να αντέξει το ΕΣΥ», σχεδόν προμετωπίδα τέθηκε η επίταξη του ιδιωτικού τομέα. Οι εργαζόμενοι αντί να διεκδικήσουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και άνοιγμα νοσοκομείων και κλινικών έπρεπε, σύμφωνα με τις ρεφορμιστικές δυνάμεις, να διαμορφώσουν πρόταση προς το σύστημα για το πώς θα λειτουργήσει. Όταν δε η κυβέρνηση, ακριβώς για να προωθήσει την αντιλαϊκή επίθεση, προχώρησε σε χρησιμοποίηση και του ιδιωτικού τομέα, τότε ξανάρχιζαν οι κωλοτούμπες.

Η αντίληψη που ενοχοποιεί το ιδιωτικό και καθαγιάζει το κρατικό έχει τη ρίζα της στη ρεφορμιστική άποψη ότι το κράτος αποτελεί πεδίο ταξικής πάλης κι όχι όργανο του κεφαλαίου για την κυριαρχία του στην εργατική τάξη και το λαό. Είναι προϊόν της άποψης περί ταξικής ειρήνης, όπου τα κόμματα που αναφέρονται στο λαό μπορούν να διαπραγματευτούν με το κεφάλαιο ένα πιο φιλολαϊκό κράτος. Έτσι προκύπτουν τα μελετημένα και γωνιασμένα σχέδια για το

σύστημα υγείας, για τις συγκοινωνίες, ακόμη και για τον κατώτατο μισθό που το σύστημα πρέπει ν' ακούσει επιτέλους και να εφαρμόσει. Τέτοια λογική έχουν οι «κλιμακώσεις» του ΚΚΕ με τις προτάσεις νόμου στη Βουλή.

Όσο οξύνεται όμως η ταξική πάλη, τόσο αποκαλύπτεται πλατύτερα στο λαό η πραγματική φύση του συστήματος. Σε γεγονότα όπως το έγκλημα στα Τέμπη, η λαϊκή εμπειρία και αγανάκτηση δεν επιτρέπει να ειπωθούν και πολλά μακριά απ' την αλήθεια. Αποκαλύπτεται κατά συνέπεια κι ο πραγματικός χαρακτήρας του κράτους. Διαφαίνεται ότι και σε υπηρεσίες όπως οι συγκοινωνίες, η περίθαλψη, η εκπαίδευση κ.ά. -με τις όποιες διαφοροποιήσεις- και οι δημόσιοι φορείς υπηρετούν την κυριαρχία και την κερδοφορία του κεφαλαίου. Ότι και στο Δημόσιο υπάρχει εργοδοσία, οξύνεται η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, υπηρετείται ο κύκλος κερδοφορίας. Στο ΕΣΥ, η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα προχώρησε με τις ΣΟΧ, την εργο-λαβοποίηση, την εντατικοποίηση, την απλήρωτη εργασία, τα κλεμμένα ρεπό, τις αναστολές, τις απολύσεις, την τρομοκρατία, το χτύπημα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Με νόμους που αφορούν τη λειτουργία του ΕΣΥ χτυπιέται το δικαίωμα του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Θεσμοθετείται το φακέλακι, τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία και ιατρεία, η νοσηλεία διασωληνωμένων ασθενών σε απλές κλίνες, η διακομιδή σοβαρών περιπτώσεων

από άπειρους μη ειδικούς ιατρούς κ.ά.

Η ιδιωτικοποίηση είναι μία και όχι η μόνη απ' τις μορφές που πλήττονται τα δικαιώματα λαού και εργαζομένων. Η εναντίωση των εργαζομένων εδράζεται στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους και δεν συνεπάγεται την υπεράσπιση του κρατικού μοντέλου. Έχει νόημα λοιπόν οι εργαζόμενοι κατά την ανάπτυξη της πάλης τους να καταγγέλλουν τις εργολαβίες, τις ΣΔΙΤ, τη μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ ή αναδεικνύοντάς τα συσκοτίζεται η αναγκαιότητα για δικαιώματα και σπέρνονται αυταπάτες για το ρόλο του κράτους;

Στην ταξική πάλη, το κάθε αίτημα έχει συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Εξαρτάται από ποιον τίθεται και σε ποιον απευθύνεται. Σε ποιο πεδίο υλοποιείται και πώς τελικά απολογίζεται. Όσο μας αφορά, η ταξική πάλη είναι αμείλικτη και συντελείται με όρους αναμέτρησης. Ο αρνητικός συσχετισμός δύναμης για τις λαϊκές δυνάμεις καταγράφεται καθημερινά και το καθήκον της ανασυγκρότησης του εργατικού λαϊκού επαναστατικού κινήματος τίθεται σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά. Ακόμη κι αν αυτό αφορά τη συγκρότηση της πιο μικρής εστίας αντίστασης.

Οι εργαζόμενοι στην περίθαλψη, όταν παλεύουν ενάντια τις εργολαβίες, υπερασπίζονται τη μόνιμη και σταθερή δουλειά που υπάρχει ακόμη στο Δημόσιο και εναντιώνονται στους χαμηλούς μισθούς και τις αυθαιρεσίες του εργολάβου. Εναντιώνονται στις ΣΔΙΤ γιατί έρ-

χονται να χτυπήσουν τα εργασιακά δικαιώματα. Πρέπει ν' αντισταθούν στη δηλωμένη κυβερνητική πρόθεση να μετατραπούν τα νοσοκομεία σε ΝΠΙΔ, γιατί με αυτό το όχημα φέρνουν το τέλος της μονιμότητας και μιας σειράς δικαιωμάτων. Σε κάθε μάχη οι εργαζόμενοι οφείλουν να υπερασπιστούν τα εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα ενάντια σε όποια μορφή παίρνει η επίθεση του συστήματος στη συγκεκριμένη κατάσταση. Αυτό που ξεδιαλύνει τα ζητήματα είναι η ίδια η πάλη. Οι προτάσεις και τα μοντέλα οδηγούν αναγκαστικά το λαό να αναθέσει την αρμοδιότητα, ενώ η πάλη για δικαιώματα να αναλάβει ο ίδιος.

Υπάρχουν κι άλλες πλευρές για τις οποίες πρέπει να καταγγέλλεται η κατεύθυνση των ιδιωτικοποιήσεων. Σ' έναν εργασιακό χώρο, η εμπλοκή περισσότερων εργοδοτών διασπάει την ενιαία πάλη των εργαζομένων. Η ΠΟΕΔΗΝ μόλις στο τελευταίο συνέδριο ενέταξε τους συμβασιούχους, ενώ όσοι δουλεύουν σε εργολαβίες ή με ΣΔΙΤ δεν έχουν κοινή συνδικαλιστική έκφραση. Επιπλέον, το καθεστώς που συγκροτείται δίνει στο σύστημα τη δυνατότητα ν' αποκρύπτει τις ευθύνες του, προκειμένου να μη στοχοποιείται το ίδιο κι η πολιτική του, ενώ ενισχύει και στην περίθαλψη τη λογική του «όποιος πληρώνει, παίρνει». Ειδικά στη χώρα μας, οι ιδιωτικοποιήσεις συνδέονται και αποτελούν έκφραση και του εξαρτημένου χαρακτήρα του ελληνικού κεφαλαίου, συχνά με χαρακτηριστικά ξεπουλημάτος του μόχθου των εργαζομένων και του λαού, μαζί με τα δικαιώματά τους.

Η ένταση της επίθεσης ταυτόχρονα αποκαλύπτει. Όπως και το οξυγόνο των μαζικών αγώνων ξεδιαλύνει τη ρεφορμιστική απ' την επαναστατική γραμμή. Ο λαός κινητοποιήθηκε με τέτοια μαζικότητα τις τελευταίες μέρες και γιατί ζει και εργάζεται καθημερινά στις ίδιες συνθήκες που γέννησαν το έγκλημα στα Τέμπη. Σε κάθε χώρο δουλειάς, αναδεικνύοντας τόσο τα ιδιαίτερα ζητήματα όσο και τον κοινό χαρακτήρα της αντεργατικής κι αντιλαϊκής επίθεσης, να αγωνιστούμε μέσα από γενικές συνελεύσεις για νέες κινητοποιήσεις που θα στοχοποιούν την πολιτική του συστήματος, που βάζει όλους μας καθημερινά σε «βαγόνια θανάτου».

Γρεβενά

Κινητοποίηση για το νοσοκομείο και την περίθαλψη στις 24 Μάρτη

Την Τετάρτη 1 Μάρτη και μετά από απόφαση της συνέλευσης των γιατρών του νοσοκομείου Γρεβενών, πραγματοποιήθηκε ανοικτή εκδήλωση - συζήτηση στο δημαρχείο της πόλης, με κάλεσμα σε σωματεία και συλλογικότητες αλλά και στους δημότες των Γρεβενών, σχετικά με τα προβλήματα του νοσοκομείου και της περίθαλψης συνολικά. Αναποκρίθηκαν σύλλογοι και σωματεία εργαζομένων απ' το δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ο αγροτικός σύλλογος, ο ιατρικός σύλλογος και αρκετός κόσμος.

Απ' την πλευρά των γιατρών, έγινε προσπάθεια να περιγραφούν κυρίως οι μεγάλες ελλείψεις σε ιατρικές ειδικότητες και οι συνέπειες τόσο για το εξουθενωμένο προσωπικό όσο και για την ποιότητα περίθαλψης που παρέχεται. Επιπλέον, τα αποτελέσματα που θα φέρει ο νόμος τον «προσωπικό γιατρό» και γενικά η κατεύθυνση του «νέου ΕΣΥ», με τον περιο-

ρισμό στην πρόσβαση στα νοσοκομεία αλλά και την επιβολή ακόμη πιο σκληρών ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων. Ακολούθησαν τοποθετήσεις απ' το ΝΤ της ΑΔΕΔΥ, το σύλλογο δημοτικών υπαλλήλων, το συνδικάτο οικοδόμων, το σύλλογο ιδιωτικών υπαλλήλων και τον αγροτικό σύλλογο.

Ο προβληματισμός τόσο για τις γενικότερες εξελίξεις στον χώρο της περίθαλψης, όσο και για το μέλλον του νοσοκομείου Γρεβενών, το οποίο απειλείται με ερημopoίηση και κλείσιμο, ήταν κοινός.

Η συζήτηση κατέληξε στην αναγκαιότητα πραγματοποίησης ενός παλλαϊκού, **μαζικού συλλαλητηρίου** για το νοσοκομείο και την περίθαλψη στις **24 Μάρτη**, με κάλεσμα όλων των σωματείων και φορέων της πόλης, αλλά με στοίχημα κυρίως τη συμμετοχή του λαού, ώστε να εκφραστεί με τον πιο μαζικό τρόπο η αντίθεση στο κλείσιμο του νοσοκομείου

και στην υποβάθμιση της περίθαλψης.

Στο πλαίσιο αυτό, όταν στο δημοτικό συμβούλιο τέθηκε το ζήτημα του νοσοκομείου, η απάντηση του δημάρχου (γιατρού ακτινολόγου, που κατέχει και έμμισθη θέση στο νοσοκομείο) ήταν ότι πάντα έτσι ήταν τα Γρεβενά κι έτσι θα συνεχίσουν να είναι γιατί δεν έρχονται οι γιατροί κι αν θέλει ο κόσμος περίθαλψη πολυτελείας ας πάει και αλλού...

Η αναγκαιότητα συγκρότησης των εργαζομένων και του λαού είναι εμφανής. Το δικαίωμα στην περίθαλψη ισοδυναμεί με το δικαίωμα στη ζωή. Ο αγώνας για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους είναι αγώνας που αφορά όλον τον λαό και πρέπει να δοθεί μαζί με τους υγειονομικούς, παράλληλα με τον αγώνα για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και δικαιώματα στη δουλειά.

«Ήταν ένα φρικτό βίωμα»

Η ΠΣ μίλησε με την Η.Μ. και τον Α.Κ. που επέβαιναν στο μοιραίο τρένο που συγκρούστηκε στα Τέμπη. Μας περιγράψανε τις συγκλονιστικές στιγμές που ζήσανε και μας είπαν τη γνώμη τους για τους υπεύθυνους της τραγωδίας.

ΠΣ: Θέλουμε να μας πεις τι ήταν αυτό που συνέβη.

Η.Μ.: Βρισκόμουν στο τρένο από Αθήνα για Θεσσαλονίκη με μια φίλη και έναν φίλο. Εγώ με τη φίλη μου καθόμασταν μαζί και ο φίλος μας τρεις θέσεις μπροστά. Στις 11:25 περίπου νιώσαμε ένα τράνταγμα το οποίο δεν μπορώ να περιγράψω ακριβώς, γιατί προφανώς δεν μου έχει ξανασυμβεί. Το τράνταγμα ήταν πάρα πολύ δυνατό και διήρκησε περίπου 10-15 δευτερόλεπτα. Όταν ανοίξαμε τα μάτια μας είδαμε παντού σκόνη, τζάμια, αντικείμενα και το παιδί που ήταν δίπλα μας -που δυστυχώς δεν τα κατάφερε- πεσμένο κάτω, γιατί ήταν όρθιος την ώρα που συνέβη. Ακούσαμε τον φίλο μας να μας φωνάζει από μπροστά να πάμε προς τα εκεί για να βγούμε. Είχε πέσει το ρεύμα, δεν άνοιγαν οι πόρτες. Προσπαθούσε να σπάσει το παράθυρο, ενώ το βαγόνι μας είχε εκτροχιαστεί και έγερνε προς τα αριστερά. Ο φίλος μας, διατηρώντας την ψυχραιμία του, πήρε το σφυρί, έσπασε το παράθυρο, τον βοήθησαν και άλλοι επιβάτες δίνοντας του βαλίτσες να πετάξει για να σπάσει εντελώς. Πηδήξαμε κάτω από την αριστερή μεριά και κατευθυνθήκαμε προς τα χωράφια. Βλέπαμε το τρένο να έχει πάρει φωτιά. Η φίλη μου είχε το κινητό πάνω της κι έτσι καλέσαμε βοήθεια, νομίζω την πυροσβεστική. Ήμασταν με άλλους 10 περίπου στο σημείο, ο ένας βαριά τραυματισμένος, τον τοποθετήσαμε ξαπλωμένο και περιμέναμε να έρθει βοήθεια. Ένα άλλο παιδί είχε βγαλμένο ώμο και μια κοπέλα είχε σπάσει το χέρι της. Μετά από κάποια ώρα ήρθε η ΕΜΑΚ, η αστυνομία και ασθενοφόρα. Βλέπαμε από μακριά φακούς και καταλάβαμε πως είναι διασώστες που προσπαθούσαν να απεγκλωβίσουν τον κόσμο από το τρένο που καιγόταν. Παραμείναμε στο χωράφι περίπου δύο ώρες. Όταν ήρθαν κοντά μας τους ζητήσαμε ασθενοφόρο για τον άνθρωπο που ήταν βαριά τραυματισμένος, παρέμειναν μαζί του και εμάς μας βοήθησε ένας διασώστης να προσεγγίσουμε τον δρόμο. Εκεί ήταν καθοριστική η βοήθεια των διασωστών και ενός ανθρώπου που ήξερε τα κατατόπια -ήρθαν νομίζω πολλοί από τα διπλανά χωριά και βοήθησαν- που μας βοήθησαν να σκαρφαλώσουμε στο εμπορικό τρένο και από εκεί μας έριξαν ένα σκοινί να πιάσουμε για να ανέβουμε στον δρόμο.

Α.Κ.: Το βράδυ της 28ης Φεβρουαρίου έφυγα από το Βόλο, όπου σπουδάζω, για να επιστρέψω στο σπίτι μου στη Θεσσαλονίκη. Πήρα το προαστιακό τρένο από Βόλο για Λάρισα, από όπου θα γινόταν ανταπόκριση με το τρένο για Θεσσαλονίκη. Επιβιβαστήκαμε κατά τις 11:15 από Λάρισα. 10 περίπου λεπτά μετά, συνέβη η τραγική σύγκρουση. Εγώ βρισκόμουν στο 3ο βαγόνι. Αρχικά, για ένα δευτερόλεπτο, νιώσαμε μια σχετικά πιο ήπια σύγκρουση, ίσως ήταν μια προσπάθεια φρεναρίσματος ή το γεγονός πως ακόμα δεν είχε φτάσει το κύμα της

σύγκρουσης στο βαγόνι. Αμέσως μετά, ξεκίνησε η σφοδρή σύγκρουση που οδήγησε στην ανατροπή του βαγονιού. Περνώντας από την απόλυτα ήρεμη κατάσταση στο κινούμενο τρένο, στην κατάσταση ενός ανατραπέντος βαγονιού με χαλασμένα τα φώτα, ένιωσα σαν να βρίσκομαι σε άλλο μέρος. Μέχρι την ακινητοποίησή του, θεώρησα ότι θα χάσω τη ζωή μου, καθώς η σύγκρουση γινόταν συνεχώς χειρότερη. Όταν ακινητοποιήθηκε το βαγόνι, παρατήρησα έναν επιβάτη να βγαίνει από σπασμένο τζάμι. Βγαίνοντας από το τρένο, ήρθαμε μπροστά σε ένα απόκοσμο θέαμα, όπου άμορφες μάζες μετάλλου είχαν πάρει φωτιά, καθώς τα μπροστινά μας βαγόνια είχαν διαλυθεί εντελώς. Για μερικά δευτερόλεπτα, μη εντοπίζοντας άμεσο τρόπο διαφυγής, θεώρησα ότι ο εγκλωβισμός μου, και η απώλεια της ζωής μου στο περιβάλλον αυτό ήταν βέβαιη. Ακολούθησα όμως, μάλλον, τον ίδιο επιβάτη, ο οποίος εντόπισε μια χαραμάδα στο παραμορφωμένο δεύτερο βαγόνι, το οποίο είχε «καβαλήσει» τη μια άκρη του τρίτου, και είχε υψωθεί περαιτέρω. Έτσι, πηδήξαμε στο χωράφι εκτός του βασικού κινδύνου. Ήμασταν εκείνη τη στιγμή περί τα 20 άτομα στο σημείο αυτό, έχοντας απεγκλωβιστεί πλήρως. Τα αμέσως επόμενα λεπτά κάλεσα τους αριθμούς έκτακτης ανάγκης ώστε να προστρέξουν ασθενοφόρα και πυροσβεστική, τονίζοντας ότι ήδη υπήρχαν τραυματίες. Τότε αντιλήφθηκα ότι είχα κι ο ίδιος μια πληγή, η οποία αιμορραγούσε αρκετά, κοντά στην περιοχή του κροτάφου. Το όλο διάστημα, περί τα 30-40 λεπτά μέχρι την άφιξη των ασθενοφόρων και της πυροσβεστικής, ήταν γεμάτα πανικό και δυστυχία. Ήταν ένα φρικτό βίωμα. Όλοι μας τραυματίες, άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγότερο, να προσπα-

θούμε να κρατηθούμε όσο το δυνατόν πιο ψύχραιμοι για να επιβιώσουμε. Κόσμος στο πάνω μέρος του δεύτερου βαγονιού να πετάει βαλίτσες ώστε να επιχειρήσει να πηδήξει πάνω σε αυτές και να γλιτώσει σοβαρό τραυματισμό από την έξοδο από το βαγόνι. Ουρλιαχτά που δεν μπορούσα να προσδιορίσω από πού έρχονταν. Τραυματίες σωριασμένοι στο έδαφος. Κι εγώ να προσπαθώ να συγκρατήσω την αιμορραγία μου. Εν τέλει έφτασαν τα ασθενοφόρα και η πυροσβεστική. Κάποιοι διασώστες άρχισαν να κατεβαίνουν στο σημείο και να μας βοηθούν να ανέβουμε στο ύψος της Εθνικής Οδού όπου βρίσκονταν τα οχήματα, καθώς και κάποιοι πολίτες με Ι.Χ., από όσο θυμάμαι. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης με οδήγησε στα ασθενοφόρα, σε ένα από τα οποία με επιβίβασε ένας τραυματιοφορέας σχετικά γρήγορα, για καλή μου τύχη. Από το σημείο της επιβίbasής μου και μετά, δεν έχω προσωπική εικόνα για το τι ακολούθησε στον τόπο του συμβάντος. Έφτασα στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας, όπου οι γιατροί και οι νοσοκόμοι έκαναν το καλύτερο δυνατό για να διαχειριστούν την κατάσταση. Ευτυχώς, τα δικά μου τραύματα ήταν ελαφριά και ήμουν εκτός κινδύνου. Άλλοι συνεπιβάτες δεν ήταν τόσο «τυχεροί», όπως το παιδί δίπλα μου στην κλινική, που είχε πολλαπλά εγκαύματα και χρειάστηκε να μεταφερθεί στο νοσοκομείο Παπανικολάου. Και φυσικά οι ίδιοι οι νεκροί. Νέοι, φοιτητές στην πλειοψηφία τους, από ό,τι μαθαίνω.

ΠΣ: Γι' αυτό το δυστύχημα, ποιος πιστεύεις ότι ευθύνεται;

Η.Μ.: Αρχικά, θέλω να πω ότι το δυστύχημα αυτό αποτελεί μία από τις μορ-

φές της δολοφονικής πολιτικής του κεφαλαίου. Φταίει, δηλαδή, το «πάνω από όλα το κέρδος». Φταίει που το κεφάλαιο -στην εξαρτημένη χώρα μας το κέρδος των ξένων μονοπωλίων- στην προσπάθειά του να αυξήσει τα κέρδη του και να διατηρήσει την ισχύ του μειώνει το κόστος αδιαφορώντας για τη ζωή του λαού. Αυτό ισχύει σε όλες τις εκφάνσεις της δολοφονικής πολιτικής: από τα εργατικά ατυχήματα, τις πυρκαγιές, τον καθημερινό αγώνα να επιβιώσουμε μέχρι και τη μετωπική σύγκρουση δυο τρένων στις ίδιες ράγες. Τώρα εδώ φταίει η διάλυση του ΟΣΕ (όπως έγινε με όλες τις ΔΕΚΟ) σε κομμάτια, με σκοπό να πάρουν τα κερδοφόρα «φιλέτα» οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και να αναλάβει το κόστος λειτουργίας και συντήρησης του δικτύου το ελληνικό δημόσιο, που από τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήταν υποχρεωμένο όχι μόνο να αναλάβει το κόστος, αλλά να το μειώσει κιόλας: να απολύσει το προσωπικό, να αναθέσει εργολαβίες. Έτσι, αφήνουν στην τύχη τους λειτουργίες που έχουν να κάνουν με την ασφάλειά μας και μας δείχνουν αποκάλυπτα πως δεν τους ενδιαφέρει πόσοι και αν θα επιβιώσουμε, αρκεί να γεμίζουν τις τσέπες τους. Έτυχε να είμαι στο τρένο αυτό και να βιώσω το «την επόμενη φορά μπορεί να είσαι εσύ». Αυτό όμως ας μη γίνει φόβος και προσευχές. Δεν γίνεται να φοβόμαστε να πάμε στη δουλειά μας, να πάρουμε τα ΜΜΜ ή να πάμε στο πανεπιστήμιό μας. Η ζωή μας ανήκει και πρέπει να τη διεκδικήσουμε.

Α.Κ.: Αρχικά, κατά τη γνώμη μου, δεν μιλάμε για δυστύχημα. Μιλάμε για έγκλημα, για δολοφονία. Το αστικό κράτος, απαξιωνοντας συστηματικά τη δημόσια περιουσία, και συγκεκριμένα το σιδηροδρομικό δίκτυο, φέρει την κύρια ευθύνη. Η ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ θεωρώ πως επίσης έπαιξε τον ρόλο της στη διαμόρφωση αυτής της κατάστασης, καθώς επέτεινε την κερδοσκοπική λειτουργία, η οποία αντιβαίνει στην ασφάλεια των μεταφορών του λαού. Συνολικά, όμως, η ευθύνη βρίσκεται στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Για όλα τα αγαθά στην κοινωνία υπάρχουν δύο οπτικές. Αυτή που βλέπει το εκάστοτε αγαθό ως κοινωνική ανάγκη και άρα το διαθέτει ακριβώς με βάση την ανάγκη αυτή. Και αυτή που τα βλέπει ως πεδίο κερδοσκοπίας, ως κάτι που μπορεί να γίνει εμπόρευμα. Η δεύτερη αυτή οπτική αδιαφορεί για τις κοινωνικές ανάγκες και ενδιαφέρεται μόνο για το κέρδος. Ενδιάμεσες οπτικές δεν υπάρχουν, κατά τη γνώμη μου. Γι' αυτό, ο λαός και η νεολαία πρέπει να αγωνιστούν προς αυτή την κατεύθυνση. Αρχικά κατακτώντας την πρόσβαση στα ΜΜΜ για όλο το λαό χωρίς ταξικούς, οικονομικούς φραγμούς, και αναγκάζοντας το κράτος να πάρει μέτρα για την ασφάλεια των μεταφορών. Μέχρι πραγματικά όλες αυτές οι δομές να γίνουν κτήμα του λαού και να λειτουργούν αποκλειστικά με μόνο κριτήριο την κάλυψη των αναγκών του. Το τελευταίο, βέβαια, προϋποθέτει και την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος, του καπιταλισμού, και την οικοδόμηση του συστήματος μέσω του οποίου ο λαός και η εργατική τάξη θα μπορέσει αυτό να το υλοποιήσει, το σοσιαλισμό. Το έγκλημα αυτό δεν θα ξεχαστεί. Να βγούμε όλοι και όλες στο δρόμο, όλοι και όλες στον αγώνα.

Σιδηρόδρομοι

Μειώσεις προσωπικού, ελαστικές σχέσεις και εργολαβοποίηση

Αφού πλέον είναι ξεκάθαρο στη συνείδηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού πως το έγκλημα στα Τέμπη θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί αν λειτουργούσαν τα συστήματα ασφαλείας, γεννιέται ένα ερώτημα, που ενώ είναι εύλογο δεν είναι καθόλου δημοφιλές. Υπήρχε προσωπικό να χειριστεί αυτά τα συστήματα; Στην απάντηση συναντάμε το σύνολο της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων δεκαετιών, οι οποίες ακολουθώντας τις οδηγίες των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και με στόχο την ιδιωτικοποίηση, απαξίωσαν και άφησαν τους σιδηροδρόμους να ρημάξουν με μειώσεις προσωπικού και πρόχειρες εκπαιδεύσεις. Δεν είναι τυχαίο ότι στο σταθμό της Λάρισας, το σιδηροδρομικό σταυροδρόμι της χώρας, μέχρι και πριν από μερικά χρόνια εργάζονταν την κάθε στιγμή έξι σταθμάρχες και όχι ένας 60χρονος υπάλληλος μόνος του.

Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 και πριν σπάσει σε κομμάτια, ο ΟΣΕ απασχολούσε 12.500 εργαζόμενους. Σήμερα, οι εργαζόμενοι σ' όλες τις εταιρίες στις οποίες είναι χωρισμένος ο παλιός ΟΣΕ είναι ζήτημα αν ξεπερνούν αθροιστικά τους

2.500. Στον σημερινό ΟΣΕ υπάρχουν 2.100 οργανικές θέσεις απ' τις οποίες καλύπτονται μόνο οι 750. Κομβικό σημείο αποτελεί ο νόμος Ρέππα του 2010, εν μέσω 1ου μνημονίου, με τη μείωση 20% των μισθών και το ξήλωμα πάνω απ' το 60% των υπαλλήλων του ΟΣΕ, που οδηγήθηκαν σε αποχωρήσεις και μετατάξεις ως τραυματισφορείς, σωφρονιστικοί υπάλληλοι ή φύλακες αρχαιοτήτων. Ενδεικτικά, από 300 εργαζόμενους στη συντήρηση της σηματοδότησης του δικτύου, πλέον ο αριθμός τους δεν ξεπερνάει τους 30, ενώ οι σταθμάρχες που υπολογίζονταν γύρω στους 250, σήμερα φτάνουν τους 100, απ' τους οποίους οι 75 πληρώνονται με δελτίο παροχής υπηρεσιών, το λεγόμενο «μπλοκάκι».

Πέρα λοιπόν απ' την υποστελέχωση, ανοίγονται και ζητήματα ελαστικών σχέσεων εργασίας και εντατικοποίησης. Το «μπλοκάκι» με το οποίο είναι υποχρεωμένοι να δουλεύουν οι σταθμάρχες πάει πακέτο με τις εξάμηνες συμβάσεις και τα ατελείωτα ωράρια, όπως ακριβώς εργαζόταν κι ο 60χρονος στη Λάρισα, όπου ισχύει πρόγραμμα 9ωρων βαρδιών. Στη σύμβαση του 2017, όταν έγινε το ξεπού-

λημα του ΟΣΕ επί ΣΥΡΙΖΑ, προβλέπεται ως ανώτατο το 11ωρο για 9 συνεχόμενες ημέρες χωρίς ρεπό.

Στο μεταξύ, ο νόμος του 2022 που διαχωρίζει την ΕΡΓΟΣΕ απ' την κεντρική διοίκηση του ΟΣΕ και δίνει όλο τον έλεγχο στο υπ. Μεταφορών, μετατρέπει και επισημώς τα έργα συντήρησης σε ξέφραγο αμπέλι για τους εργολάβους, οι οποίοι με απευθείας αναθέσεις και ταϊσμένοι με πολλά εκατομμύρια προσφέρουν μοναχά μπαλώματα και κακοτεχνίες στο δίκτυο.

Οι άμεσες και μαζικές μετατάξεις και απολύσεις, ο παροπλισμός -με ευθύνη της διοίκησης- σε θέσεις γραφείου όσων έμπειρων εργαζομένων είχαν απομείνει, οι ολιγόμηνες συμβάσεις εργασίας, οι εξωτερικοί συνεργάτες και η είσοδος εργολαβιών με όλη την προχειρότητα που τους διακρίνει, συνθέτουν ένα εκρηκτικό κράμα από αίτια για την τελική εικόνα των σιδηροδρόμων. Προϊόν όλων αυτών είναι η στέρηση των εργαζομένων απ' τη συσσωρευμένη εμπειρία και τεχνογνωσία που είχε κατακτηθεί, με αποτέλεσμα ανάμεσα στα άλλα και την αποξένωση απ' το αντικείμενο.

Αφού το σύστημα φρόντισε μεθοδικά

για την υποστελέχωση των σιδηροδρόμων, έρχεται σήμερα, μέσω των ΜΜΕ, να ρίξει τις ευθύνες στους ίδιους τους εργαζόμενους. Ανάμεσα στις διάφορες τερατολογίες, ακούστηκε κριτική ακόμα και για τα «άσπρα μαλλιά» του σταθμάρχη, λες και δεν είναι το σύστημα το ίδιο το οποίο αύξησε τα όρια ηλικίας και ανάγκασε εργαζόμενους που θα μπορούσαν να είχαν βγει στη σύνταξη, να τρέχουν από σταθμό σε σταθμό, με υπερωρίες και χωρίς ρεπό, να καλύψουν τις τρύπες που αφήνουν οι εκάστοτε κυβερνητικές και διοικητικές επιλογές.

Η πλήρης υποκρισία όμως είναι το γεγονός πως για ακόμα μια φορά τα θύματα μετατρέπονται σε θύτες και φορτώνονται στις πλάτες τους τις ευθύνες. Δεν πρέπει να περνά στα ψιλά πως οι 11 από τους 57 νεκρούς στα Τέμπη ήταν εργαζόμενοι στα τρένα (9 σιδηροδρομικοί και 2 του εστιατορίου). Η μακάβρια λίστα των εργοδοτικών δολοφονιών επιβεβαιώνει πως, για το σύστημα, τις κυβερνήσεις και την εργοδοσία, λαός και εργαζόμενοι είναι αναλώσιμοι, ανέξοδες θυσίες στο βωμό της κερδοφορίας.

Οι υγειονομικοί στάθηκαν στο πλάι των θυμάτων του εγκλήματος

Κι ενώ «όλα πήγαιναν καλά» και η κυβέρνηση διεκδικούσε με αξιώσεις άλλη μια τετραετία για να συνεχίσει το αντιλαϊκό της έργο, δυο τρένα συγκρούστηκαν στα Τέμπη γιατί για το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις, τα συστήματα ασφαλείας και ό,τι άλλο χρειάζεται για ν' αποφύγουμε τα εγκλήματα, αν και πληρώθηκαν απ' το λαό και μάλιστα ακριβά, δεν λειτουργήσαν.

Σύμφωνα βέβαια με την κυβέρνηση, μετά τη σύγκρουση «όλα λειτούργησαν σωστά». Η πυροσβεστική και τα σωστικά συνεργεία φτάσανε μετά από ώρα, γιατί ψάχνανε να βρουν το σημείο. Οι επιβάτες που ήταν σε καλύτερη κατάσταση βοηθούσαν κι απεγκλώβιζαν όπως μπορούσαν τους άλλους. Όταν τα κατάφεραν, τα ασθενοφόρα, έτσι κι αλλιώς λίγα για τις ανάγκες της περιοχής, μετέφεραν τους βαριά τραυματίες στα νοσοκομεία της Λάρισας, ενώ δεν ήταν λίγοι αυτοί που χρειάστηκε να μεταφερθούν στην Κατερίνη και σε δύο νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης με λεωφορεία. Μόλις έγινε γνωστό και με δεδομένο ότι το προσωπικό που εργαζόταν κανονικά στα νοσοκομεία αυτά δεν επαρκούσε, πλήθος υγειονομικών κινητοποιήθηκε άμεσα και πήγε στα νοσοκομεία εκτός ωραρίου για να περιθάλψει τους τραυματίες, πολλοί απ' τους οποίους σε πολύ σοβαρή κατάσταση, διαμελισμένοι και εγκαυματίες. Μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τέσσερεις νοσηλεύονται σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας, ένας στο Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας και δύο στη Θεσσαλονίκη.

Η υποκρισία της κυβέρνησης, που βιάστηκε να πιστωθεί τη στάση των εργαζομένων στα νοσοκομεία, περίσσεψε. Τα τρία από τα πέντε αυτά νοσοκομεία είναι ιδιαίτερα απαξιωμένα και στοχοποιημένα, στην κατεύθυνση των συγχωνεύσεων και του κλεισίματος που περιλαμβάνει το «νέο ΕΣΥ». Οι υγειονομικοί, ως κομμάτι του λαού, έκαναν πέρα την κούραση απ' τους εξοντωτικούς ρυθμούς που αντιμετωπίζουν ειδικά απ' την πανδημία και μετά, την έλλειψη προσωπικού, τον απαξιωμένο εξοπλισμό κι εγκαταστάσεις, και δείξαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους. Κοντά στα άλλα, παρηγορούσαν κι όσο μπορούσαν τις οικογένειες των παιδιών, καθώς το υπουργείο δεν φρόντισε καν να φέρει επιπλέον ψυχολόγους για να τους βοηθήσουν στη χειρότερη στιγμή της ζωής τους.

Δεν θέλει καμιά ιδιαίτερη φαντασία για να καταλάβει κανείς πώς θα ήταν η κατάσταση αν τα σχέδια της κυβέρνησης είχαν προχωρήσει περισσότερο. Αν με το σχήμα «κόμβος-ακτίνες», τα δύο ή τρία απ' αυτά τα νοσοκομεία είχαν κλείσει, είχαν συγχωνευτεί, δεν είχαν εργαζόμενους, κρεβάτια, ΜΕΘ, μέσα να σωθούν ανθρώπινες ζωές. Ο αγώνας ενάντια στην αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική στην περίθαλψη πρέπει να δυναμώσει. Να μην κλείσει κανένα νοσοκομείο, να γίνουν άμεσα μαζικές προσλήψεις, να μονιμοποιηθούν όλοι οι συμβασιούχοι, να χαρακτηριστεί ο χώρος των νοσοκομείων ως ανθυγιεινός με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Με κοινό αγώνα των υγειονομικών και του λαού.

Ακόμα ένα έγκλημα φορτώνεται στις πλάτες των εργαζομένων

Για άλλη μια φορά, ένα έγκλημα, μια κρατική δολοφονία, επιχειρείται ν' αποδοθεί σε «ανθρώπινο λάθος», για να κρυφτούν οι ευθύνες της εγκληματικής πολιτικής. Δημοσιογράφοι παπαγαλάκια κι ο «πολύς» Κούγιας επιστρατεύθηκαν για να μας πληροφορήσουν έκπληκτοι ότι ο σταθμάρχης «πήρε τη θέση του με πολιτική παρέμβαση», ήταν άπειρος, ήταν 60 χρονών και με «γκρίζα» μαλλιά, λες και δεν ξέρουν ότι πλέον κανείς δεν μπορεί να βγει στη σύνταξη πριν τα 67 και ότι χιλιάδες εξηντάρηδες αυτή τη στιγμή στελεχώνουν το δημόσιο, τις συγκοινωνίες, τα νοσοκομεία και τα σχολεία.

Η προσπάθεια απόδοσης της ευθύνης για τα Τέμπη αποκλειστικά στο σταθμάρχη, εκτός από συγκάλυψη της αλήθειας, αποτελεί για το σύστημα και ευκαιρία σπίνωσης γενικά των εργαζομένων και ειδικά των δημοσίων υπαλλήλων. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι αναφορές στον τρόπο πρόσληψής του, στις θέσεις εργασίας απ' τις οποίες πέρασε, στην αναρρωτική άδεια που δόθηκε στον προϊστάμενό του την επομένη. Συγκάλυψη της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος, που βάζει τα κέρδη του κεφαλαίου πάνω απ' τις ανθρώπινες ζωές. Συγκάλυψη του διαρκούς εγκλήματος όλων των κυβερνήσεων, που δεν πήραν κανένα μέτρο ασφαλείας, που ξεπούλησαν και απαξίωσαν το σιδηρόδρομο και τις συγκοινωνίες. Αποτελεί άλλη μια προσπάθεια ν' αποδοθούν οι παθογένειες στους εργαζόμενους, αφήνοντας αιχμές για τη μονιμότητα και τα κεκτημένα τους. Είναι πράγματι εξοργιστικό πώς κι αυτό το έγκλημα επιχειρείται να χρεωθεί σ' εκείνους που καθημερινά παλεύουν με τις πιο δύσκολες συνθήκες, τις ελλείψεις μέτρων ασφαλείας, υπο-

δομών και προσωπικού. Η κυβέρνηση, όπως έκανε στην πανδημία για παράδειγμα, προσπαθεί να συγκαλύψει τις ευθύνες της και, όσο μπορεί, να εκμεταλλευτεί το σκηνικό σε βάρος των εργαζομένων.

Η λάσπη δεν άφησε στο απυρόβλητο ούτε τους αγώνες και τα συνδικαλιστικά όργανα των σιδηροδρομικών. Βρήκε όμως απέναντί της τις δεκάδες ανακοινώσεις, καταγγελίες και απεργίες στις οποίες διατράνωναν, σε κάθε τόνο και προς κάθε κατεύθυνση, τα προβλήματα των συγκοινωνιών και τον κίνδυνο μιας μεγάλης τραγωδίας που δυστυχώς δεν αποτράπηκε. Δεν δίστασε δε η κυβέρνηση, εν μέσω αυτής της συγκυρίας, να επιστρατεύσει τον νόμο Χατζηδάκη και να στείλει

στα δικαστήρια την απεργία των εργαζομένων στο Μετρό με τα ίδια ακριβώς αιτήματα για μέτρα ασφαλείας. Η υποκρισία σ' όλο της το μεγαλείο. Από τη μια να κατηγορούνται οι εργαζόμενοι για «αδιαφορία σε θέματα ασφαλείας» και απ' την άλλη, όταν κινητοποιούνται διεκδικώντας ασφαλείς συνθήκες δουλειάς, ν' αντιμετωπίζουν τη σιωπή ή, στην καλύτερη περίπτωση, τη λάσπη των καναλιών, τα χημικά και τις δώξεις.

Αυτή η προσπάθεια συγκάλυψης κι εκμετάλλευσης προκειμένου να χτυπηθούν οι εργαζόμενοι και τα δικαιώματά τους δεν πρέπει να περάσει. Πρέπει να βρει απέναντί της τους αγώνες τους για ασφαλείς συνθήκες εργασίας και αξιοπρεπή ζωή.

Συστηματικά παράνομες οι απεργίες Ποιος νοιάζεται πραγματικά για

Το έγκλημα στα Τέμπη απέδειξε με τον πιο σκληρό και τραγικό τρόπο πόσο σάπιο είναι αυτό το σύστημα, που έχει επιλέξει να αφήσει το λαό στην τύχη του. Ένα σύστημα που σύσσωμο «ξαφνιάστηκε» με τις τραγικές ελλείψεις στις σιδηροδρομικές γραμμές. Ένα σύστημα που τεχνηέντως τώρα προσπαθεί να κρύψει τη στάση που κράτησε απέναντι στους σιδηροδρομικούς που φώναζαν όλα αυτά τα χρόνια για τις τραγικές ελλείψεις μήπως και αποτραπεί αυτό που τελικά έγινε. Μια μαζική δολοφονία!

Απ' το 2021 μέχρι και σήμερα, η κυβέρνηση που τώρα ζητάει συγγνώμη, έσυρε τους εργαζόμενους του ΟΣΕ στα δικαστήρια, τα οποία έκριναν ότι είναι «παράνομος» ο απεργιακός αγώνας τους με αιτήματα για:

- Άμεση πρόσληψη μόνιμου προσωπικού και εκπαίδευσή του για

τον ασφαλή τρόπο εκτέλεσης των εργασιών.

- Ολοκλήρωση των έργων υποδομής και ασφαλούς λειτουργίας του σιδηροδρομικού δικτύου.
- Σωστή συντήρηση και επισκευή του τροχαίου υλικού και της γραμμής.
- Συντήρηση, επισκευή και εκσυγχρονισμό όλου του τεχνικού εξοπλισμού και όλων των εγκαταστάσεων για ασφαλή εργασία.
- Μέτρα ασφαλούς κυκλοφορίας των τρένων ιδιαίτερα κατά τη διέλευσή τους από κατοικημένες περιοχές.
- Να χορηγηθούν όλα τα Μέσα Ατομικής Προστασίας.

Την ίδια αντιμετώπιση βρίσκουν οι εργαζόμενοι σε μετρό και λεωφορεία όλα αυτά τα χρόνια που, πέρα απ' τα εργασιακά τους δικαιώματα, διεκδικούν προσλήψεις προκειμένου να υπάρχει επαρκές προσωπικό, συντήρηση των μέσων μετα-

Και οι συνδικαλιστές τι κάνανε;

Και ξαφνικά, μετά το έγκλημα που συνέβη στα Τέμπη, οι συνδικαλιστές γίνανε περιζήτητοι. Θυμήθηκαν οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι των μεγάλων ΜΜΕ και των εκδοτικών οίκων ότι υπάρχουν συνδικαλιστές σε αυτή τη χώρα και τους έδωσαν τον λόγο. Είναι βέβαια ηλιού φαινότερο ότι υπήρξε και υπάρχει μια έντονη προσπάθεια από το σύστημα και από την κυβέρνηση να μεταστρέψει την κοινή γνώμη. Μέσα, λοιπόν, σε όλα αυτά τα τραγικά και ξεδιάντροπα που ακούγονταν τις τελευταίες μέρες από τους ανεκδιήγητους υπερασπιστές της κυβέρνησης και του πολιτικού συστήματος, μάθαμε τις πρώτες μέρες ότι ευθύνη για την τραγωδία με τους δεκάδες νεκρούς έχουν και οι συνδικαλιστές, οι οποίοι δεν έκαναν τίποτα τόσο καιρό. Αφού αυτή η «καραμέλα» δεν κατάφερε να αποδώσει και πολλά και αφού βγήκαν στα διάφορα πάνελ οι συνδικαλιστές των σιδηροδρομικών σωματείων και πολύ απλά έθεσαν τα αυτονόητα, ότι δηλαδή όλα τα αιτήματά τους και οι διεκδικήσεις τους αγνοήθηκαν στην καλύτερη περίπτωση και όταν πήγαν να απεργήσουν για αυτά βγήκαν παράνομοι με τον νόμο

Χατζηδάκη, τότε η γραμμή δημοσιογράφων-κυβέρνησης έρεπε να προσαρμοστεί ή και να αλλάξει. Να πούμε σε αυτό το σημείο ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες οι οποίες κυριαρχούν στα σιδηροδρομικά σωματεία δεν είναι τίποτα προοδευτικές ή αγωνιστικές ηγεσίες, αλλά αποτελούνται από τις κυρίαρχες παρατάξεις, οι οποίες στην καλύτερη περίπτωση έχουν ρεφορμιστική αντίληψη για το ζήτημα των διεκδικήσεων αρά και ευθύνες για την κατάσταση αποσυγκρότησης του κλάδου. Το αναφέρουμε αυτό γιατί πιστεύουμε ότι όλο αυτό τον καιρό οι διαμαρτυρίες των εκπροσώπων των εργαζομένων στους σιδηρόδρομους για τα ζητήματα ασφαλείας, οι ανακοινώσεις τους και η αποκάλυψη της κατάστασης στα τρένα και τις γραμμές του ΟΣΕ ήταν τα ελάχιστα και αυτονόητα και η οργάνωση και η διεκδίκηση των εργαζομένων αλλά και η ουσιαστική κόντρα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ δεν υπηρετήθηκε, αλλά όπως και σε όλες τις δημόσιες δομές που ξεπουλήθηκαν και έκανε πλιάτσικο το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες ήταν ελλιπείς, το

λιγότερο, στην αντίδρασή τους. Φτάσαμε, λοιπόν, μετά από αυτό το προσχεδιασμένο έγκλημα στα Τέμπη να ζητούνται απαντήσεις από τους τηλεδικαστές των μεγάλο-κολοσσών της ενημέρωσης και των αποδεκτών της «επιδότησης» της λίστας Πέτσα, γιατί δεν έκαναν τίποτα οι συνδικαλιστές μπροστά στο «μεγάλο φαγοπότη» του ξεπουλήματος του ΟΣΕ, μπροστά στο παράτημα και στο «άστα να ρημάξουν και να διαλυθούν» της σημερινής και των προηγούμενων κυβερνήσεων, να ζητούνται ευθύνες. Προσοχή τώρα, όλοι αυτοί που στα ΜΜΕ χρόνια αναπαρήγαγαν το παρამύθι της ανάπτυξης και της εξυγίανσης τάχα του δημοσίου από τους συνδικαλιστές, τα σωματεία και τις απεργίες, που παρουσίαζαν το δημόσιο και το κράτος σαν λίγο πολύ μεσαίωνα και έβαζαν πλάτη στο ξεπούλημα γιατί έτσι θα «εξυγιανθεί το σιδηροδρομικό δίκτυο», ζητούν τα ρέστα από τους συνδικαλιστές για την κατάσταση των δικτύων και των συρμών και αφού αποστομωτικά ενημερώνονταν ότι οι ανακοινώσεις και τα αιτήματα για την ασφάλεια εργαζομένων και επιβατών είναι εκατοντάδες, απλά

το προσπερνούν και προσπαθούν να βρουν άλλους τρόπους να αναπαράγουν το αφήγημά τους. Ενδεικτικό είναι ότι ακόμα και μέχρι προχτές, στις δηλώσεις του πρωθυπουργού στοσυοργικό συμβούλιο στα επίσημα ΜΜΕ, που έχουν γίνει τα πιο ανυπόληπτα μέσα στα μάτια του λαού και των εργαζομένων, οι τίτλοι στα δημοσιεύματα εξακολουθούν να κάνουν λόγο για συνδικαλιστικά κυκλώματα που δεν κατάφερε η Hellenic Train να αντιπαλέψει και να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της. Την προσπάθεια, δηλαδή, που υπάρχει καιρό από κυβερνήσεις και κεφάλαιο, να διαλύσει τα σωματεία και την οργάνωση των εργαζομένων και η οποία γίνεται από κοινού με την Hellenic Train, καθώς προσπαθούν με κάθε τρόπο να τη βγάλουν λάδι, για να δικαιολογήσουν τις εγκληματικές τους ευθύνες. Για να αποκρύψουν από τον λαό και τους εργαζόμενους ότι βασικός και κυρίαρχος υπαίτιος είναι η πολιτική τους, από την οποία ούτε στιγμή, ακόμα και μετά από όσα έχουν επακολουθήσει, δεν υποχωρούν ή αναθεωρούν.

Ο σιδηρόδρομος βρίσκεται στη χειρότερη κατάσταση!

Οι σιδηροδρομικές συγκοινωνίες ήταν κοινό μυστικό πως βρίσκονταν τα τελευταία χρόνια στη χειρότερη κατάσταση, σε επίπεδο ασφαλείας, που έχει υπάρξει ποτέ. Εδώ και τρεις δεκαετίες υποτίθεται εκσυγχρονίζεται κυρίως στον άξονα ΠΑΘΕ (Πάτρα-Αθήνα-Θεσσαλονίκη-Ειδομένη), ενώ ο ρυθμός του υποτιθέμενου εκσυγχρονισμού σε σχέση με το χρήμα που έχει ξοδευτεί είναι εντελώς αναντίστοιχα μεγέθη. Το υπόλοιπο δίκτυο είναι απαρχαιωμένο, στη χειρότερή του κατάσταση και εδώ και κάποια χρόνια κλειστό και εγκαταλειμμένο. Δεν υπάρχει προσωπικό για τη στοιχειώδη πλέον συντήρηση.

Το προσωπικό όλα αυτά τα χρόνια μειώθηκε δραματικά ως αποτέλεσμα των μετατάξεων που ήταν εκβιαστικές-υποχρεωτικές και των συντάξεων, χωρίς να μπορεί να μεταδώσει την αποκτημένη εμπειρία και τεχνογνωσία. Το 2022 έγιναν προσλήψεις κλειδούχων και σταθμαρχών -οι οποίες είναι ειδικότητες με απαιτήσεις, η δεύτερη μάλιστα υψηλής ευθύνης- με μπλοκάκια και ετήσιες συμβάσεις! Σε μεγάλο κομμάτι της ΠΑΘΕ ο εκσυγχρονισμός μέσω της ηλεκτροκίνησης προχώρησε. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση της ταχύτητας των συρμών, γεγονός που προϋποθέτει την αναβάθμιση των συστημάτων ασφαλείας.

Η σημερινή εικόνα μπορεί να περιγραφεί συνοπτικά: Η υποδομή συντηρείται ανεκτά (ακριβά, κυρίως μέσω εργολαβιών), ενώ τα συστήματα ασφαλείας τα οποία αντιμετωπίζουν καταστροφές (κλοπές καλωδίων, βλάβες κ.λπ.) σε σημαντικό βαθμό αφήνονται στην τύχη τους. Για κάποια χρόνια, το συνεχώς μειούμενο προσωπικό το πάλευε κυρίως με μπαλώματα και λύσεις ανάγκης, αλλά σήμερα η κατάσταση έχει ξεφύγει εντελώς και όλα παραπέμπονται σε μελλοντικές ανατάξεις-εργολαβίες. Η πολιτική που έχει ακολουθηθεί μπορεί να περιγραφεί ως «Αύξηση ταχύτητας -μείωση χρόνου - μείωση ασφάλειας».

Ένας εργαζόμενος, π.χ. ένας μηχανοδηγός, όταν καθημερινά του επιβάλλεται να περνά από κόκκινους σηματοδότες, από μονοδρομήσεις, ενώ υφίσταται διπλή γραμμή, και να κάνει επισφαλείς αλλαγές τροχιάς (ο συρμός του δυστυχήματος λίγη ώρα πριν από τη Λάρισα πέρασε από μονοδρόμηση λόγω του ατυχήματος που προηγήθηκε, με το καλώδιο που κόπηκε), με τον καιρό αυτή η έλλειψη ασφάλειας μετατρέπεται σε φυσιολογική κατάσταση και έχει αποτέλεσμα να ατονούν τα αντανακλαστικά.

Μπορεί ο εργαζόμενος να αντιδράσει σε αυτήν την κατάσταση μειωμένης ασφάλειας; Με τους κανονισμούς που υπάρχουν, μπορεί. Αλλά αν το κάνει σε ατομική βάση, επειδή θα μπλοκάρει το σύστημα, θα δημιουργήσει προβλήματα σε άλλους συναδέλφους (μιλάμε για προβλήματα που υφίστανται κάθε μέρα), θα κινδυνεύσει να κατηγορηθεί και στο τέλος η εργοδοσία, κρατική και ιδιωτική, θα τον πετάξει έξω.

Και υπάρχει και το «φιλότιμο» ότι τα τρένα πρέπει να δουλέψουν, δεν μπορείς να τα σταματήσεις για υποθετικούς κινδύνους, έως ότου αποδειχτούν πραγματικοί.

Τα σωματεία και η Ομοσπονδία των εργαζομένων με συλλογικό τρόπο μπορούν, αλλά βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση κι απ' τον ΟΣΕ. Η πολιτική τους είναι να κάνουν καμιά μικροεξυπηρέτηση για να εξασφαλίσουν κάποιες καρέκλες οι επικεφαλής συνδικαλιστές και να συναινούν στην πραγματικότητα στις πολιτικές που εφαρμόστηκαν αυτά τα χρόνια.

Η φιέστα που ετοίμαζαν να οργανώσουν την 1η Μαρτίου στο σταθμό Θεσσαλονίκης και ματαιώθηκε λόγω του δυστυχήματος μεθοδεύταν εδώ και μήνες με ορίζοντα τις εκλογές. Η βάση ήταν το Κέντρο Τηλεδιοίκησης, το οποίο είναι παροπλισμένο εδώ και χρόνια λόγω κλοπών καλωδίων και βλαβών και το οποίο δεν λειτουργούσε. Βάφτηκε, ετοιμάστηκε, εξοπλίστηκε, στελεχώθηκε σε 24ωρη βάση σε εποχή που πονάει ο οργανισμός από έλλειψη σταθμαρχών. Το κέντρο είναι όμως ένα άδειο κέλυφος, δεν συνδέεται στο δίκτυο και δεν μπορεί να τηλεδιοικήσει τίποτα. Τηλεδιοίκηση είναι μια αίθουσα με μεγάλες οθόνες στον τοίχο, όπου ο σταθμάρχης βλέπει όλο το κομμάτι του δικτύου που τον αφορά, με τους σταθμούς, τα τρένα που κυκλοφορούν, τους σηματοδότες, τις αλλαγές τροχιάς και μπορεί να παρέμβει σταματώντας ή ξεκινώντας ένα τρένο, να του αλλάξει τροχιά. Με λίγα λόγια, να ρυθμίσει όλη την κυκλοφορία, υποκαθιστώντας πολλούς σταθμούς ταυτόχρονα.

Η ασφάλεια δεν γίνεται να λειτουργεί μόνο σε ένα επίπεδο,

πρέπει να υπάρχουν δύο, τρία ή και περισσότερα επίπεδα ασφαλείας αλληλοκαλυπτόμενα και αλληλοσυμπληρούμενα, ώστε αν δεν λειτουργήσει το πρώτο (π.χ. από ανθρώπινο λάθος), θα λειτουργήσει το δεύτερο, το τρίτο κ.ο.κ. Ιδιαίτερα χρήσιμο σε εργαζόμενους που, όπως αναφέραμε, έχουν συνηθίσει να λειτουργούν μέσα στο χάος και έχουν πάψει να αναρωτιούνται αμέσως για τις συνεχείς και απρογραμμάτιστες αλλαγές. (π.χ. γιατί ο σταθμάρχης από τη Λάρισα με στέλνει σε σιδηροτροχιά αντίθετης κυκλοφορίας;)

Σχετικά με το σύστημα επικοινωνίας, θεωρητικά υπάρχει το GSM-R (όχι με κινητά τηλέφωνα που χρησιμοποιούνται τώρα) μεταξύ όλων των εργαζομένων επί του δικτύου (π.χ. των μηχανοδηγών των δύο τρένων που συγκρούστηκαν), αλλά και αυτό δεν λειτουργεί. Η φωτοσήμανση (πράσινο-κόκκινο κ.λπ.) στο επίμαχο τμήμα του δικτύου δεν λειτουργεί. Αυτόματο σύστημα ακινητοποίησης των τρένων όταν πλησιάσουν στην ίδια γραμμή μετωπικά ή στην ίδια κατεύθυνση δεν λειτουργεί. Το GPS (σύστημα γεωεντοπισμού) στα τρένα για αναγνώριση της θέσης τους δεν λειτουργεί. Τέλος, το σύστημα αλλαγής τροχιάς είναι απαρχαιωμένο και αντιμετωπίζει προβλήματα. Ύστερα από όλα τα παραπάνω, είναι απόλυτα σαφές πως η σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπη δεν ήταν αποτέλεσμα του λάθους ενός ανθρώπου, όπως επιχειρούν να την παρουσιάσουν η κυβέρνηση, η διοίκηση του οργανισμού και η ιδιωτική εταιρία.

των εργαζόμενων για μέτρα ασφαλείας την ασφάλεια και τη ζωή του λαού;

φοράς και μέτρα ασφαλείας για τη μετακίνηση του λαού. Ξεδιάντροπα, ακόμα και μια μέρα μετά το έγκλημα στα Τέμπη, οι απεργοί του μετρό που διεκδικούν να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα αλλά και ασφαλή μετακίνηση του λαού σύρθηκαν και πάλι στα δικαστήρια! «Παράνομη» κηρύχθηκε πριν ένα χρόνο η απεργία των εργαζόμενων στο Παίδων Πεντέλης που διεκδικούσαν να μην κλείσει το ένα απ' τα τρία παιδιατρικά νοσοκομεία της Αθήνας. Κι εκεί η κυβέρνηση, προκειμένου να τσακίσει το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη, απάντησε με την ποινικοποίηση του αγώνα. Παράνομη η απεργία της Cosco που διεκδικούσε μέτρα προστασίας καταγγέλλοντας παράλληλα το εργοδοτικό έγκλημα που κόστισε τη ζωή του Δημήτρη Δαγκλή. Με όπλο το νόμο Χατζηδάκη, κηρύσσεται παράνομος

όποιος απεργιακός αγώνας δίνεται, στη Μαλαματίνα, στους εκπαιδευτικούς, στους ΟΤΑ, στους ναυτεργάτες κι η λίστα δεν έχει τέλος.

Όποτε οι εργαζόμενοι παλεύουν για την υγεία, την ασφάλεια τη δική τους και του λαού, αλλά και τα εργασιακά δικαιώματα, βρίσκονται αντιμέτωποι με την ποινικοποίηση του αγώνα τους.

Η λασπολογία που προωθείται απ' την κυβέρνηση και τα παραγαλάκια της γνωστή: «Οι λίγοι τλαιπωρούν τους πολλούς».

Ήρθε όμως η ώρα που η οργή των πολλών έγινε ποτάμι και ξεχύθηκε στους δρόμους. Το ποτάμι αυτό δεν πρέπει να στερέψει. Με όπλο τις συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις και τις απεργίες, λαός και εργαζόμενοι να παλέψουμε για να ζήσουμε.

Γ.Χ. συνταξιούχος σιδηροδρομικός

Η πολιτική της λεηλασίας και του κέρδους υπεύθυνη για το έγκλημα

Ήταν έγκλημα και όχι δυστύχημα! Ένα έγκλημα που είχε προδιαγράψει εδώ και χρόνια η πολιτική όλων των κυβερνήσεων του συστήματος, που υπηρέτησαν πιστά τα συμφέροντα των αρπακτικών του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, με τις ευλογίες και τις παραίνεσις της ΕΕ.

Δεκαετίες πριν, από τις «προβληματικές» του Παπανδρέϊκού ΠΑΣΟΚ, άρχισε σιγά σιγά να οικοδομείται το αφήγημα των ζημιολόγων δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών που έπρεπε να εξυγιανθούν...δια της αποκρατικοποίησης... Όχι τυχαία, αυτό συνοδεύτηκε από τις πρώτες προσπάθειες συκοφάντησης των «τεμπέληδων» δημοσίων υπαλλήλων.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, ειδικά από τη διακυβέρνηση του πατέρα Μητσοτάκη και μετά, η ιδιωτικοποίηση έγινε κεντρική πολιτική επιλογή όλων των κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ που εναλλάσσονταν στην εξουσία. Κερδοφόρες επιχειρήσεις και ολόκληροι τομείς της οικονομίας λεηλατήθηκαν και ξεπουλήθηκαν στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, ενώ στο δημόσιο έμεναν μόνο χρέη, τα οποία φορτώνονταν στις πλάτες του λαού. Η πολιτική αυτή έφτασε στο απόγειό της στα χρόνια των μνημονίων, οπότε στους διαχειριστές της εξουσίας προστέθηκε και ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ιμπεριαλιστές-δανειστές απαιτούσαν τις κακόφημες διαδικασίες fast track, με τις οποίες το ξεπούλημα ολοκληρωνόταν μέσα σε μια νύχτα...

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων ήταν αποτέλεσμα της βαθιάς κρίσης του συστήματος και της έκφρασής της σε μια εξαρτημένη χώρα όπως η δική μας. Κύρια το ευρωπαϊκό, αλλά και το αμερικάνικο κεφάλαιο εφόρμησαν στην κυριολεξία στη χώρα και επιδίωξαν δυο πράγματα: Το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος, αλλά και τον έλεγχο στρατηγικών τομέων της οικονομίας για το γενικότερο -όχι μόνο οικονομικό- όφελός τους. Ο έλεγχος του πολιτικού προσωπικού της χώρας τους επέτρεπε να εξασφαλίζουν ευνοϊκή νομοθεσία, προνομιακές φορολογικές ρυθμίσεις και, βέβαια, τσάκισμα των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Όλα αυτά, οι ελληνικές κυβερνήσεις τα ονόμαζαν «δημιουργία ευνοϊκών επενδυτικών περιβάλλοντος» και πανηγύριζαν για κάθε νέα ληστρική σύμβαση που υπέγραφαν.

Η πορεία αυτή, ακριβώς επειδή ήταν ένα από τα απότοκα της κρίσης, έγινε

συνώνυμη με τη μείωση κάθε είδους κόστους: Πρώτες ύλες, υποδομές, εξοπλισμός, τεχνογνωσία και, πάνω απ' όλα, εργαζόμενοι. Η βασική αυτή στόχευση σαρώνει, μέχρι σήμερα, τόσο τον ιδιωτικό, όσο και τον δημόσιο τομέα. Γι' αυτό και όσοι βρίσκουν όλα τα κακά στο ιδιωτικό κεφάλαιο και όλες τις λύσεις στις κρατικοποιήσεις και τους ενιαίους δημόσιους φορείς ξεχνούν -ή κάνουν πως ξεχνούν- πως για το ατομικό κράτος, τον συλλογικό καπιταλιστή, ισχύουν οι ίδιοι νόμοι και αντινομίες που ισχύουν και για τους μεμονωμένους ιδιώτες καπιταλιστές.

Πέρα από τα δικαιώματα των εργαζόμενων που καταργούνται ένα προς ένα, οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν κι ένα άλλο αποτέλεσμα: τη συνολική καθυστέρηση ολόκληρης της χώρας. Οι μεγαλύτερες ιδιωτικοποιήσεις αφορούν τομείς βασικών υπηρεσιών και υποδομών, όπως ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, μεταφορές κ.α. Οι ιδιώτες ιδιοκτήτες κοιτάζουν μόνο τις τσέπες τους και δεν τους ενδιαφέρει αν το προϊόν τους είναι απαραίτητο για την ίδια τη ζωή. Δεν θα κάνουν ποτέ μια επένδυση για να εξυπηρετήσουν ανάγκες του κόσμου, παρά μόνο αν από αυτή προσβλέπουν σε μεγαλύτερο κέρδος. Τα οφέλη του υγιούς ανταγωνισμού και της αυτορρύθμισης της ελεύθερης αγοράς είναι κούφια λόγια που, ουσιαστικά, κρύβουν την ασοδούσια του κεφαλαίου να κάνει ό,τι θέλει ώστε να εξασφαλίσει το μέγιστο κέρδος.

Έτσι, μια σειρά βασικά αγαθά, πέραν του ότι είναι πανάκριβα, προσφέρονται με όλο και χειρότερη ποιότητα, γιατί ποιότητα σημαίνει κόστος που κανένας, ούτε ιδιώτης, ούτε το δημόσιο, δεν θέλει να το αναλάβει.

Επίσης κόστος σημαίνει και η ασφάλεια. Το έγκλημα στα Τέμπη ήταν η τραγική και τραγική απόδειξη πως αυτό το κόστος επίσης κανένας δεν ήθελε, ούτε θέλει να αναλάβει. Και όχι μόνο στους σιδηροδρόμους. Παντού. Σε κάθε τομέα που έχει παραδοθεί στα αδηφάγα αρπακτικά του κεφαλαίου, είτε έχει ιδιωτικοποιηθεί είτε όχι.

Οι υπεύθυνοι για το έγκλημα, λοιπόν, έχουν όνομα. Είναι οι επιχειρηματικοί όμιλοι μέσα κι έξω από τη χώρα, που κερδοσκοπούν σε βάρος της ίδιας μας της ζωής. Είναι οι κυβερνήσεις που, όλες ανεξαιρέτως, εξυπηρετήσαν τα συμφέ-

Θεσσαλονίκη, 8/3/2023

ροντά τους με τον πιο αποφασιστικό τρόπο. Που τους παρέδωσαν τα φιλέτα της ελληνικής οικονομίας για ψίκουλα. Που νομοθέτησαν έτσι ώστε να διευκολύνονται οι επενδύσεις τους και ταυτόχρονα να μηδενίζονται οι υποχρεώσεις και οι ευθύνες τους. Που σκανδαλωδώς έδωσαν και σε αυτούς, αλλά και στους εαυτούς τους νομική ασυλία, ώστε να προστατεύονται ακόμα κι από τη δικιά τους αστική δικαιοσύνη. Και που, φυσικά, κατάργησαν κάθε εργατικό δικαίωμα, πετσόκοψαν μισθούς και συντάξεις, έβγαλαν στην παρανομία τον συνδικαλισμό και τους εργατικούς αγώνες, εξόπλισαν απλόχερα τις δυνάμεις καταστολής για να μακελεύουν κάθε εργατική και λαϊκή διεκδίκηση.

Όλοι αυτοί οι πραγματικοί υπεύθυνοι δεν περιμένουμε να κατονομαστούν στα πορίσματα των επιτροπών των εμπειρογνομώνων και των εισαγγελέων. Δεν περιμένουμε το σύστημα να δικάσει τον ίδιο του τον εαυτό. Οι υπεύθυνοι ήδη κατονομάζονται στους δρόμους από τους χιλιάδες διαδηλωτές. Όσο για την τιμωρία τους, στην πραγματικότητα αυτή δεν μπορεί να είναι παρά η ανατροπή τους!

Γιάννενα, 8/3/2023

Ηράκλειο, 8/3/2023

Είναι κάτι παραπάνω από εμφανές ότι η νεολαία είναι συγκλονισμένη από το έγκλημα στα Τέμπη. Οι οργισμένες αναρτήσεις της κατακλύζουν τα social media, στάθηκε σε τεράστιες ουρές για να δώσει αίμα (τόσο τεράστιες, που από την πληρότητα σε φιάλες αίματος πολλοί δεν χρειάστηκε καν να δώσουν), συζητάει για αυτό σε μόνιμη βάση.

Ένας νέος άνθρωπος, και είναι 100% λογικό, νιώθει ταύτιση με τα θύματα. Η φράση "θα μπορούσα να είμαι εγώ" έχει ακουστεί από χιλιάδες στόματα τις προηγούμενες μέρες, και πως θα μπορούσε να μην ακουστεί άλλωστε. Πόσοι και πόσοι φοιτητές ήταν λίγες μέρες πριν από το συμβάν μαζί με τα θύματα στην Πάτρα, στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη. Πολλοί ήταν εκείνοι που λίγες μέρες (ή και ώρες) πριν είχαν χρησιμοποιήσει τον ίδιο συρμό για το δικό τους ταξίδι. Εξάλλου, το δρομολόγιο Αθήνα-Θεσσαλονίκη, των 2 μεγαλύτερων πόλεων της χώρας, είναι το πιο δημοφιλές και εκείνο που όλοι λίγο-πολύ έχουν πάρει κάποια στιγμή στη ζωή τους.

Την αρχική αγωνία "μήπως υπάρχει κάποιος γνωστός στο τρένο" ήρθε να αντικαταστήσει ο θρήνος για τον νεκρό συμφοιτητή, αδερφό, φίλο. Θρήνος που μετατράπηκε σύντομα, σχεδόν ακαριαία, σε οργή. Οργή γιατί η συνειδη-

τοποίηση ότι η μεγάλη τους αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή υπερκαλύπτεται από το ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον τους για κέρδος δεν "χωνεύεται" εύκολα. Και μέσα σε όλα αυτά να ακούς και το γνωστό συνάφι να τα ρίχνει στο σταθμάρι, να μιλάει για ανθρώπινο λάθος και για την κακία τη στιγμή ή, στο αποκορύφωμα της ωμότητάς τους, να δίνουν επικοινωνιακές συμβουλές διαχείρισης προς την κυβέρνηση, προκειμένου να βγει "κερδοφόρα" στη σύγκριση με το άλλο έγκλημα, στο Μάτι.

Όλα τα παραπάνω οδήγησαν στις **τεράστιες κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών (όμοιες των είχαμε να δούμε πολλά χρόνια)**, όπου η νεολαία έβαλε αναμφιβόλα τη σφραγίδα της. Χιλιάδες μαθητές και φοιτητές κατέκλυσαν τους δρόμους στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στην επαρχία. Σε δεκάδες φοιτητικούς συλλόγους ανά τη χώρα πραγματοποιήθηκαν μαζικές Γενικές Συνελεύσεις (ακόμα και σε σχολές που είχαν χρόνια να πραγματοποιήσουν, π.χ. συνέλευση Πανεπιστημίου Μακεδονίας έπειτα από 12 χρόνια) και πάρα πολλά σχολεία προχώρησαν σε καταλήψεις.

Πέρα από το ότι «θα μπορούσα να είμαι εγώ», φαίνεται ότι στα μυαλά και στη σκέψη των νέων υποδόσκει ως ένα βαθμό και μία άλλη, πιο οδυνηρή, πιο τρομακτική

διαπίστωση. **«Μπορεί να είμαι εγώ»** σε ενεστώτα και μελλοντικό χρόνο. Γιατί μπορεί να βρεθεί στο νοσοκομείο και να μην υπάρχει για-τρός να τον περιθάλπει, γιατί μπορεί να ανέβει στη σκαλωσιά τής οικοδομής και να μην κατέβει ποτέ, γιατί έχουμε πάνω από 10 νεκρούς ντελιβεράδες στην άσφαλτο κάθε χρόνο, γιατί οι μισθοί πείναν με το ζόρι φτάνουν για την επιβίωση.

Εδώ να σταθούμε σε ένα σημείο. Αυθόρμητα (ή και συνειδητά από αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις) προκύπτουν απόψεις που μιλάνε για την «ανοργανωσιά» του ελληνικού κράτους (που στην καταστολή οργανώνεται στην εντέλεια, βέβαια). Φταίει «η κακιά η (χ)ώρα» γράφτηκε, σε πολλά πανό και πλακάτ. Δεν πρόκειται όμως για αυτό.

Στην Τουρκία και στη Συρία μετράμε πάνω από 45.000 νεκρούς και εκατομμύρια αστέγους. Στις πλημυρές του 2021 στο «κράτος-υπόδειγμα» της Γερμανίας υπήρξαν 180 νεκροί και εκατοντάδες αγνοούμενοι. Νωπές είναι οι μνήμες από τις ΗΠΑ την περίοδο της καραντίνας με τους νεκρούς να στοιβάζονται σε parking. Δεν είναι θέμα κράτους ή κυβέρνησης. Έχουμε να κάνουμε με το εκμεταλλευτικό και απάνθρωπο **καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα** που δολοφονεί -και αυτό πρέπει να γίνει συλλογική συνείδηση. Η εμπειρία προηγούμενων ξε-

σπασμάτων δείχνει ότι το σύστημα θα οχυρωθεί. Είτε με λάσπη, είτε με καταστολή, από την οποία πήραμε ήδη μία πρώτη γεύση, είτε με προκήρυξη εκλογών σε μια προσπάθεια αποσυμπίεσης του ξεσπάσματος. Σε αυτή την προσπάθεια ο λαός και η νεολαία θα πρέπει να οχυρωθούν, επίσης. Να θέσουν **πολιτικούς στόχους** και να παλέψουν με ανυποχώρητο αγώνα μέχρι την εκπλήρωσή τους. Για ασφαλείς και φθηνές συγκοινωνίες, για μόνιμη και σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς μισθούς, για δωρεάν περίθαλψη και παιδεία ενάντια στους ταξικούς φραγμούς.

Να πάρει η συσσωρευμένη οργή σάρκα και οστά σε **μαζικό κίνημα**. Να συνεχιστούν οι συνελεύσεις, οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις στις οποίες θα συμπεριλαμβάνονται οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι εργαζόμενοι, ο κόσμος των λαϊκών γειτονιών. Και η νέα γενιά που απέλπιδα οραματίζεται παράδεισους στο εξωτερικό, που βλέπει με το χειρότερο τρόπο να επιβεβαιώνεται η πρόβλεψη της ότι «αυτή η γενιά θα ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη», που έκλαψε πάνω από τα ερμητικά και αυστηρώς κλειστά φέρετρα των συμφοιτητών και φίλων της, να πάρει την κατάσταση στα χέρια της και να μη συμβιβαστεί με τη σαπίλα τους.

Πλημμύρισαν οι πόλεις όλης της χώρας από διαδηλωτές Μαζική καταγγελία του εγκλήματος στα Τέμπη

Με αποκορύφωμα (την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές) τις μεγαλειώδεις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις της Τετάρτης 8/3, λαός και νεολαία έχουν γεμίσει τους δρόμους από τη μέρα που έγινε γνωστή η τραγωδία στα Τέμπη.

Ήδη από την Τετάρτη 1/3 καλέστηκαν αντανakλαστικές διαδηλώσεις σε μία σειρά πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο, Λάρισα), οι οποίες μαζικοποιήθηκαν την αμέσως επόμενη μέρα και σε ακόμα περισσότερες πόλεις (Ξάνθη, Βόλος, Καρδίτσα, Τρίκαλα, Ηγουμενίτσα, Χανιά, Σάμος). Την Παρασκευή 3/3 πραγματοποιήθηκαν συλλαλητήρια και το πρωί και το βράδυ, τα οποία ακολούθησαν οι μαζικότερες πανελλαδικές διαδηλώσεις της Κυριακής 5/3. Στην Αθήνα, μάλιστα, χιλιάδες διαδηλωτές στήριξαν το κάλεσμα και την απεργία των σιδηροδρομικών, γεμίζοντας μετά από καιρό την πλατεία Συντάγματος. Ακολούθησαν οι μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8/3 σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας, με μαζικότητα τη μεγαλύτερη των τελευταίων 10 χρόνων!

Το ΚΚΕ(μ-λ) παρέμβηκε δυναμικά και αποφασιστικά από την πρώτη κιόλας διαδήλωση. Σχηματίζοντας μαζικά μπλοκ, μοιράζοντας χιλιάδες προκηρύξεις, κατήγγειλε από την πρώτη στιγμή το έγκλημα και τόνισε την ανάγκη συνέχισης αυτού του αγώνα που έχει ξεσπάσει. Μαζικά και μαχητικά ήταν και τα μπλοκ της Ταξικής Πορείας, των Αγωνι-

στικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο λαός μας έδειξε τις διαθέσεις του. Από την πρώτη διαδήλωση κατήγγειλε το έγκλημα. Έδειξε ότι το τριήμερο εθνικό πένθος, η «συγγνώμη» του Μητσοτάκη, η παραίτηση του Καραμανλή δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να ηρεμήσουν την οργή του. Έδειξε ότι δεν πειθείται από το «ανθρώπινο λάθος» που τα συστημικά μέσα προσπαθούν να πλασάρουν, για να συγκαλύψουν τις ευθύνες κυβέρνησης, κεφαλαίου, ιμπεριαλιστών. Δεν τρομοκρατήθηκε από την κρατική τρομοκρατία και την καταστολή, αλλά μαζικοποίησε τις διαδηλώσεις.

Το ΚΚΕ από την πρώτη κιόλας στιγμή (και ενώ είχε πέσει σε συνεχόμενες αντιφάσεις μέχρι να καταλήξει να καλέσει στην πρώτη διαδήλωση) προσπάθησε να λοβοτομήσει το ξεσπάσμα λαού και νεολαίας σε κεράκια, μαύρα πανιά στις σχολές και σιωπηλές διαμαρτυρίες. Δεν έλειψαν οι τραμπουκισμοί και οι ηγεμονισμοί, αφού προσπάθησαν να απαγορεύσουν στο μπλοκ των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης να διαδηλώσουν στην πρωινή πορεία της Παρασκευής 3/3, αφού ένωσαν ότι απειλούνται από μια άποψη η οποία θέτει τη συνέχιση και τη μαζικοποίηση του αγώνα, η οποία μάλιστα κατά τα λεγόμενα τους προσπάθησε να «καπελώσει» την πορεία των μαθητών». Ανυπόστατες κατηγορίες για καπελώματα από αυτούς που

Ξάνθη, 8/3/2023

εδώ και χρόνια καπελώνουν το μαθητικό κίνημα με τις συντονιστικές επιτροπές μαθητών και το φοιτητικό κουβαλώντας τις σφραγίδες των φοιτητικών συλλόγων από διαδήλωση σε διαδήλωση.

Οι διαδηλώσεις που έχουν ξεσπάσει όλο το προηγούμενο διάστημα με αφορμή την τραγωδία στα Τέμπη είναι ελπιολύματα από μια άποψη η οποία θέτει τη μαζικοποίηση του αγώνα, η οποία μάλιστα κατά τα λεγόμενα τους προσπάθησε να «καπελώσει» την πορεία των μαθητών». Ανυπόστατες κατηγορίες για καπελώματα από αυτούς που

βγήκαν μετά από πάρα πολύ καιρό στους φοιτητικούς συλλόγους πρέπει να συνεχίσουν. Πρέπει να γίνουν καταλήψεις στις σχολές. Να γίνουν νέες απεργίες και διαδηλώσεις. Γιατί μόνο ο μαζικός και συλλογικός δρόμος μπορεί να εξασφαλίσει τα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Καμία κάλη, καμία εκλογική αναμονή και αυταπάτη δεν θα δικαιώσει την οργή του λαού μας. Και η παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ (που εκτός των άλλων ιδιωτικοποίησε την TRAINOSE) ήταν προκλητική. Με αγώνες θα διεκδικήσουμε τη ζωή μας.

Τα ανύπαρκτα συστήματα ασφαλείας είναι πολιτική επιλογή

Συχνά πυκνά, κυβερνητικά στελέχη, αλλά κι οι προ-παγανδιστικοί μηχανισμοί σ' όλο τον κόσμο, κάνουν λόγο για τις τεχνολογικές δυνατότητες του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Δεν λείπει ούτε το δέος των απανταχού ρεφορμιστών, αυτών που πάντα μιλούσαν για τις παραγωγικές δυνάμεις «ξεκλώνοντας» τις παραγωγικές σχέσεις. Το κυρίαρχο ζήτημα όμως παραμένει: ποια τάξη ελέγχει την ανάπτυξη της τεχνολογίας, σε ποια κατεύθυνση και για ποιων τα συμφέροντα; Και δίκαια ο λαός, που έχει βαρεθεί ν' ακούει για «ψηφιακό μετασχηματισμό», «4η βιομηχανική επανάσταση» και κάθε είδους υποτιθέμενες απαντήσεις και προοπτικές έναντι της αγιάτρευτης κρίσης του συστήματος, αγανακτεί όταν βλέπει τους ανθρώπους του να δολοφονούνται σε μετωπική σύγκρουση τρένων. Κι αυτό ενώ έχει πληρώσει δισεκατομμύρια για τη σωστή λειτουργία του σιδηρόδρομου, για να μην συγκρίνουμε με την τεχνολογία και το κόστος π.χ. των οπλικών συστημάτων, που έτσι κι αλλιώς προ-ορίζονται για τη δολοφονία των λαών.

Είναι πραγματικό γεγονός ότι στο σιδηρόδρομο, που μετρά 200 χρόνια στη σύγχρονη μορφή του και εκατοντάδες σε πρώιμες μορφές, έχουν αναπτυχθεί και προστίθενται πλήθος συστημάτων, αλλά και διαδικασιών ασφαλείας και ελέγχου. Συστήματα πάνω στα τρένα, συστήματα στη σιδηροδρομική υποδομή και συστήματα που συνδυάζουν τις δύο πλευρές. Ενδεικτικά, υπάρχουν σε εφαρμογή εδώ και δεκαετίες συστήματα αυτού του φρεναρίσματος πριν το σταθμό ή συστήματα λήψης σημάτων απ' το τρένο για έλεγχο της ταχύτητας και της κατεύθυνσής του, ενώ ταυτόχρονα οι δέκτες επικοινωνούν μεταξύ τους για αναγνώριση εμποδίων στις γραμμές. Κεντρικά συστήματα παρακολούθησης της θέσης κάθε τρένου με τυχόν εμποδίων στις γραμμές, με αυτόματο φρενάρισμα σε περίπτωση μη αντίδρασης του μηχανοδηγού όταν λάβει προειδοποίηση. Συστήματα επί του τρένου για αυτόματο περιορισμό της ταχύτητας ανάλογα με την κατάστασή του και τη μορφολογία του εδάφους. Συστήματα μετατροπής σε ηχητικό σήμα των φωτεινών σηματοδοτών και κάθε είδους οπτικού σήματος της γραμμής καθώς και αυτόματου καθορισμού ταχύτητας, που χρησιμοποιείται στα τρένα των 400+ χλμ/ώρα όπου είναι αδύνατο για το ανθρώπινο μάτι ν' αναγνωρίσει τα σήματα. Ακόμα και σύστημα που ακινητοποιεί το τρένο κι

εκπέμπει συναγερμό με τη θέση του, σε περίπτωση που ο μηχανοδηγός δεν πατήσει ένα πεντάλ ανά 30 δευτερόλεπτα. Σ' όλα αυτά να προσθέσουμε και την εξέλιξη στα συστήματα επικοινωνίας μεταξύ σταθμαρχών και μηχανοδηγών, σε κάθε συνδυασμό.

Ο σιδηρόδρομος είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα ασύμμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού. Στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, τα σιδηροδρομικά δίκτυα, και μαζί τα συστήματα ελέγχου τους, είναι κατά κανόνα πολύ πιο εκτενή και πολύ πιο εξελιγμένα απ' ό,τι στις εξαρτημένες χώρες. Επίσης, τα μονοπώλια των ιμπεριαλιστικών χωρών κατέχουν την παραγωγή των τρένων, των μηχανισμών της υποδομής και των συστημάτων υποστήριξης. Η δυνατότητά τους να καταληστεύουν τις εξαρτημένες χώρες με κάθε τρόπο, μεταξύ άλλων και πουλώντας τους τον εξοπλισμό που παράγουν, αναδεικνύει την υποκρισία τους όταν μιλάνε για «υπανά-

ντίθεση με χώρες όπως η Βουλγαρία, η Αιθιοπία ή η Τουρκία. Στην πραγματικότητα, στην Ελλάδα συνυπάρχουν, τόσο στην υποδομή όσο και στα τρένα, ένα πλήθος επιμέρους συστημάτων ή μηχανισμών από κάθε ιμπεριαλιστή με πρόσβαση στη χώρα, που μισο-λειτουργούν, λειτούργησαν αλλά βρίσκονται πια σε αχρηστία, είναι ασύμβατα ή απλά δεν λειτούργησαν ποτέ.

Έτσι κι αλλιώς, στον καπιταλισμό η λογική της μεγιστοποίησης του κέρδους σπρώχνει μόλις στη μέγιστη αξιοποίηση του σταθερού κεφαλαίου. Στο σιδηρόδρομο, που η υποδομή είναι δαπανηρή, αυτή η τάση οδηγεί στη χρήση όποιων γραμμών υπάρχουν διαθέσιμες (ακόμα και μονής γραμμής) όσο το δυνατό περισσότερο, με όσο μεγαλύτερη πυκνότητα και ταχύτητα είναι εφικτή. Τα συστήματα ασφαλείας βασικά αυτόν το στόχο υπηρετούν, σε συνδυασμό με τη δυνατότητα λειτουργίας με λιγότερο προσωπικό. Για να λειτουρ-

γούν, όμως, απαιτούν συντήρηση, γρήγορη επισκευή των όποιων βλαβών (που αντιστοιχεί σε μόνιμο προσωπικό, όχι εργολαβίες), προληπτικούς ελέγχους, αναβαθμίσεις κοκ. και βέβαια χειριστές. Καθώς κατά κανόνα σχεδιάζονται να σταματούν τα τρένα όταν τα ίδια τα συστήματα ασφαλείας δεν λειτουργούν, υπάρχει και μια τάση παράκαμψής τους και θέσης

πτυκτες» χώρες αυτοί που εκμεταλλεύονται κι αναπαράγουν αυτό το καθεστώς. Καθεστώς για το οποίο ευθύνεται η ντόπια άρχουσα τάξη, που με βάση ακριβώς την εξάρτηση επιβάλλεται στην εργατική τάξη και το λαό της χώρας μας.

Κι ενώ τα συστήματα, ακόμα και τα πιο προηγμένα, δεν εξαλείφουν εντελώς τον κίνδυνο απ' τον τρόπο που λειτουργεί ο σιδηρόδρομος, η Ελλάδα είναι σε πολύ χειρότερη θέση ακόμα κι από άλλες χώρες, επίσης εξαρτημένες. Αν οι ιμπεριαλιστές ακολουθούν και αναπτύσσουν ένα συνδυασμό συστημάτων ασφαλείας, σε ανταγωνισμό για το ποιο πρότυπο θα καθιερωθεί περισσότερο, πλήθος εξαρτημένων χωρών έχει καταλήξει ν' ακολουθεί ορισμένα απ' τα πρότυπα των ιμπεριαλιστών, συνήθως αγοράζοντας και τον εξοπλισμό απ' αυτούς. Η πολλαπλή εξάρτηση της εδώ άρχουσας τάξης σε συνδυασμό με τη διαχρονική έλλειψη παραγωγικής βάσης, έχει οδηγήσει την Ελλάδα να μην ακολουθεί συγκεκριμένα πρότυπα/συστήματα και να έχει μια επιφανειακή κι αποσπασματική νομοθεσία, σε

τους σε αχρηστία, ακόμα κι αν έχουν εγκατασταθεί. Στην Ελλάδα, οι πολλαπλές συμβάσεις σχετικά με συστήματα ασφαλείας, παρότι αυτά έμειναν εκτός λειτουργίας, χρησιμοποιήθηκαν σαν άλλοθι για τη μείωση προσωπικού, την ίδια ώρα που η απαίτηση μεγιστοποίησης του κέρδους σε επιβατικά και εμπορευματικά δρομολόγια αύξανε τον κίνδυνο για επιβάτες, εργαζόμενους και κατοίκους. Αυτό άλλωστε αποτύπωναν αρκετές μελέτες τα τελευταία χρόνια, που μόνο εκ των υστέρων βρήκαν το δρόμο της δημοσιότητας. Ακόμα κι οι «τεχνικές» πλευρές του εγκλήματος στα Τέμπη, στην κυρίαρχη αντιλαϊκή κι αντεργατική πολιτική ανάγονται. Στα εγγενή χαρακτηριστικά του καπιταλισμού, σε συνδυασμό με τα ειδικά χαρακτηριστικά του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού. Ανάλογος, πολιτικού χαρακτήρα στην ουσία του, είναι κι ο αγώνας που δίνει μαζικά ο λαός μας ενάντια σ' αυτή την πολιτική και για την υπεράσπιση της ζωής του.

Ιστορικό ΟΣΕ

Όπως όριζε η γενεσιουργός απόφαση (επί χούντας) για τη δημιουργία του ΟΣΕ το 1971, το ελληνικό δημόσιο διαχειριζόταν το σιδηροδρομικό δίκτυο και ήταν υπεύθυνο για τη συντήρηση και τις επενδύσεις εκσυγχρονισμού που θα προέκυπταν σε βάθος χρόνου.

Η απόσυρση του κράτους

Κάτι τέτοιο ουσιαστικά δεν τηρήθηκε διαχρονικά, τόσο από την ίδια τη χούντα, όσο και από τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης. Όπως γράφεται σε σχετικό κείμενο-υπόμνημα των πτυχιούχων του Οργανισμού το 2010, το κράτος αθέτησε στην πορεία των χρόνων αυτή του την υποχρέωση απέναντι στον Οργανισμό. Στην ουσία, τον ανάγκαζε να δανειζεται για τα έργα συντήρησης και του (όποιου) εκσυγχρονισμού του δικτύου με κάλυψη -βεβαίως- του δημοσίου. Με αυτόν τον τρόπο, το κρυφό χρέος περίπου 10 δισ. (για την ακρίβεια 8,9 δισ. τότε) του ΟΣΕ, για το οποίο τόσο έγινε λόγος και τόσα γράφτηκαν και έγιναν στην πορεία (πολυδιάσπαση του ΟΣΕ, μετατάξεις, μείωση προσωπικού και δρομολογίων κ.λπ.) ήταν δημιουργία αυτής της κρατικής αθέτησης, που μπορεί από τη μία να εγγυόταν για τα δάνεια, από την άλλη τα φόρτωνε (φυσικά μαζί με τους τόκους τους) στον ΟΣΕ.

Αντίστοιχη ήταν και η εντολή προς τον ΟΣΕ να εκτελεί δρομολόγια -και ορθά από μία άποψη- στις «άγονες γραμμές» (γραμμές, δηλαδή, που δεν έβγαζαν το κόστος τους λόγω της περιορισμένης κοπής εισιτηρίων) ως «υποχρέωση δημόσιας υπηρεσίας». Αυτά τα δρομολόγια, περίπου 170 στον αριθμό, κόστιζαν -τότε- στον Οργανισμό 140 εκατομμύρια ευρώ.

Θα μπορούσε, βεβαίως, να αντιτείνει κανείς ότι ο ΟΣΕ ως ΔΕΚΟ, ως επιχείρηση που περικλείονταν σε αυτό που λέγεται και φέρεται ως «δημόσιο συμφέρον» ακόμα και μέσα στον καπιταλισμό θα έπρεπε να προσφέρει το κοινωνικό αγαθό των μεταφορών στους πολίτες-επιβάτες αυτών των περιοχών της χώρας. Όμως η επίθεση του συστήματος στις κοινωνικές κατακτήσεις που διευρύνονταν μετά το '89 δεν ανεχόταν τέτοιους «ανορθολογισμούς».

Βάσιμα θα μπορούσε, λοιπόν, να υποστηριχτεί ότι όλα αυτά τα ελλείμματα «αφέθηκαν» όχι μόνο να υπάρχουν αλλά και να... αυγαταίνουν, προκειμένου να έρθει κάποια στιγμή η «εξυγίανση» που θα αντιμετώπιζε τις... «παθογένειες».

Η εποχή των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων

Μάλιστα, η εισαγωγή «ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων» στη διαχείριση των ΔΕΚΟ (κυρίαρχη γραμμή και... στυλ της Σημιτικής περιόδου) εκφράστηκε στην πρώτη προσπάθεια διάσπασης του ΟΣΕ το 1996, με τη δημιουργία της ΕΡΓΟΣΕ, για τη διαχείριση των έργων συντήρησης και εκσυγχρονισμού του δικτύου και με τη ΓΑΙΟΣΕ, που θα διαχειριζόταν την ακίνητη περιουσία του Οργανισμού.

Θα λέγαμε πως ο ελληνικός καπιταλισμός, εξαρτημένης μορφής, επέλεγε -και ανεξαρτήτως κυβερνήσεων- το «αποτυχημένο» παράδειγμα ιδιωτικοποίησης που ερχόταν από τη Βρετανία (διορθώθηκε αργότερα από τον Μπλερ μετά τη ραγδαία αύξηση των ατυχημάτων), που ιδιωτικοποιούσε και διασπούσε και τις σιδηροδρομικές υποδομές (πέρα από τους συρμούς).

Δεν επέλεξε το αντίστοιχο γερμανικό, γαλλικό ή ιταλικό παράδειγμα, το οποίο διατηρούσε σε ενιαίο οργανισμό τις σιδηροδρομικές υποδομές, δηλαδή το δίκτυο και που με ευθύνη του -ιμπεριαλιστικού- κράτους, του ισχυρού δηλαδή «συλλογικού καπιταλιστή», θα παρέμενε στη δική του οικονομική «αρμοδιότητα».

Στην εξέλιξή του, ο εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός... απογείωσε, βέβαια, το βρετανικό παράδειγμα, φτάνοντας στο σημείο να πολυδιασπάσει σε κομμάτια όχι μόνο τον κυρίως Οργανισμό (πέντε τον αριθμό την περίοδο Σαμαρά), αλλά στην πορεία και τους εργολάβους και υπεργολάβους που θα αναλάμβαναν την ηλεκτροδότηση-εκσυγχρονισμό μικρότερων κομματιών του δικτύου (όπως γράφτηκε, πέντε τέτοιες εταιρείες εργολάβων διαγκωνίζονταν να... εκσυγχρονίσουν το κομμάτι του δικτύου ανάμεσα σε Λαμία-Αθήνα!).

Πάντως, ο εκσυγχρονισμός του δικτύου και τα «γρήγορα τρένα» διόλου τυχαία ταυτίστηκαν μεταξύ τους από την κυρίαρχη προπαγάνδα που οδηγούσε στην ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ. Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε πάλι το επιστημονικό προσωπικό του ΟΣΕ, οι επιχο-

Από τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια στο θανατηφόρο ξεπούλημα

► ρηγήσεις του Δημοσίου από το 2002 έως το 2009 υπολείπονται κατά 770 εκατ. ευρώ όσων κρίνονταν αναγκαίες για την υλοποίηση συγχρηματοδοτούμενων μεγάλων έργων.

Το 2005, επί κυβερνήσεως Κώστα Καραμανλή, ο ΟΣΕ χωρίζεται σε δύο εταιρείες υποδομής και εκμετάλλευσης, ενώ οι ύψους 4,5 δισ. ευρώ ζημίες του χρεώθηκαν στον κρατικό προϋπολογισμό. Οι δύο εταιρείες ήταν η ΕΔΙΣΥ ΑΕ (Εθνικός Διαχειριστής Σιδηροδρομικής Υποδομής), που πήρε «προίκα» 150 εκατ. ευρώ και η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ΑΕ, που της δόθηκε κεφάλαιο 100 εκατ. ευρώ μαζί με την ευθύνη για την εκτέλεση των επιβατικών και εμπορικών δρομολογίων.

Τα μνημόνια

Αυτές οι δύο επιχορηγήσεις είναι που θα «κυνηγάνε» τις κυβερνήσεις των μνημονίων από μέρους των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών με την απειλή να τις σύρουν στα ευρωπαϊκά δικαστήρια. Με την παραγραφή αυτών των υποχρεώσεων ο ΣΥΡΙΖΑ το 2017 θα θριαμβολογεί ότι υλοποίησε επιτέλους την πώληση του ΟΣΕ στους Ιταλούς, σε μία εταιρεία του ιταλικού δημοσίου! Για την ακρίβεια, ο ΟΣΕ, όπως και ο ΟΤΕ, ιδιωτικοποιήθηκαν από εταιρείες ιταλικών και γερμανικών κρατικών συμφερόντων αντίστοιχα!

Αν κάτι τέτοιο δεν μαρτυρά τον εξαρτημένο χαρακτήρα των λαμόγιων που αποτελούν το πολιτικό προσωπικό της χώρας, τότε τι άλλο;

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, με πρωθυπουργό τον Καραμανλή -του «κοινωνικού φιλελευθερισμού»-, υπουργό μεταφορών τον Χατζηγάκη και κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο τον σημερινό πρωθυπουργό- του άγριου νεοφιλελευθερισμού- δίνει τη «μάχη» της ιδιωτικοποίησης μέσα στη Βουλή. Τότε ένα σιδηροδρομικό ατύχημα στον Μπράλο (εκτροχιασμός με 16 τραυματίες) παρέχει την τέλεια αφορμή για την εξαγγελία της «εξυγίανσης». Όμως χάνουν τις εκλογές. Αφήνουν, βέβαια, ένα... υπόλοιπο εκσυγχρονισμού του δικτύου με συμβάσεις που υπόγραψαν (και έχουν ήδη ξεπεραστεί ως μη συμβατές με τις σημερινές τεχνολογικές εξελίξεις) όπως-όπως, για να γίνουν κάποια στοιχειώδη έργα υποδομής, συνδεδεμένα με την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων!

Η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου έρχεται αποφασισμένη να προχωρήσει το σχέδιο εξυγίανσης, μεταφέροντας τις υποχρεώσεις του ΟΣΕ στον κρατικό προϋπολογισμό και ως αντάλλαγμα το δημόσιο λαμβάνει όλη την ακίνητη περιουσία του Οργανισμού (για να την καταθέσει στους δανειστές, προκειμένου να αναδιαρθρωθεί το δημόσιο χρέος γενικότερα). Στο νομοσχέδιο προβλεπόταν η πώληση του 49% της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, δηλαδή των συρμών και αμαξοστοιχιών, με ταυτόχρονη εκχώρηση του μανάτζμεντ της εταιρείας σε ιδιώτες!

Όταν ο Σαμαράς παρέλαβε τη σκυτάλη, επεδίωξε να είναι αυτός που θα υλοποιούσε το έργο της εκχώρησης, χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένη μνημονιακή υποχρέωση γι' αυτό και στο πλαίσιο της λογικής «οικειοποίησης» των μνημονίων που είχε αρχίσει να διαμορφώνεται τότε! Το σιδηροδρομικό δίκτυο θα παρέμενε υπό δημόσιο έλεγχο. Όμως τους έμεινε στα χέρια ο εκσυγχρονισμός του. Τότε (2014) ήταν που υπογράφηκε και η περίφημη σύμβαση 717.

Το έργο δεν υλοποιήθηκε, αλλά στο μεταξύ αποσιλώθηκε σε πρώτη φάση ο Οργανισμός από θέσεις εργασίας με τις μαζικές μετατάξεις που επακολούθησαν και τις περικοπές δρομολογίων (αυτή είναι η πραγματική προσφορά της κυβέρνησης Σαμαρά).

Ποιος, φυσικά, θα το περίμενε ότι η υλοποίηση της εκχώρησης και της παραχώρησης της χρήσης των δικτύων στους Ιταλούς θα έπεφτε στον ΣΥΡΙΖΑ, που δεν αντέδρασε διόλου ως ο... μουντζούρης του παιχνιδιού. Αντίθετα, οργάνωσε το σόου του ταξιδιού από την Κατερίνη στη Θεσσαλονίκη σε ένα τέταρτο με το υπερσύγχρονο «Ασημένιο Βέλος» (που από τότε δεν έχουμε ξανασυναντήσει!).

Το 2017, επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ξεπουλήθηκε από το ΤΑΙΠΕΔ στη «Ferroviedello Stato Italiane» έναντι του εξευτελιστικού τιμήματος των 45 εκατομμυρίων ευρώ.

Τότε, το βδέλυγμα της δημοσιογραφίας που ακούει στο όνομα Πάσχος Μανδραβέλης -κάθε άλλο παρά ΣΥΡΙΖαίος- βγήκε να υπερασπιστεί το ξεπούλημα, υποστηρίζοντας με βάση την τεχνοκρατική παράθεση στοιχείων που αφορούσαν την πληρωμή των δικαιωμάτων χρήσης του δικτύου, ότι οι Ιταλοί σε γενικές γραμμές θα εισέπρατταν αμοιβές για 270 εκατομμύρια και θα έχαναν σε

δαπάνες 310! Δηλαδή, ανέλαβαν την εκμετάλλευση των γραμμών περίπου για... την ψυχή της μάνας τους!

Το χρέος του ΟΣΕ (14,3 δισ. ευρώ) προστέθηκε στο κρατικό χρέος. Και οι επιδοτήσεις των 50 εκατομμυρίων που αρνούνταν πεισματικά το ελληνικό δημόσιο να δώσει στον Οργανισμό «του» για τις άγονες γραμμές, θα δίνονταν στους Ιταλούς! Το προσωπικό μειώθηκε, υπάλληλοι μετατάχθηκαν σε άλλες θέσεις του δημοσίου. Το -κρατικό- ιταλικό μονοπώλιο έδωσε 45 εκατομμύρια και πήρε τη χρήση του δικτύου, ενώ το δημόσιο φορτώθηκε ένα κόστος που άγγιξε τα 16 δισ. ευρώ!

Ο πραγματικά θανατηφόρος «μουντζούρης»

Στην ουσία, η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα λέγαμε ότι πάτησε σε αυτή την εκχώρηση και μάλιστα οχύρωσε νομικά την πρώην ΤΡΑΙΝΟΣΕ και τώρα πια HellenicTrains, με την εξαίρεσή της από την καταβολή αποζημιώσεων σε περίπτωση ατυχημάτων! Καλύπτοντας τις κενές θέσεις εργασίας με εργολαβικούς εργαζόμενους, ενώ τα τρένα εκτροχιάζονταν ουκ ολίγες φορές στο δικό «της» διάστημά, κλιμάκωσε την πολιτική που παρέλαβε.

Ο «μουντζούρης» απλά αφέθηκε να σπείρει το θάνατο...

Με τους αλληλο...πυροβολισμούς μεταξύ των υπεργολάβων, τις αποχωρήσεις αναδόχων κ.λπ., το μεγάλο διακύβευμα για το οποίο έγινε υποτίθεται η ιδιωτικοποίηση, δηλαδή ο εκσυγχρονισμός του δικτύου, συνέχισε να βρίσκεται σε εκκρεμότητα σε εγκληματικό -όπως αποδείχτηκε- βαθμό!

Σε κάθε περίπτωση και με κάθε διακυβέρνηση, το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης αντιμετώπισε το ζήτημα του ΟΣΕ ως πεδίο άσκησης πολιτικής υποταγής και

ευθυγράμμισης με τα γενικότερα αντιλαϊκά σχέδια, είτε αυτά τους επιβάλλονταν απ' έξω, είτε έπρεπε να τα «κάνουν δικά τους». Από τη διαδικασία αυτή επωφελήθηκαν και κέρδισαν «ημέτεροι εργολάβοι» και μεσάζοντες του συστήματος εξουσίας και όχι μόνον. Το υποτιθέμενο -πάντως- επίδικο της ιδιωτικοποίησης εξακολουθεί να είναι πραγματικό ζητούμενο. Αυτό δεν είναι διόλου απλά ένα οικονομικό ζήτημα!

ΔΜ

ΥΓ. Δυο λόγια για τους «Πιλάτους» της ΕΕ. Οι αρχές της ΕΕ επέβαλαν τεράστια πρόστιμα στο ελληνικό δημόσιο, γιατί από μόνο του «προίκισε» (επί κυβερνήσεως Κώστα Καραμανλή) τους δύο οργανισμούς και τον ΟΣΕ γενικότερα, τον οποίον ήθελε να ξεπουλήσει υπό δημόσια αιγίδα. Από την άλλη, όταν συντελέστηκε το έγκλημα και η πολυδιάσπαση του οργανισμού «επετεύχθη» ανεπιστρεπτί, επιδοτούσαν τον... εκσυγχρονισμό του δικτύου, επιβάλλοντας πρόστιμα στο ελληνικό δημόσιο, γιατί οι συμβάσεις μένανε ή μισο-μένανε ανεκτέλεστες. Η ΕΕ, ως εκπρόσωπος των ισχυρών ιμπεριαλιστών που ηγεμονεύουν σε αυτή, ενδιαφέρεται για το κομμάτι των εμπορικών αμαξοστοιχιών, γιατί θέλουν να φτάνουν τα προϊόντα τους στην ελληνική αγορά. Η αντίστροφη ροή, εμπορεύματα δηλαδή από τρίτες χώρες στην ΕΕ, την ενδιαφέρει επίσης ως ένα βαθμό. Εκεί σταματά το ευρωπαϊκό ενδιαφέρον. Δεν χολοσκάνε για τους επιβάτες και τις μαζικές μεταφορές-συγκοινωνίες που αφορούν τον λαό μας. Η ιταλική εταιρεία εξ άλλου (τρίτο σε κλίμακα μεγέθους ευρωπαϊκό μονοπώλιο όσον αφορά τους συρμούς) είναι γνωστή στις ευρωπαϊκές αρχές για ουκ ολίγες στραβοτιμονιές (περίπτωση ελβετικών σιδηροδρόμων και όχι μόνο...). Αλλά για όλα αυτά, στον επόμενο «οικονόκοσμο».

Τρένο ή αυτοκίνητο;

Ανταγωνισμοί μονοπωλιακών κολοσσών με τεράστια κέρδη

Η ανάπτυξη των σιδηροδρόμων τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη ξεκίνησε γύρω στα τέλη του 19ου αιώνα. Ειδικά στην αρχή του ήταν το βασικό μέσο για τη μετακίνηση πρώτων υλών, οι οποίες ήταν ο θεμέλιος λίθος για την γιγάντωση της βιομηχανοποίησης. Με αυτή την εξέλιξη αντικαταστάθηκαν τα ατμόπλοια και έτσι δόθηκε η δυνατότητα στις βιομηχανίες του χάλυβα και του άνθρακα να γιγαντωθούν και να μειώσουν κατά πολύ το κόστος στη μετακίνηση των προϊόντων, αυξάνοντας έτσι κατά πολύ την κερδοφορία τους. Συγχρόνως, για το εργατικό κίνημα, η επίθεση στις ζωές των εργατών των σιδηροδρόμων με διπλές βάρδιες, μειώσεις μισθών κατά το ήμισυ, εξαήμερη εργασία με δωδεκάωρες βάρδιες έδωσε το έναυσμα για μαζικές απεργίες στην Αμερική. Υπολογίζεται ότι στις απεργίες του 1877 συμμετείχαν πάνω από 100.000 εργάτες.

Στη Δύση, η ανάπτυξη του σιδηρο-

διαφορά εξέχουσα θέση. Η χώρα η οποία ηγείται αυτού του λόμπι είναι η Γερμανία, με αιχμή του δόρατος την VW Group. Οι δραστηριότητες του συγκεκριμένου λόμπι έχουν παίξει κομβικό ρόλο στην προσπάθεια συγκάλυψης διαφόρων σκανδάλων όπως αυτό του dieslgate.

Στην Ευρώπη οι μεγαλύτερες σιδηροδρομικές εταιρείες ανήκουν στο δημόσιο. Οι τέσσερις ισχυρότερες είναι στη Γερμανία η Deutsche Bahn, στη Γαλλία η SNCF, στην Ισπανία η RENFE και στην Ιταλία η TRENITALIA.

Εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικά στο ζήτημα των μεταφορών, το λόμπι της αυτοκινητοβιομηχανίας είναι το ισχυρότερο. Η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία είναι αυτή που κατασκευάζει τα περισσότερα φορτηγά αυτοκίνητα, τα οποία χρησιμοποιούνται για τις μεταφορές αγαθών εντός ΕΕ. Με τη συζήτηση για τη μείωση των ρύπων, ο συγκεκριμένος κλάδος δέχεται ισχυρότατες πιέσεις

δρομικού δικτύου ακολούθησε διαφορετική πορεία στην Ευρώπη σε σχέση με την Αμερική. Στην Αμερική το σιδηροδρομικό δίκτυο ανήκει σε εταιρείες μεταφοράς και η κύρια χρήση του είναι ακριβώς αυτή. Υπολογίζεται ότι περίπου το 40% των εμπορευμάτων και πρώτων υλών στις Ηνωμένες Πολιτείες διακινούνται με τρένα. Για την επιβατική κίνηση σε μεγάλες διαδρομές μεταξύ των πολιτειών είναι ένα μέσο το οποίο δεν χρησιμοποιείται ιδιαίτερα, αφού τον κύριο λόγο τον έχουν οι αεροπορικές εταιρείες.

Αντίθετα, στην Ευρώπη, και κατά κύριο λόγο στη Γερμανία και τη Γαλλία, είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη η μετακίνηση του κόσμου με τρένο. Η χρήση του τρένου ως επιβατικού μέσου κυριαρχεί εντός των συνόρων των χωρών. Αντίθετα, για τις μετακινήσεις των εμπορευμάτων κυριαρχεί η χρήση των μεγάλων φορτηγών, ενώ με τα τρένα διακινείται μόλις το 18% αυτών.

Ενδεικτικά, οι επιβάτες που μετακινήθηκαν το 2019 ανά χιλιόμετρο είναι 2.938 στη Γερμανία, 1.880 στη Γαλλία και 533 στις ΗΠΑ.

Στον δυτικό κόσμο και τα δύο λόμπι θεωρούνται ισχυρά και έχουν ιδιαίτερα μεγάλο κύκλο εργασιών, με το λόμπι της αυτοκινητοβιομηχανίας να κατέχει με

και τα τρένα αποτελούν ισχυρό αντίπαλο, αφού έχουν σαφώς μικρότερο περιβαλλοντικό αποτύπωμα, τόσο σε σχέση με τα αυτοκίνητα όσο και με τα αεροπλάνα.

Στην ΕΕ έχουν γίνει μεγάλες επενδύσεις στην εξάπλωση του σιδηροδρόμου υψηλών ταχυτήτων κάτι το οποίο δεν απειλεί άμεσα την κερδοφορία της αυτοκινητοβιομηχανίας. Στα περισσότερα άρθρα φαίνεται να κερδίζει έδαφος η άποψη ότι πρέπει να αντικατασταθούν οι αεροπορικές μεταφορές με τα τρένα υψηλής ταχύτητας, όσον αφορά την επιβατική κίνηση μεταξύ των Ευρωπαϊκών χωρών.

Με αυτόν τον στόχο, είναι προφανές ότι αναμένεται να αυξηθούν ιδιαίτερα οι εξαγορές σιδηροδρομικών εταιρειών και να αυξηθούν οι πιέσεις για ενοποίηση των προδιαγραφών του σιδηροδρομικού δικτύου στην ΕΕ. Αυτό είναι και το κύριο τεχνικό πρόβλημα που εμποδίζει τη λειτουργικότητα των σιδηροδρόμων μεταξύ των διαφορετικών χωρών της ΕΕ. Αντίθετα, το λόμπι της αυτοκινητοβιομηχανίας μπορεί και διατηρεί τα ηνία σε όλες τις χώρες της ΕΕ, δεδομένων των μεγάλων επενδύσεων σε δρόμους σε ολόκληρη την Ευρώπη, ακόμη και στην Τουρκία.

Σουηδία

Ο τροχός και η σιδηροτροχιά

Ο τροχός και η ράγα παν μαζί. Αυτό είναι κάτι που οι σιδηροδρομικοί διδάσκονταν παλαιότερα. Η κυκλοφορία των τρένων, τα ίδια τα τρένα και οι σιδηροδρομικές γραμμές αποτελούν ένα ενιαίο σύστημα το οποίο απαιτεί συντονισμό και προγραμματισμό.

Το 1988 όμως οι πολιτικοί στη Σουηδία αποφάσισαν πως ο τροχός και η σιδηροτροχιά έπρεπε να διαχωριστούν. Αλλού ανατέθηκε η ευθύνη για την κυκλοφορία και αλλού η φροντίδα των τροχιών, αλλού η διαχείριση του δικτύου και των υποδομών και αλλού η διαχείριση των συρμών.

Η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση δήλωνε σε ένα νομοσχέδιο ότι ο κρατικός σχεδιασμός δεν ήταν πλέον κατάλληλος για τα συστήματα μεταφορών. Η ελευθερία επιλογής στην αγορά θα κυριαρχούσε. Οι μεταφορές σταθερής τροχιάς σε όλη τη χώρα «απελευθερώθηκαν» και άνοιξαν στον ανταγωνισμό. Η επιχείρηση πρωτοπαρουσιάστηκε ως τρόπος αντιμετώπισης της ατελέσφορης γραφειοκρατίας. Η ελεύθερη αγορά θα οδηγούσε στο μέλλον.

Στην πραγματικότητα η Σουηδία επέστρεψε, ως η πρώτη χώρα στην Ευρώπη, στο μοντέλο που ίσχυε τον 19ο αιώνα για το σιδηρόδρομο: ένα χάος στην αγορά όπου το κυνήγι των μεμονωμένων εταιριών για γρήγορο κέρδος καθιστούσε αδύνατο τον απαραίτητο συντονισμό και τον προγραμματισμό και ανέστειλλε την ανάπτυξη και εξέλιξη του σιδηρόδρομου.

Αυτή είναι η κύρια εξήγηση για τις δοκιμασίες στις οποίες είναι σήμερα εκτεθειμένοι οι επιβάτες των τρένων στη Σουηδία αλλά και για την εξαθλίωση των συνθηκών εργασίας στο σιδηρόδρομο.

Τι απέγινε η γραφειοκρατία; Αυξήθηκε. Από το 2002 που η τότε Υπηρεσία Σιδηροδρόμων -που είχε υπό τον έλεγχό της τη συντήρηση όλων των κύριων σιδηροδρομικών γραμμών στη Σουηδία- άρχισε να αναθέτει με συμβάσεις τη συντήρηση του σιδηροδρομικού δικτύου, αυξήθηκαν τα «έμμεσα έξοδα» λειτουργίας και συντήρησης. Όλο και περισσότεροι κάθονται στα γραφεία και ασχολούνται με συμβάσεις, οικονομικές διαφορές και χρεώσεις με εργολάβους και προσπαθούν να βάλουν μια τάξη στην κίνηση και στην εργασία στις ράγες σε ένα ασυντόνιστο πλήθος χειριστών. Όλο και λιγότεροι βρίσκονται έξω στις σιδηροδρομικές γραμμές και στα συνεργεία, κάνοντας ό,τι πρέπει να γίνει ώστε τα τρένα να κινούνται στην ώρα τους με καλή ασφάλεια και άνεση για τους επιβάτες.

Ήταν καλύτερα πριν; Όχι, δεν ήταν καλύτερα τον 19ο αιώνα. Η εθνικοποίηση το 1939 ήταν σίγουρα ένα βήμα μπροστά, ωστόσο δεν πρέπει να ρομαντικοποιούμε τους Κρατικούς Σιδηρόδρομους για αυτόν το λόγο. Οι εργαζόμενοι καταπιέζονταν, τα τρένα καθυστερούσαν και οι εργάτες στις γραμμές σκοτώνονταν επίσης. Κατά τη μεταπολεμική περίοδο έγιναν προσπάθειες να καταργηθούν μεγάλα τμήματα του σιδηροδρομικού δικτύου -το αυτοκίνητο, το λεωφορείο, το αεροπλάνο και το φορτηγό θα έπαιρναν το πάνω χέρι. Περάσαμε από μια προγραμματισμένη μεθοδική απαξίωση του σιδηροδρομικού δικτύου και των υποδομών σε μια διάλυση σύμφωνα με τους όρους της αγοράς.

Τρένα που δεν φεύγουν στην ώρα τους. Τρένα που δεν κυκλοφορούν καθόλου. Πεσμένες εναέριες γραμμές επαφής. Βλάβες. Θανατηφόρα ατυχή- ▶

► ματα. Ο σουηδικός σιδηρόδρομος βρίσκεται σε κρίση. Και δεν ευθύνεται το χιόνι γι’ αυτό. Η προληπτική συντήρηση θεωρείται ασύμφορη και έχουμε περικοπές δαπανών. Αποδεδειγμένες ρουτίνες, ομαλές διαδρομές πληροφόρησης και λειτουργικά συστήματα συντονισμού και σχεδιασμού καταρρέουν για να ανοίξει ο δρόμος για τον μηχανισμό της αγοράς.

Η υποτίμηση των επαγγελματιών δεξιότητων είναι χαρακτηριστική της εξέλιξης της εργασιακής διαδικασίας στον δημόσιο τομέα τις τελευταίες δεκαετίες. Στους σουηδικούς σιδηροδρόμους, που είναι εκτεθειμένοι στον ανταγωνισμό, η συντήρηση της γραμμής μισθώνεται με μειοδοτικό διαγωνισμό και οι ωρομίσθιοι σπουδαστές με ακατάλληλα παπούτσια στέλνονται στο επικίνδυνο περιβάλλον της γραμμής για να φτυαρίσουν το χιόνι. Στο παρελθόν, έμπειροι και άρτια εκπαιδευμένοι υπάλληλοι διατηρούσαν τις ράγες και τον εξοπλισμό σηματοδότησης σε καλή κατάσταση. Τώρα έχουν αντικατασταθεί από μισθωμένο προσωπικό που πρέπει να ακολουθεί αυστηρά τις εντολές και τις συμβάσεις. Μετά από πέντε χρόνια, όταν λήξει η τρέχουσα σύμβαση, μια νέα εταιρεία μπορεί να κερδίσει τη νέα σύμβαση. Η εργατική νομοθεσία διαλύεται και χρόνια συσσωρευμένης συλλογικής εμπειρίας σκορπίζονται στον άνεμο.

Οι έμπειροι εργάτες των γραμμών αντικαθίστανται σε διαγωνισμούς από μισθωμένο προσωπικό που δεν έχει ξαναπατήσει ποτέ το πόδι του στις ράγες και οι ομάδες εργασίας που συνηθίζουν να βγαίνουν μια νύχτα σε συνεννόηση με τη διεύθυνση για να επιδιορθώσουν μια βλάβη αναγκάζονται τώρα να υποβάλουν αναφορές γνωστοποίησης σφαλμάτων και να περιμένουν μια εντολή που ποτέ δεν έρχεται. Ως εκ τούτου, η γραμμή σε ορισμένα τμήματα είναι σε τόσο κακή κατάσταση, που οι εμπορευματικές αμαξοστοιχίες δεν επιτρέπεται να διατηρούν ταχύτητα μεγαλύτερη από 40 χιλιόμετρα την ώρα. Η Σουηδική Διοικητική Αρχή Μεταφορών το 2013 αντικατέστησε 25 απαρхайωμένους διακόπτες αλλαγής κατεύθυνσης τροχιάς. Υπήρχε ανάγκη για 660 νέους. Από το 2008 έως το 2013, στην περίπτωση 23 σοβαρών εκτροχιασμών, είχε ειδοποιηθεί εκ των προτέρων για σοβαρά λάθη και ελλείψεις, αλλά δεν είχε διατάξει καμία ενέργεια.

«Διαχείριση βάσει στόχων» ονομάζεται το σύστημα, ο εργάτης έξω στις σιδηροδρομικές γραμμές αναγκάζεται να επιτρέψει χαλαρά μπουλόνια και ρωγμές στις ράγες για χάρη των ισολογισμών. Το επιχειρηματικό πνεύμα της διοίκησης δεν επιτρέπει οτιδήποτε άλλο πέρα από την καλή απόδοση του επενδυμένου κεφαλαίου. Οι εργαζόμενοι στην κρατική, κερδοσκοπική ανώνυμη εταιρεία Infranord στέλνονται τώρα σε μια σειρά μαθημάτων για να περάσουν σταδιακά «από τη φροντίδα του σιδηρόδρομου στην παράδοση σύμφωνα με τη σύμβαση».

Αυτό που χρειαζόμαστε όμως είναι μια διαφορετική ανάπτυξη του σιδηρόδρομου με προτεραιότητα στην ασφάλεια των μεταφορών και των μετακινήσεων. Η ενοποίηση και η κατά ενιαίο τρόπο λειτουργία είναι αναγκαία -όχι όμως και επαρκής- συνθήκη. Στον καπιταλισμό, ακόμη και στις μητροπόλεις του, το κυνήγι του κέρδους και η αναρχία της ελεύθερης αγοράς θα παράγουν διαρκώς ανασφάλεια!

(Πληροφορίες από μια σειρά άρθρων του Mikael Nyberg, Σουηδού ανεξάρτητου δημοσιογράφου, συντάκτη του σουηδικού αριστερού περιοδικού Clarté. <https://mikaelnyberg.nu>.

Ολόκληρο το άρθρο στο ιστολόγιο <https://antigeitonies3.blogspot.com/>)

Κ.Καψ.

Πορτογαλία – Γαλλία

Συνεχίζονται οι απεργιακοί αγώνες ενάντια στις πολιτικές λιτότητας!

Η Πορτογαλία (των PIGS) δοκιμάστηκε σκληρά από τα μνημόνια τα προηγούμενα χρόνια. Οι μισθοί καθηλώθηκαν για χρόνια στο όνομα της δημοσιονομικής σταθερότητας που πρόσταζε η ΕΕ και οι διάφοροι παγκόσμιοι καπιταλιστικοί δανειστές. Βέβαια, η ποθούμενη ανάπτυξη και βελτίωση του ΑΕΠ δεν επετεύχθη ποτέ, ενώ το κόστος ζωής συνέχισε την ανηφόρα! Μετά το τέλος της πανδημίας, την άνοιξη του 2022, σε πολλές χώρες της Ευρώπης, οι εργαζόμενοι κινήθηκαν αποφασιστικά διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις.

Στην Πορτογαλία, οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση βρίσκονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις από τις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη. Τα συνδικάτα (STOP, SIPE, FENPROF,...) που υπάρχουν στον χώρο της εκπαίδευσης κλείνουν πλέον τρεις μήνες απεργιακών κινητοποιήσεων. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εκπαιδευτικοί στην Πορτογαλία είναι ανάλογα με αυτά που έχουν και οι εκπαιδευτικοί στη χώρα μας. Όπως αναφέρουν, εκτός από τις αυξήσεις στους μισθούς υπάρχει ένα σύστημα αξιολόγησης με ποσοτώ-

σεις, που στην ουσία συμβάλλει στην καθήλωση των μισθών! Την ίδια στιγμή, η γραφειοκρατική δουλειά που φορτώνονται και οι υπερωρίες χωρίς αμοιβή στις οποίες αναγκάζονται οδηγούν σε μια ασφυκτική κατάσταση πίεσης και συνεχούς τρεξίματος! Η συστημική συκοφάντηση του αγώνα των εκπαιδευτικών δεν έφερε αποτελέσματα, καθώς η πορτογαλική κοινωνία σε συντριπτικά ποσοστά θεωρεί δίκαια τα αιτήματα της απεργίας!

Οι απεργίες που προκηρύσσονται είναι περιοδικά επαναλαμβανόμενες και πολλές φορές όχι σε εθνικό επίπεδο αλλά τοπικές. Τα συνδικάτα αντιμετωπίζουν την αδιαλλαξία της κυβέρνησης των σοσιαλιστών με πρωθυπουργό τον Αντόνιο Κόστα. Μάλιστα, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε απεργοσπαστικό μηχανισμό, καλώντας να διδάξουν στις τάξεις άνθρωποι με ...πανεπιστημιακό πτυχίο! Στις αρχές Μάρτη, μετά από προσφυγή της κυβέρνησης, το διαιτητικό δικαστήριο με απόφασή του υποχρεώνει τους εκπαιδευτικούς να διαθέτουν προσωπικό ασφαλείας! Στην ουσία πρόκειται για μια απόφαση που απαγορεύει την απεργία, αφού καλεί τους εκπαιδευτι-

κούς να καλύπτουν ένα 3ωρο μαθημάτων κατ’ ελάχιστο!

Η απεργία των εκπαιδευτικών ήδη έχει προκαλέσει και την κινητοποίηση και άλλων κλάδων, όπως των εργαζόμενων στην υγεία αλλά και του προσωπικού του κρατικού αερομεταφορέα της ιδιωτικοποιημένης (λόγω μνημονίων!) TAP Air Portugal. Η 7μερη απεργία στις αερομεταφορές στα τέλη Γενάρη προκάλεσε την ακύρωση 1.316 πτήσεων!

Γαλλία

Την Τρίτη 7 Μάρτη πραγματοποιήθηκε η 6η κατά σειρά πανεθνική απεργία ενάντια στην προσπάθεια του Μακρόν να περάσει τον νέο ασφαλιστικό νόμο που αυξάνει τα όρια ηλικίας και τις προϋποθέσεις για να βγει κάποιος στη σύνταξη.

Οι μεταφορές νέκρωσαν, τα σχολεία κλείσανε, η βιομηχανία υπολειτούργησε και σε όλη τη χώρα σε εκατοντάδες πόλεις έγιναν απεργιακές διαδηλώσεις. Πάνω από 3,5 εκατομμύρια διαδηλωτών υπολογίζουν τα συνδικάτα! Εντυπωσιακός αριθμός συμμετοχής! Ο Μακρόν έχει όλη την κοινωνία απέναντι. Πλέον η ενότητα στη δράση όλων των συνδικάτων δυσκολεύει την κυβέρνηση και αρχίζουν να εμφανίζονται τριγμοί στο κυβερνητικό στρατόπεδο.

Οι βουλευτές της δεξιάς (του Μακρόν και οι Ρεμπουπλικάνοι του Σαρκοζί) που σκέφτονται να απέχουν ή να μην ψηφίσουν τον νόμο απειλούνται με διαγραφή από την κοινοβουλευτική ομάδα! Είπαμε, δημοκρατία, αλλά μέχρι ένα όριο! Πάντως η μεγάλη επιτυχία της τελευταίας απεργίας ανεβάζει το ηθικό των εργαζομένων και πιέζει για τη συνέχιση των αγώνων. Οι Γάλλοι εργαζόμενοι δεν το βάζουν κάτω!

Ιταλία, Γένοβα

Χιλιάδες διαδήλωσαν ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο

Μεγάλη πανεθνική αντιπολεμική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στη Γένοβα της Ιταλίας το Σάββατο 25 Φλεβάρη. Πάνω από 10.000 άνθρωποι, ανάμεσά τους πολλοί νέοι, διαδήλωσαν ενάντια στην αποστολή όπλων στην Ουκρανία, στις στρατιωτικές δαπάνες που αυξήθηκαν από 25 σε 38 δισ., απαιτώντας αυξήσεις στους μισθούς στο ίδιο επίπεδο με τον πραγματικό πληθωρισμό για να αντιμετωπίσουν τη συνεχιζόμενη ακρίβεια.

Οργανωτές κι επικεφαλής της πορείας ήταν οι λιμενεργάτες των συνδικάτων Calp και USB. Συμμετείχαν συνδικαλιστικές αντιπροσωπείες από όλα τα ιταλικά λιμάνια. Συμμετείχαν ακόμα φοιτητές, συνδικάτα, αριστεροί κι αναρχικοί. Στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους ιταλούς συναδέλφους τους, βρέθηκαν και μετανάστες εργάτες, οι οποίοι φώναζαν ενάντια στο ρατσισμό και τον ιμπεριαλισμό. Είναι χαρακτηριστικό επίσης ότι η σιδηροδρομική αστυνομία χωρίς βάσιμο λόγο είχε μπλοκάρει το τρένο από το Τορίνο, προσπαθώντας μάταια να εμποδίσει την άφιξη των διαδηλωτών.

Όπως καταγγέλλουν οι εργάτες, παρότι ο ιταλικός νόμος 185 του 1990 απαγορεύει τη μεταφορά οπλισμού σε εμπόλεμα μέρη, τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα καταφέρνουν να τον παρακάμπτουν. Επίσης, οι λιμενεργάτες διεκδικούν να σταματήσει η μεταφορά όπλων και πυρομαχικών για τον επιπλέον λόγο ότι αυτή θέτει σε κίνδυνο τη σωματική τους ακεραιότητα κατά τη διάρκεια της εργασίας τους. Να θυμίσουμε

τους θανάτους λιμενεργατών που σημειώθηκαν το τελευταίο διάστημα στην Τεργέστη και στην Τσιβιταβέκια.

Οι λιμενεργάτες αντιστέκονται στη χρήση των ιταλικών λιμανιών για την παροχή όπλων στις ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις στην Ουκρανία και στην Υεμένη. Υπογράμμισαν τις ευθύνες του NATO στον πόλεμο στην Ουκρανία, διακήρυξαν την αντίθεσή τους στην επιλογή του ιταλικού κράτους να στηρίζει τα σχέδια του συγκεκριμένου οργανισμού και ζητούν “διαπραγματεύσεις αντί για κλιμάκωση”.

Επίσης την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις στο Νισέμι της Σικελίας και στο Κάλιαρι της Σαρδηνίας. Νωρίτερα εργαζόμενοι του αεροδρομίου της Πίζας είχαν διαμαρτυρηθεί για την παράδοση όπλων στην Ουκρανία με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας!

Γερμανία

Στο σημείο καμπής (Zeitenwende)...

Πέρασε ένας χρόνος από την «ιστορική» ομιλία του γερμανού καγκελαρίου Σολτς, που χαρακτήρισε τον πόλεμο στην Ουκρανία ως «Zeitenwende» (σημείο καμπής - τεκτονική μετατόπιση) και υποσχέθηκε ανανέωση, εκ βάθρων, της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής της Γερμανίας στο πλαίσιο μιας νέας στρατηγικής!

Ωστόσο η γνωστή ατάκα του Κίσιγκερ για τη Γερμανία «Πολύ μεγάλη για την Ευρώπη, πολύ μικρή για τον κόσμο» εξακολουθεί να συμπυκνώνει τόσο το χθεσινό όσο και το σημερινό στρατηγικό μπλοκάρισμά της. Χθες ήταν η ενέργεια από Ρωσία και η στρατιωτική κάλυψη από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Σήμερα οι οικονομικές σχέσεις με Κίνα (όπως δήλωσε Σολτς στη Διάσκεψη για την Ασφάλεια του Μονάχου, «δεν θέλει να αποσυνδέσει την οικονομία της Γερμανίας από την Κίνα»), και κάλυψη από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, συν εντατικοί εξοπλισμοί.

Πάνω σε αυτό, τα «μαντάτα» δεν ήταν καθισχυαστικά στη Διάσκεψη. «Αυτό που συμβαίνει στην Ευρώπη σήμερα θα μπορούσε να συμβεί στην Ασία αύριο», δήλωσε (προφητικά) ο γγ του ΝΑΤΟ, Στόλτενμπεργκ, με τον κινέζο υπουργό Εξωτερικών Τσιν Γκανγκ (χωρίς να αντικρούει αυτή την αφήγηση) να δηλώνει απλά: «Επιτρέψτε μου να διαβεβαιώσω το κοινό ότι η Ταϊβάν είναι μέρος της κινεζικής επικράτειας»! Υπάρχουν κάτω από την επιφάνεια βαθύτερα διλήμματα για το γερμανικό κατεστημένο και αντανακλούν σε διάφορα επίπεδα. Κύρια στο αν και κατά πόσο η στρατηγική εθνικής ασφάλειας της Γερμανίας μπορεί να αποσυνδεθεί από τη στρατηγική της Κίνας. Πάντως, στο «δρόμο προς την Κίνα» δεν είναι εύκολο να προσμετρηθεί το κόστος.

Η έκφραση αδιεξόδων σε κυβερνητικό επίπεδο είναι ένας δείκτης. Τελικά ο Σολτς εγκαταλείπει τα σχέδια για τη δημιουργία Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας ως θεσμό και μένει στις υπάρχουσες δομές. Το προτεινόμενο Συμβούλιο είχε σκοπό «να εξορθολογίσει τις αποφάσεις των διαφόρων υπουργείων σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας». Όμως, από την πρώτη στιγμή, ο εκπρόσωπος της εξωτερικής πολιτικής των Πρασίνων, Τρίτιν, επέκρινε το SPD ότι προσπαθεί να δημιουργήσει ένα

«σκιώδες υπουργείο Εξωτερικών» παραμερίζοντας την «πράσινη» Μπέρμποκ...

Αλλά το κύριο μήνυμα δείχνει να είναι ότι πλέον το Βερολίνο σοβαρεύεται όσον αφορά την άμυνα. Δεσμεύτηκε να υλοποιήσει το στόχο του ΝΑΤΟ (που τα τελευταία χρόνια το αρνούνταν), δαπανώντας πάνω από το 2% του ΑΕΠ, με ταυτόχρονη δημιουργία ενός επενδυτικού ταμείου 100 δις. ευρώ -διπλάσιο του ετήσιου αμυντικού προϋπολογισμού- για την ομοσπονδιακή άμυνα. Από ό,τι φαίνεται, οι προσδοκίες έχουν πολύ δρόμο ακόμα για να ανταποκριθούν στην περίπλοκη πραγματικότητα.

Πόσο έχει μετατοπιστεί η Γερμανία μέσα σε ένα μόνο χρόνο; Η Γερμανία που αύξησε, αν και διστακτικά, τη στρατιωτική υποστήριξη προς την Ουκρανία τώρα επιδιώκει ηγετικό ρόλο όσον αφορά την προμήθεια γερμανικής κατασκευής τανκς (Leopard II) στο Κίεβο. Η γενναϊοδωρία αυτή αποτελεί ζήτημα έντονων αντιδράσεων προς την κυβέρνηση, επειδή δεν έχει προβλέψει αντικατάσταση του υλικού. Ο γενικός επιθεωρητής των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων, Μάις, προειδοποιεί: «Βλέπω ότι υπάρχει μεγάλη πίεση να προχωρήσουμε με μεγάλη ταχύτητα στην αγορά εξοπλισμών. Δεν έχουμε παραδώσει ακόμη άρματα μάχης Leopard (στην Ουκρανία) και δεν ξέρουμε πώς θα τα αντικαταστήσουμε». Θεωρεί επίσης ότι το νέο Ταμείο που συστάθηκε δεν αρκεί. Έτσι ξεκίνησε στη Γερμανία η δημόσια συζήτηση για επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, η οποία καταργήθηκε το 2011. Αλλά και αυτό αποτελεί ζήτημα διαφωνιών. Οι «Φιλελεύθεροι» φαίνεται να προκρίνουν μια άλλη οδό: τη δημιουργία ειδικού σώματος επαγγελματιών!

Δεκαπέντε μήνες μετά το σχηματισμό της, η τρικομματική κυβέρνηση αδυνατεί να δώσει την εικόνα ενός συνόλου που μπορεί να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της εποχής, ακόμη και στα πιο «πρακτικά» ζητήματα. Η κύρια ωστόσο διάσταση στο κυβερνητικό σχήμα αφορά το ζήτημα της παράδοσης βαρέος οπλισμού στην Ουκρανία. Η «πράσινη» υπουργός Εξωτερικών Μπέρμποκ, που από την αρχή υιοθέτησε την πλέον προωθημένη άποψη, κατηγορείται ότι ενεργεί ως... «λομπίστρια» των Ουκρανών. Όσο για το SPD, αναζητεί ρόλο πέρα από αυτόν του

«πυροσβέστη», αφού το πρόσημο των κυβερνητικών αποφάσεων είναι είτε των «Πρασίνων» είτε του FDP. Ο Σολτς και οι υποστηρικτές του επισημαίνουν ότι η κριτική δεν αναγνωρίζει τις τεράστιες δυσκολίες μιας εξωτερικής πολιτικής που σφυρηλατήθηκε επί δεκαετίες και της ζημιάς που προκλήθηκε στην αμυντική ικανότητα από εκτεταμένες περικοπές δεκαετιών.

Το διακύβευμα για τη Γερμανία είναι πολύ πιο σημαντικό από την επιβίωση μιας ετερόκλητης συμμαχίας. Η πίεση του πολέμου στην Ουκρανία δεν αφορά μόνο τον κυβερνητικό συνασπισμό αλλά συμπαρασύρει ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά σύνολα. Ο δικασμός διαπερνά πλέον όλα τα κόμματα, τροφοδοτώντας ποικίλες τάσεις στη γερμανική κοινωνία, με πιο δυναμική έκφρασή του τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις.

Το σύνθημα «Κράνη σήμερα, τανκς αύριο, μεθαύριο οι γιοι σας», που ακούστηκε σε πρόσφατη αντιπολεμική διαδήλωση στο κέντρο του Βερολίνου, το ενστερνίζονται όλο και περισσότεροι, όπως προκύπτει από σχετική δημοσκόπηση. Αντιπολεμικές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις της Γερμανίας, απαιτώντας την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από τη Γερμανία και τη διακοπή της αποστολής όπλων στην Ουκρανία. Πολλοί εκτιμούν ότι ίσως αποτελέσουν «έναυσμα για ένα νέο, ισχυρό κίνημα ειρήνης στη Γερμανία», θυμίζοντας άλλες εποχές, όταν η Γερμανία (Δυτική τότε), πρωτοστατούσε στο αντιπολεμικό κίνημα.

Από τις μαχητικότερες διαδηλώσεις ήταν στο Μόναχο, όπου έγινε η ετήσια διεθνής συνάντηση για την ασφάλεια. Μεταξύ των ομιλητών και ο πρώην χριστιανοδημοκράτης βουλευτής Τοντενχέφερ, που τόνισε ότι πρέπει να «εξυπηρε-

τούμε την ειρήνη (Γερμανία, ήθελε να πει) και όχι τους Αμερικανούς». Ανάλογη κινητοποίηση έγινε και στην αμερικανική αεροπορική βάση Ραμστάιν, που είναι κέντρο πολεμικών επιχειρήσεων των ΗΠΑ. Χαρακτηριστικό, πως όλα σχεδόν τα συστημικά ΜΜΕ εμφανίζουν τις κινητοποιήσεις ως ακροδεξιές!

Έχει αρχίσει ήδη να διαγράφεται μια καμπύλη στις διαθέσεις του κόσμου που δείχνει ότι ο πόλεμος έχει ήδη κουράσει. Η κόπωση είναι το ένα, το άλλο, και κρισιμότερο, είναι η προοπτική του. Το γενικότερο περιβάλλον της Ευρώπης, που υφίσταται τις άμεσες συνέπειες του πολέμου, δεν βοηθάει τις κυβερνήσεις. Μετά ένα χρόνο εμφανίζονται διχασμένες ως προς την εξέλιξή του, δρομολογώντας ίσως απρόβλεπτες εξελίξεις. Έγραψε το περιοδικό Foreign Affairs τον περασμένο Δεκέμβριο ότι η Γερμανία θα πρέπει «να ενισχυθεί ως ένας από τους κύριους παρόχους ασφάλειας στην Ευρώπη». Από ποιους και με ποιον τρόπο; Κάποιοι στις ΗΠΑ θα ήθελαν να δουν τη Γερμανία να υιοθετεί αυτόν τον ρόλο, αλλά... «η Ουάσινγκτον παραμένει ο ηγέτης του ελεύθερου κόσμου», όχι το Βερολίνο, και «οι ΗΠΑ διαμορφώνουν τη διατλαντική απάντηση σε αυτόν τον πόλεμο», όχι η Γερμανία!

Το πρακτικά αδύνατο επιστροφής σε μια προ της 24ης Φεβρουαρίου 2022 «κανονικότητα» υπογραμμίζει όλα τα στρατηγικά αδιέξοδα της ισχυρότερης χώρας της Ε.Ε.-ευρωζώνης. Και όπως παραστατικά δήλωσε ο Νιετάν, βουλευτής του SPD και μέλος της επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων της Bundestag, «η Γερμανία μοιάζει με τάνκερ που προσπαθεί να στρίψει επιτόπου κατά 180 μοίρες»!

X.B.

Περου

Συνεχίζεται η κοινωνική και πολιτική κρίση

Μετά το θεσμικό πραξικόπημα του περασμένου Δεκέμβρη ενάντια στον εκλεγμένο πρόεδρο Πέντρο Καστίγιο, που υποκινήθηκε από τις ακροδεξιές παρατάξεις του Κογκρέσου με παρότρυνση της CIA, και μετά την τοποθέτηση της Ντίνα Μπουλουάρτε στον προεδρικό θώκο, σε όλη τη χώρα ξέσπασαν κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας με βασικά αιτήματα την παραίτηση της δοτής «προέδρου» και την προκήρυξη πρόωγων εκλογών. Η βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων από την αστυνομία και το στρατό είχε ως αποτέλεσμα να εντείνει τη λαϊκή αγανάκτηση και οδήγησε στην επέκταση του ξεσηκωμού που, με αφετηρία τους ιθαγενικούς πληθυσμούς των φτωχών επαρχιών Αγκακούτσο και Απουρίμακ, κέρδισε τις μεγάλες πόλεις. Η

«μεγάλη πορεία» των εξασθλωμένων ιθαγενών προς τη Λίμα έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από τα εργατικά στρώματα και τους φοιτητές της πρωτεύουσας, που προχώρησαν σε απεργίες και καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών.

Η αστυνομία απάντησε με περισσότερη καταστολή και η πραξικοπηματική κυβέρνηση χαρακτήρισε τους εξεγερμένους ως «τρομοκράτες» και «πράκτορες των εμπόρων ναρκωτικών». Κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ανέστειλε θεμελιώδεις δημοκρατικές ελευθερίες και επέβαλε απαγόρευση κυκλοφορίας σε 17 επαρχίες της χώρας. Παρά ταύτα, οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν με αποκλεισμούς δρόμων και καταλήψεις κυβερνητικών κτιρίων. Προκειμένου να κατευνάσει τη λαϊκή αγανάκτηση, η Μπουλουάρτε υποσχέθηκε πρόωρες εκλογές για το Δεκέμβρη του 2023, απορρίπτοντας ωστόσο το αίτημα για σύγκληση συντακτικής συνέλευσης που, σημειωτέον, είχε την υποστήριξη του 70% του πληθυσμού.

Ο παρατεταμένος λαϊκός ξεσηκωμός, σε συνδυασμό με τη συνεχιζόμενη κατα-

Τεκολούκα, Ελ Σαλβαδόρ

Οι Μαρέρος και το βάρβαρο βιοπολιτικό θέαμα

Στην σκιά του Τσιτσοντεπέκ, του βουνού με το ηφαίστειο που δεσπόζει σχεδόν σε όλη την χώρα, απλώνεται η επαρχία Σαν Βινσέντε. Ένα λοξό τρίγωνο στη μέση του Ελ Σαλβαδόρ, με την κορυφή να φτάνει στην ακτή του Ειρηνικού. Πριν το ξέσπασμα του εμφυλίου, το1979-1980, ήταν από τις πιο ευημερούσες περιοχές της χώρας, με την πλειοψηφία των κατοίκων της εργάτες στις ζαχαροφυτείες και στην αγροτική βιομηχανία. Όταν διεκδίκησαν καλύτερες αμοιβές και δικαιότερη μοιρασιά της γης, εισέπραξαν σφαίρες από τις κυβερνητικές δυνάμεις. Και στην συνέχεια, όταν αντιδρώντας πύκνωσαν τις γραμμές του αντάρτικου στρατού του μετώπου “ Φαραμπούντο Μαρτί ”, η επαρχία βυθίστηκε στην κυριολεξία σε λουτρό αίματος. Χιλιάδες άμαχοι σκοτώθηκαν με την υποψία πως ήταν υποστηρικτές των ανταρτών, τα χωριά ερήμωσαν, οι νέοι μετανάστευσαν, οι περισσότεροι ταξίδεψαν παράνομα με προορισμό τις ΗΠΑ και οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έγιναν ζητιάνοι στις πόλεις. Κάπως έτσι περιέγραφαν οι Νιου Γιορκ Τάιμς σε άρθρο τους τον Μάιο του 1983 τα τραύματα του εμφυλίου πολέμου στην επαρχία. Τραύματα, τα οποία αποτελούν μια από τις ρίζες του σύγχρονου, βάρβαρου «βιοπολιτικού θεάματος», όπως εύστοχα ονομάστηκε η μεταφορά εκατοντάδων φυλακισμένων που έκανε τον γύρο του κόσμου μέσω των ΜΜΕ.

Φυλακή- γίγας! Λέγεται πως θα είναι η μεγαλύτερη σε έκταση και χωρητικότητα στην αμερικάνικη ήπειρο, στην μικρότερη σε έκταση χώρα της κεντρικής Αμερικής! Βρίσκεται στην Τεκολούκα της Σαν Βινσέντε, 74 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας, σε μια απόμακρη αγροτική περιοχή. Οκτώ κτίρια από βαρύ μπετόν με 32 κελιά, σε καθενα από τα οποία πρόκειται να κλειστούν 100 και πλέον κρατούμενοι. Περιβάλλεται από τσιμεντένιο τείχος ύψους 11 μέτρων και μήκους 2,1 χιλιομέτρων, προστατευμένο από ηλεκτροφόρους συρμά-

τινους φράχτες. Προορίζεται στην πλήρη λειτουργία της να φτάσει τους 40.000 φυλακισμένους, σε σκληρές συνθήκες βιαιότητας, απομόνωσης και ανύπαρκτων δικαιωμάτων. Ήδη οι πρώτες δύο χιλιάδες μεταφέρθηκαν εκεί σε παγκόσμια θέα. Πρόκειται -σύμφωνα με τις κυβερνητικές ανακοινώσεις- για νεαρά κυρίως μέλη των συμμοριών Μάρα Σαλβατρούτσα (MS-13) και Μπάριο 18. Από τον Μάρτιο του 2022, όταν ο πρόεδρος της χώρας Ναγίμπ Μπουκέλε επέβαλε κατάσχεση έκτακτης ανάγκης, ύστερα από μια μαζική σφαγή που προκάλεσε η συμμορία MS-13, μέχρι τον Ιανουάριο του 2023, έχουν συλληφθεί 63.000 πολίτες. Σύμφωνα με το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, το οποίο έχει ανανεωθεί δέκα φορές, έχουν ανασταλεί σε αυτό το διάστημα οι περισσότερες συνταγματικές ελευθερίες. Μεταξύ άλλων, η αστυνομία μπορεί να συλλάβει οποιονδήποτε πολίτη χωρίς δικαστική απόφαση και ενημέρωση για τους λόγους της σύλληψης. Η περίοδος προσωρινής κράτησης έχει παραταθεί από 72 ώρες σε 15 ημέρες, χωρίς δικαίωμα νομικής υπεράσπισης. Οι επικοινωνίες μπορούν επίσης να παρακολουθούνται χωρίς να απαιτείται δικαστική απόφαση. Ο Μπουκέλε, ένας πολιτικός που ξεκίνησε ως δήμαρχος της πρωτεύουσας με την υποστήριξη του Φαραμπούντο Μαρτί και στην πορεία αυτονομήθηκε, υπερηφανεύεται πως έχει κηρύξει τον πόλεμο στις συμμορίες και την τρομοκρατία για να επαναφέρει την ασφάλεια στην χώρα. Απαντώντας στις επικρίσεις για τις βάρβαρες μεθόδους που υιοθέτησε, ισχυρίζεται πως αυτές αποδεικνύονται αποτελεσματικές και μείωσαν σημαντικά τις καθημερινές δολοφονίες και άλλες βίαιες πράξεις στους δρόμους της χώρας. Ως συνήθως δεν λείπει ούτε την μισή αλήθεια!

Ο Μπουκέλε από το 2019 προσπάθησε να διαπραγματευτεί με τους ηγέτες των συμμοριών και να εκμεταλλευτεί την πολιτική επιρροή τους και μέχρι ενός σημείου το πέτυχε. Φαίνεται όμως πως αυτή η πολιτική, σε συνδυασμό με νέες αντιθέσεις στα πλαίσια του καθεστώτος, προξένησαν αντιδράσεις τόσο μέσα όσο και έξω από την χώρα. Η διαχείριση της πανδημίας, οι οικονομικές αποτυχίες και η αύξηση του χρέους, η περιπέτεια της υιοθέτησης του κρυπτο-

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο των NYT www.nytimes.com/1983/05/22/weekinreview/san-vicente-bleeds-from-el-salvador-s-war-wounds.html και ένα άρθρο για τις συμφωνίες του Μπουκέλε με τις συμμορίες elfaro.net/es/202302/columnas/26740/tres-masacres-duro-el-pacto-de-bukele-con-las-pandillas

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την σελίδα μιας αμερικάνικης οργάνωσης αλληλεγγύης στον λαό του Σαλβαδόρ, cispes.org

atheatoskosmosps.blogspot.com

στολή, προκάλεσε ρωγμές στο ίδιο το κυβερνητικό σχήμα: παραιτήσεις υπουργών που κατήγγειλαν τη διάπραξη «γενοκτονίας» και διεθνείς καταγγελίες από σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής (Κολομβίας, Μεξικού, Αργεντινής, Βραζιλίας). Μόνο ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, δήλωσε με θράσος πως «δεν κανονίζει γιατί ο λαός αντιδρά σε μια ομαλή κοινοβουλευτική διαδικασία»! Η ίδια η Εισαγγελία της Λίμα αναζητά τις ευθύνες της Μπολουάρτε για «υπέρμετρη χρήση βίας από την αστυνομία και το στρατό, με αποτέλεσμα να έχουμε πολλούς νεκρούς και τραυματίες». Παριστάνοντας την ανήξερη, η «πρόεδρος» δηλώνει πως «θέλει να βοηθήσει να αποκαλυφθεί ποια είναι η αλήθεια»!

Οι εξελίξεις και η έκβαση του λαϊκού αγώνα θα καθοριστούν από την επιμονή των μαζών στις κινητοποιήσεις μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

νομίσματος (bitcoin) ως νόμιμου μέσου συναλλαγών και ορισμένες κινήσεις στην εξωτερική πολιτική στρίμωξαν τον φιλόδοξο πρόεδρο. Ο εν λόγω είχε εν τω μεταξύ φροντίσει -διορίζοντας ανώτατους δικαστικούς- να τροποποιήσει την συνταγματική πρόβλεψη που εμποδίζει την δεύτερη προεδρική θητεία. Η εμφάνιση της Κίνας, η οποία προσφέρθηκε να αγοράσει τμήμα του εξωτερικού χρέους και η αρχικά θετική στάση της κυβέρνησης, σήμαναν συναγερμό στην Ουάσιγκτον. Τον Δεκέμβριο του 2021 το υπουργείο Οικονομικών των ΗΠΑ τον κατηγορήσε πως παζαρεύει με τις συμμορίες ενώ πύκνωσαν οι αποκαλύψεις για διαφθορά. Με πρόσχημα την σφαγή του Μαρτίου του 2022, ο Μπουκέλε έκανε στροφή και ξεκίνησε το κύμα συλλήψεων, βγάζοντας τον στρατό στους δρόμους και βάζοντας την χώρα στον «γύψο».

«**Το κράτος της κατάστασης εξαιρέσης είναι ένα φίδι που δαγκώνει μόνο αυτούς που είναι ξυπόλητοι. Το κράτος εξαιρέσης είναι μόνο για τους φτωχούς ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένων χιλιάδων αθώων ανθρώπων. Δεν ισχύει για τους εγκληματίες του λευκού κολάρου, εκείνους που βρίσκονται στην κορυφή, εκείνους που κυβερνούν, εκείνους που διακινούν ναρκωτικά και όπλα, εκείνους που φοροδιαφεύγουν ή εκείνους που κλέβουν το κράτος. Αυτοί οι άνθρωποι προστατεύονται από την κυβέρνηση !**» έγραψε μια από τις κοινωνικές οργανώσεις που αντιδρούν στα μέτρα έκτακτης ανάγκης. Και το Σαλβαδόρ διαθέτει πολύχρονη ιστορία κρατικού και παρα-

κρατικού αυταρχισμού που επιβεβαιώνει αυτήν την θέση, από την μεγάλη σφαγή του 1932, όταν ο στρατηγός Μαξιμιλιάνο Ερνάντεζ Μαρτίνεθ για να καταστείλει μια λαϊκή εξέγερση σκότωσε 30.000, μέχρι την μετατροπή του σε ένα λατινοαμερικάνικο Βιετνάμ, όταν οι ΗΠΑ έκαναν τα πάντα για να καταστείλουν το λαϊκό κίνημα και το αριστερό αντάρτικο. Αποτέλεσμα του εμφύλιου και της αντικομμουνιστικής εκστρατείας -που υπέθαψε μεθοδικά η Ουάσιγκτον- είναι και η ανάπτυξη των συμμοριών. Όταν ο εμφύλιος έληξε το 1992 με τις συμφωνίες ειρήνευσης, οι Αμερικανοί βρήκαν την ευκαιρία να στείλουν πίσω χιλιάδες νέους παράνομους μετανάστες και πρόσφυγες από τους δρόμους του Λος Άντζελες και άλλων αμερικάνικων μεγαλουπόλεων. Διαλυμένη η χώρα από τον πόλεμο, κτήμα του αντιδραστικού συνεταιρισμού των γιάνκηδων με την ντόπια ολιγαρχία και με ηττημένη στην ουσία την επαναστατική αριστερά, αδυνατούσε να δώσει διέξοδο στην απόκληρη και αμόρφωτη νεολαία. Η τελευταία έγινε έρμαιο των συμμοριών και του οργανωμένου εγκλήματος, έγιναν Μαρέρος, ως έσχατη λύση για επιβίωση στα φτωχά μπάριος των πόλεων. Μια εξέλιξη που δεν μπόρεσαν να ανατρέψουν ούτε οι κυβερνήσεις του πρώην αντάρτικου μετώπου, οι οποίες επιχειρήσαν δίχως επιτυχία με σοσιαλδημοκρατικά τσιρότα να γιατρέψουν τις πολύ βαθιές πληγές. Εκμεταλλευόμενος αυτά ακριβώς τα αδιέξοδα ήρθε στην εξουσία ο Μπουκέλε οικοδομώντας το δυστοπικό σκηνικό που παρουσίασε στην διεθνή κοινή γνώμη.

Συνέντευξη με την αριστερή ουκρανική οργάνωση KSRD

Δημοσιεύουμε εκτενή αποσπάσματα από την συνέντευξη με την ουκρανική οργάνωση KSRD (Συντονιστικό Συμβούλιο του Εργατικού Ταξικού Κινήματος). Ολόκληρη η συνέντευξη βρίσκεται αναρτημένη στην ιστοσελίδα www.kkeml.gr

Μπορείτε να μας κάνετε μια μικρή παρουσίαση της οργάνωσης σας;

Το KSRD προέκυψε ως μια Μαρξιστική-Λενινιστική οργάνωση νεολαίας στη δεκαετία του '90, στο κύμα αποσύνδεσης από τον μετα-σοβιετικό ρεβιζιονισμό. Έπειτα εντείνουμε την δουλειά μας στο βιομηχανικό προλεταριάτο και επικεντρωθήκαμε αποκλειστικά στην εργατική τάξη. Δρούμε θεμελιωδώς από ταξικές θέσεις. Σήμερα έχουμε οργανώσεις σε πολλές περιοχές της Ουκρανίας, παρόλη τη δυσκολία της δουλειάς.

Επίσης είμαστε μέλος του Διεθνούς Συντονισμού Επαναστατικών Κομμάτων και Οργανώσεων (ICOR), το οποίο ιδρύθηκε ως μια πρωτοβουλία για την ένωση των επαναστατών του κόσμου το 2010. (...)

Ποια είναι η κατάσταση μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία; Ποια είναι η κατάσταση του λαού και του λαϊκού κινήματος;

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που ο ρώσικος ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε μια ανοιχτή στρατιωτική επίθεση στην Ουκρανία, κρυμμένος πίσω από το ψεύτικο προσωπείο του «απελευθερωτή» και του «αντι-φασίστα». (...)

Πολλοί άνθρωποι έχουν ήδη συνηθίσει τον καθημερινό κίνδυνο, έχουν συνηθίσει να ζουν σε αυτές τις συνθήκες, να μεγαλώνουν τα παιδιά τους, να πηγαίνουν στα καταστήματα. Αλλά ανά πάσα στιγμή μπορεί να πέσει ένας πύραυλος ή ένα βλήμα και να τελειώσουν όλα (...) Σε όλη την επικράτεια γίνονται μπλακάουτ και οι άνθρωποι αναγκάζονται να μένουν στο σκοτάδι και το κρύο, όσο οι «απελευθερωτές» σκόπιμα καταστρέφουν μη στρατιωτικές υποδομές. Τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι σειρήνες χτυπάνε εδώ ξανά, ενώ ακούγονται εκρήξεις.

Όμως οι εργάτες διαδηλώνουν και οι απεργίες συνεχίζονται. Ένα παράδειγμα είναι αυτό στα τέλη του 2022 όπου έγιναν διαδηλώσεις μεταλλουργών από το μεγάλο εργοστάσιο ArcelorMittal Kryvyi Rih. Διαδήλωναν ενάντια στις περικοπές των μισθών τους και τα ανεπαρκή μέτρα προστασίας απέναντι στις πυραυλικές επιθέσεις. Περίπου 100 άτομα συμμετείχαν και πέτυχαν την σταθεροποίηση των μισθών τους και την υιοθέτηση νέων μέτρων προστασίας, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας νέων εξοπλισμένων καταφυγίων, με αποθέματα νερού και φαγητού. Διαδηλώσεις εργατών πραγματοποιούνται και σε άλλες περιοχές και βιομηχανίες.

Συνολικά, οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους, ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Επίσης είναι διάχυτο στις μάζες το μίσος για τους επιτιθέμενους του Πούτιν, που καθημερινά κάνουν κακό στη γη της Ουκρανίας. Από το 2014, όταν ξεκίνησε η επιθετικότητα του Πούτιν ενάντια στην Ουκρανία, τα πατριωτικά αισθήματα στη χώρα έχουν αυξηθεί δραματικά. Αυτή είναι μια φυσιολογική αντίδραση στα εγκλήματα και τα ψέματα που φέρνει αυτή η επιθετικότητα στον λαό της Ουκρανίας, συμπεριλαμβανομένης της Κριμαίας και του τμήματος του Ντονμπάς που από το

2014 βρίσκεται κάτω από ρωσικό έλεγχο.

Εντούτοις, οι μάζες δεν αντιλαμβάνονται πάντα πως ο δυτικός ιμπεριαλισμός είναι, ουσιαστικά, ίδιος με τον ρώσικο. Τα συμφέροντα της Δύσης βρίσκονται στο εγωιστικό κέρδος, στον έλεγχο των πόρων και των ευκαιριών, και όχι στον «αγώνα για το δίκαιο». (...)

Ποια είναι η άποψη σας για την εμπλοκή των ΗΠΑ και του NATO στην Ουκρανία; Ποια είναι η γνώμη σας για το καθεστώς Ζελένσκι;

Το NATO, υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ, από την αρχή έχει χρησιμοποιήσει τον πόλεμο στην Ουκρανία για να ενισχύσει την ισχύ του. Επιπλέον, έχουμε λόγους να πιστεύουμε πως ήδη από το 2020-2021 οι Ηνωμένες Πολιτείες και το NATO είχαν σχέδιο για μια επιτυχημένη στρατιωτική εκστρατεία στην περίπτωση μιας ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία. Τώρα, αυτό το σχέδιο εφαρμόζεται. (...)

Όμως το NATO αυξάνει δραματικά την στρατιωτική και οικονομική βοήθεια προς την Ουκρανία. Παράλληλα, το NATO έχει αυξήσει την παρουσία του σε γειτονικές χώρες-μέλη του, από την Βαλτική θάλασσα μέχρι τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Ας μην ξεχνάμε πως η Σουηδία και η Φινλανδία θα μπουν και αυτές στη συμμαχία. Σίγουρα αυτά τα βήματα είχαν προετοιμαστεί από καιρό, πριν τη ρωσική εισβολή. Το πρόσφατο ταξίδι του προέδρου Μπάιντεν σε Ουκρανία και Πολωνία είχε σκοπό να δείξει πως η στρατιωτικοποίηση της Ανατολικής Ευρώπης θα ενταθεί.

Όσο για τον Ζελένσκι, κέρδισε της προεδρικές εκλογές το 2019, καθώς οι πλατιές μάζες ήλπιζαν σε δραματικές αλλαγές προς το καλύτερο, συμπεριλαμβανομένης και μιας αποφασιστικής μάχης ενάντια στη διαφθορά, καθώς και μέτρων για τον τερματισμό του πολέμου στο Ντονμπάς. (...) Στα χρόνια που ακολούθησαν τη νίκη του Ζελένσκι, πολλοί από τους υποστηρικτές του έπαψαν να έχουν ψευδαισθήσεις. (...)

Ο Ζελένσκι είναι μια προσωποποίηση της άρχουσας τάξης ή, με άλλα λόγια, η ενσάρκωση του καπιταλιστικού συστήματος. (...)

Υπάρχουν απόψεις στο αριστερό κίνημα που δεν συμφωνούν πως η Ρωσία είναι μια ιμπεριαλιστική χώρα και πως η επίθεση στην Ουκρανία δικαιολογείται ως στήριξη στην ανεξαρτησία του Ντονμπάς.

Το καθεστώς του Πούτιν είναι επιθετικό και ιμπεριαλιστικό στην ουσία του και όχι ως «απάντηση» στις ενέργειες της Δύσης. Οι ρίζες αυτού του ζητήματος βρίσκονται στη δεκαετία του 1960, όταν ξεκίνησε μια ενεργή αστική αναγέννηση και παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Στις δεκαετίες που ακολούθησαν, η ΕΣΣΔ εξαπέλυσε επιθετικούς πολέμους σε διάφορες περιοχές του κόσμου. Αυτοί οι πόλεμοι δεν είχαν τίποτα κοινό με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και με τα καθήκοντα της σοσιαλιστικής επανάστασης. (...)

Στα τέλη της δεκαετίας του 1980, η καπιταλιστική παλινόρθωση έφτασε στο

πολιτικό επίπεδο στη Σοβιετική Ένωση, καταστρέφοντας τη σοβιετική εξουσία και την ίδια την ΕΣΣΔ. (...) μεγάλα κρατικά μονοπώλια δημιουργήθηκαν στα ορυχεία, τη μεταλλουργία, τη μηχανική, τις μεταφορές κ.α. Αυτά τα μονοπώλια, άμεσα ή έμμεσα, πέρασαν σε ιδιωτικά χέρια, δημιουργώντας τη βάση της νέας μεγάλης ρωσικής αστικής τάξης.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990 και του 2000, η αστική τάξη είχε συσσωρεύσει κεφάλαιο και δημιούργησε ευκαιρίες για την επανέναρξη της εξωτερικής επέκτασης, τόσο στην πρώην σοβιετική επικράτεια, όσο και εκτός. (...)

(...) Το 2014, παλεύοντας για επιρροή στην Ουκρανία, το Κρεμλίνο κατέλαβε την Κριμαία και στη συνέχεια ενέπνευσε μια ένοπλη εξέγερση στην περιοχή του Ντονμπάς. Από το 2014, η Ρωσία παρέχει πλήρη στήριξη και συντηρεί δύο καθεστώτα-μαριονέτες στο Ντονμπάς, δημιουργώντας εκεί μια μόνιμη εστία πολέμου. (...)

(...) Όλα αυτά ανταποκρίνονται πλήρως στην πολιτική του μοχθηρού καθεστώτος Πούτιν, το οποίο την ίδια στιγμή εκμεταλλεύεται ενεργά τη φρασεολογία και τα σύμβολα της ΕΣΣΔ. Ο σκοπός είναι ξεκάθαρος, να κερδίσει την συμπάθεια αυτών που νοσταλγούν την ΕΣΣΔ, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ρεβιζιονιστική και ιμπεριαλιστική του φύση.

Το ιμπεριαλιστικό καθεστώς Πούτιν δεν έχει ουσιαστική διαφορά με τις ΗΠΑ ή την ΕΕ. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τις ενέργειές του στο παγκόσμιο σκηνικό, συμπεριλαμβανομένων των εγκλημάτων πολέμου και της πολιτικής του στο εσωτερικό. Σε όλη την ύπαρξή του, το καθεστώς Πούτιν προσπάθησε να δημιουργήσει ένα αυταρχικό στρατιωτικό και αστυνομικό κράτος, όπου η διαφωνία καταστέλλεται, όπου οι οργανώσεις των πραγματικών κομμουνιστών καταστέλλονται ενεργά. Αυτό επιβεβαιώνεται συνεχώς από συντρόφους από αυτές τις οργανώσεις.

Ποια είναι τα καθήκοντα της οργάνωσής σας σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση που βρίσκεται η Ουκρανία; Για τι και απέναντι σε ποιούς πρέπει να παλέψει ο λαός της Ουκρανίας;

Παραμένουμε μια προλεταριακή οργάνωση βασισμένη στις θέσεις του Μαρξισμού-Λενινισμού. Για όσο υπάρχουμε, καταδικάζουμε έντονα τον ρώσικο ιμπεριαλισμό και τις επιθετικές του πολιτικές. Επίσης αποκαλύπτουμε τον δυτικό ιμπεριαλισμό και το καθεστώς της Ουκρανίας, στη βάση μιας αντικειμενικής ταξικής ανάλυσης. Δεν υπάρχει «καλός» ιμπεριαλισμός, πάντα φέρνει θλίψη, καταστροφή και θάνατο.

Τα βασικά μας καθήκοντα είναι:

- να προωθήσουμε την πραγματική ταξική ουσία των πραγμάτων μέσα στις εργαζόμενες μάζες

- να συνεχίσουμε να οικοδομούμε την οργάνωση βασιζόμενοι στο βιομηχανικό προλεταριάτο, παρόλα τα αντι-κομμουνιστικά στερεότυπα που στηρίζονται ενεργά από την προπαγάνδα της αστικής τάξης.

Ο εργαζόμενος λαός της Ουκρανίας πρέπει να παλέψει (...) ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση, ενάντια στους μύθους της καπιταλιστικής προπαγάνδας, για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας στη βάση της κοινωνικής δικαιοσύνης, δηλαδή για τη σοσιαλιστική επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Τι περιμένετε από τις άλλες αριστερές και Κομμουνιστικές οργανώσεις του κόσμου, για τι πρέπει να παλεύουν οι κομμουνιστές και οι προοδευτικοί άνθρωποι στις άλλες χώρες;

Το κρίσιμο είναι μια ισορροπημένη ταξική ανάλυση των διαδικασιών και των γεγονότων, που καθιστά δυνατή την εξαγωγή ισορροπημένων συμπερασμάτων. Είναι επίσης σημαντικό να δημοσιοποιούνται αυτά τα ευρήματα στις μάζες. Προσπαθούμε να το κάνουμε αυτό στην Ουκρανία, και είναι πραγματικά πολύ σημαντικό να το κάνουν και άλλες προλεταριακές οργανώσεις σε άλλες χώρες.

Ταυτόχρονα, οι κομμουνιστές πρέπει να συνεχίσουν την πάλη τους για κοινωνική απελευθέρωση και για ειρήνη, για τα δικαιώματα των γυναικών και την προστασία του περιβάλλοντος. (...) Επίσης, είναι σημαντικό να ενωθούμε με ομοϊδεάτες στην ήπειρο και παγκοσμίως. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να διεξαχθεί επιτυχημένη ταξική πάλη σε όλα τα επίπεδα.

Τα προλεταριακά κόμματα και οι οργανώσεις μπορούν να ενωθούν μαζί με προοδευτικούς ανθρώπους σε όλο τον κόσμο στην πάλη ενάντια στους πολεμικούς κινδύνους, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις νέο-φασιστικές τάσεις. (...) Ο καπιταλισμός είναι ένας αδιέξοδος κοινωνικό-οικονομικός σχηματισμός και μια μέρα θα ανατραπεί από τους επαναστατικούς σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Για να φέρουμε αυτή τη στιγμή πιο κοντά, πρέπει να συνεργαστούμε με αυτούς που έχουν παρόμοιους στόχους και συμφέροντα. Αυτό ισχύει τόσο στις πρακτικές δράσεις όσο και στις θεωρητικές συζητήσεις, βασισμένοι στην κοσμοθεωρία του Μαρξισμού-Λενινισμού.

Κάτω ο πόλεμος! Κάτω ο κάθε ιμπεριαλισμός!

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Ουκρανία

Σύγκρουση δίχως τέλος

Ενώ στο παρασκήνιο συνεχίζονται οι προσπάθειες που θα οδηγούσαν σε μια κάποια έστω και προσωρινή ανάπαυλα, οι δύο πλευρές της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης στην Ουκρανία, ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία, δείχνουν αποφασισμένες για μια διαρκή και ολοένα και πιο επικίνδυνη κλιμάκωση του πολέμου. Γι’ αυτό καθίσταται παρακινδυνευμένη οποιαδήποτε πρόβλεψη ή εκτίμηση για τη διάρκεια, την έκβαση αλλά και το εύρος της σύγκρουσης αυτής.

Πολεμική κλιμάκωση και σενάρια διευθετήσεων

Εν τω μεταξύ, η σύγκρουση ανεβάζει ρυθμούς. Οι ΗΠΑ ανακοινώνουν αλληπάλληλα «πακέτα» στρατιωτικής στήριξης, με τη συνολική τους συμβολή έως τώρα στον στρατιωτικό εξοπλισμό του Κιέβου να έχει φτάσει τα 32 δισ. Οι ΗΠΑ και οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες συζητούν και παίρνουν μέτρα ώστε η στρατιωτική τους βιομηχανία να ανταπεξέλθει στην κατανάλωση κάθε είδους φονικού σιδηρικού στις ουκρανικές πεδιάδες. Αν και η αποστολή των ταγκ αργεί και συναντά μια σειρά προβλήματα και δυσκολίες, όχι απλά τεχνικού αλλά πολιτικού χαρακτήρα, έχει ανοίξει ήδη η συζήτηση για την αποστολή μαχητικών αεροσκαφών προς το Κίεβο. Πρόκειται για μια απόφαση που αν παρθεί και επιχειρηθεί να υλοποιηθεί, θα εκτινάξει την επικινδυνότητα της σύγκρουσης αυτής στα ύψη. Ενδεικτικά ο Μεντβέντεφ δήλωσε πως αν η Πολωνία προμηθεύσει μαχητικά στο Κίεβο, εμπλέκεται άμεσα στον πόλεμο και γίνεται νόμιμος στόχος.

Από την άλλη, η Ρωσία συγκροτεί ολοένα και περισσότερο τη βιομηχανία της στην κατεύθυνση του πολέμου και ανακοινώνει την επιτάχυνση της μαζικής παραγωγής όλων των προηγμένων οπλικών συστημάτων που κατασκεύασε την τελευταία δεκαπενταετία, με αιχμή τους υπερηχητικούς πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς. Παράλληλα, στην κρατική Δούμα, έχει ανοίξει ξανά, με αφορμή την αναστολή της συμμετοχής της Ρωσίας στη συνθήκη New Start για τα πυρηνικά, η συζήτηση για την αλλαγή του ρωσικού πυρηνικού δόγματος, που είχε πρωτοθέσει τον περασμένο Δεκέμβρη ο ίδιος ο Πούτιν. Αυτή η αλλαγή θα επιτρέπει στην ηγεσία της Ρωσίας να προχωρήσει σε προληπτικό πυρηνικό πλήγμα, εάν θεωρήσει ότι απειλείται η ασφάλεια της χώρας. Σημειωτέον ότι οι ΗΠΑ το έχουν υιοθετήσει εδώ και δεκαετίες...

Παράλληλα με αυτές τις εξελίξεις, έρχονται ξανά στην επιφάνεια προσπάθειες διευθέτησης της σύγκρουσης. Η αμερικανική Wall Street Journal αποκαλύπτει πως Γαλλία, Γερμανία και Βρετανία (!) επεξεργάζονται σχέδιο πρότασης προς τον Ζελένσκι, που θα συζητηθεί στη Σύνοδο της Ατλαντικής Συμμαχίας τον Ιούλιο, που θα ισχυροποιεί τους δεσμούς της Ουκρανίας με το ΝΑΤΟ, ώστε αυτή να ενθαρρυνθεί (sic) να προσέλθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία, ακόμα και αν συνεχίσει η κατοχή των ου-

κρανικών εδαφών από την τελευταία. Με βάση αυτά που δημοσιεύει η εφημερίδα, ο πρωθυπουργός της Βρετανίας παρουσίασε το γενικό πλαίσιο μιας συμφωνίας με την οποία η Ουκρανία θα αποκτούσε ευρύτερη πρόσβαση σε προηγμένο στρατιωτικό εξοπλισμό, όπλα και πυρομαχικά για την άμυνά της, όταν τελειώσει ο πόλεμος, χωρίς όμως το σύμφωνο να περιλαμβάνει δέσμευση για ανάπτυξη ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία, ούτε να προσφέρει στο Κίεβο την «προστασία» του άρθρου 5 περί συλλογικής άμυνας.

Το μέτωπο του πολέμου και η σημασία του Μπακχμούτ

Όσον αφορά τις πολεμικές συγκρούσεις στις ουκρανικές στέπες, τα βλέμματα όλων έχουν στραφεί στο Μπακχμούτ και στη σημασία που έχει για τις αντιμαχόμενες πλευρές. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν καταλάβει το ανατολικό Μπακχμούτ, ενώ συνολικά κατέχουν το 50% της ευρύτερης αστικής έκτασης. Έχουν καταφέρει να περικυκλώσουν επιχειρησιακά την πόλη από τρεις μεριές και ο μοναδικός αυτοκινητόδρομος βρίσκεται πια στην εμβέλεια του ρωσικού πυροβολικού. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να αυξάνεται μέρα τη μέρα ο κίνδυνος πλήρους κύκλωσης των ουκρανικών στρατευμάτων, που αριθμούν περίπου δέκα χιλιάδες και είτε την εξόντωσή τους είτε την παράδοσή τους. Χαρακτηριστικό της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί είναι πως, σύμφωνα με τα στοιχεία, ο μέσος χρόνος ζωής στην κόλαση του Μπακχμούτ για τους Ουκρανούς στρατιώτες είναι τέσσερις ώρες.

Πέρα από την υπαρκτή σημαντική επίπτωση που θα είχε στο ηθικό των ουκρανικών στρατευμάτων η κατάληψη του Μπακχμούτ από τη Ρωσία, μετά από πέντε μήνες συνεχών μαχών, υπάρχουν ακόμα πιο σημαντικές πλευρές που αναδεικνύουν την κρισιμότητα γύρω από την κατάληψή του. Το Μπακχμούτ αποτελεί έναν κρίσιμο συγκοινωνιακό κόμβο. Αυτοκινητόδρομοι και σιδηρόδρομοι που διέρχονται από αυτό παρέχουν σημαντική υποστήριξη που επιτρέπει την απρόσκοπτη μεταφορά στρατευμάτων και προμηθειών σε όλη τη γραμμή του μετώπου. Επιπλέον, το Κίεβο έχει θυσιάσει εκεί αρκετές από τις επίλεκτες και πιο ετοιμοπόλεμες δυνάμεις του, καθώς και πλήθος εφεδρειών ή στρατευμάτων που έχει αποσπάσει από το μέτωπο της Заπορίζε και του Χάρκοβο, με συνέπεια να έχουν συνολικά αδυνατίσει οι δυνατότητες των στρατιωτικών του δυνάμεων. Ήδη οι ρωσικές δυνάμεις σημειώνουν μια σειρά επιτυχίες τόσο στην περιοχή του Χάρκοβο, όσο και κοντά στην πόλη Κράσνι Λίμαν, που κατείχαν μέχρι την ουκρανική αντεπίθεση του περασμένου Σεπτεμβρίου. Τελευταίο αλλά όχι έσχατο σε σημασία είναι πως, κατά γενική ομολογία, από το Μπακχμούτ μέχρι την τελευταία στο Ντονμπας οχυρωματική γραμμή Κονσταντινόβκα-Κραματορσκ-Σλαβιάνσκ, δεν υπάρχει αξιόλογο και ικανό να συγκρατήσει την προέλαση των ρωσικών δυνάμεων, οχυρωματικό δίκτυο.

Καυτή περίμετρος

Σε ευθεία συνάρτηση με την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης, σε όλη την περίμετρο των δυτικών αλλά και των νότιων συνόρων της ρωσικής επικράτειας, έχουν ανάψει φωτιές ή δημιουργούνται όροι για

την εκδήλωσή τους. Ο κίνδυνος επέκτασης του πολέμου και σε κάθε περίπτωση η πολιτική κρίση και η ένταση, με τις εξάρσεις της και τις υφέσεις της, στην Υπερδνειστερία και γύρω από αυτήν συνεχίζεται. Στα ανατολικά σύνορα της αποσχισθείσας από το 1991 ρωσόφωνης περιοχής της Μολδαβίας, στην οποία στρατοπεδεύουν 2.000 Ρώσοι στρατιώτες και η οποία «φιλοξενεί» τη μεγαλύτερη αποθήκη όπλων στην Ευρώπη, έχουν συγκεντρωθεί πάνω από είκοσι χιλιάδες Ουκρανοί στρατιώτες. Η πρόεδρος της Μολδαβίας, ενεργούμενο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και της ΕΕ, προκαλεί συνεχώς, ενώ ταυτόχρονα καταγγέλλει ότι εξυφάνεται ρώσικο πραξικόπημα για την ανατροπή της. Ο νέος πρωθυπουργός που προέκυψε μετά την παραίτηση της προηγούμενης κυβέρνησης, τοποθετείται ακόμα πιο φιλοδυτικά, αξιώνοντας την αποστρατιωτικοποίηση της Υπερδνειστερίας. Η Ρωσία καταγγέλλει με τη σειρά της ότι όλα αυτά είναι προπέτασμα καπνού είτε για την εισβολή της Ουκρανίας στην περιοχή, είτε για την προώθηση της ένωσης της Μολδαβίας με τη ΝΑΤΟϊκή Ρουμανία και τη μετατροπή της χώρας σε ένα ακόμα ΝΑΤΟϊκό προγεφύρωμα. Μάλιστα, με εντολή Πούτιν, η Ρωσία δεν δεσμεύεται πια στην επίλυση του θέματος της Υπερδνειστερίας με διασφάλιση της ακεραιότητας της Μολδαβίας.

Στις αρχές Μάρτη, ο Αμερικανός ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, επισκέφτηκε το Καζακστάν και το Ουζμπεκιστάν και συμμετείχε στη σύνοδο του σχήματος C5+1 (Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν), που είχαν δημιουργήσει οι ΗΠΑ στην Κεντρική Ασία και το οποίο από πέρυσι προσπαθούν να το ενεργοποιήσουν ξανά στην κατεύθυνση περίσφιξης της Ρωσίας και αμφισβήτησης της επιρροής της στις χώρες αυτές. Στο ίδιο πλαίσιο επιχειρούν να αποκτήσουν ρόλο διαμεσολαβητή στη σύγκρουση Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν για τον θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ. Τελευταία πολύ σημαντική εξέλιξη, οι δηλώσεις στη Γεωργία με σημαίες των ΗΠΑ και της ΕΕ, που διαμαρτύρονται για νόμο που προωθεί η κυβέρνηση και ο οποίος τοποθετεί στην κατηγορία των ξένων πρακτόρων όσες οργανώσεις χρηματοδοτούνται από το εξωτερικό με ποσοστά άνω του 20% των εσόδων τους.

Το ειρηνευτικό σχέδιο της Κίνας

Κατέθεσε τελικά η Κίνα το ειρηνευτικό της σχέδιο, που αντανακλά την προσπάθειά της να κρατήσει ισορροπίες, χωρίς όμως να αδιαάζει τη Ρωσία. Έτσι, το πρώτο σημείο αναφέρεται στον σεβασμό της εδαφικής επικράτειας όλων των χωρών και το δεύτερο στην ανάγκη η ασφάλεια μίας χώρας να μην προωθείται σε βάρος της ασφάλειας των άλλων χωρών. Οι ΗΠΑ, ο γ.γ. του ΝΑΤΟ και αξιωματούχοι της ΕΕ, υποδέχθηκαν από ψυχρά έως εκθρικά το σχέδιο, μιας και ο συντάκτης

του, όπως δήλωσαν, δεν έχει πάρει θέση ενάντια στη ρωσική εισβολή. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ συνέχισαν τις προειδοποιήσεις σ’ αυτό που εκτιμούν πως έρχεται, δηλαδή την παράδοση όπλων στη Ρωσία από την Κίνα. Ο Γάλλος, βέβαια, πρόεδρος δήλωσε πως θεωρεί θετική την πρωτοβουλία, ενώ και ο Γερμανός καγκελάριος Σολτς κινήθηκε σε ανάλογο μήκος κύματος. Η Ρωσία χαιρέτισε την προσπάθεια αυτή, υπογραμμίζοντας με νόημα πως οποιαδήποτε διευθέτηση πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις νέες πραγματικότητες (προσάρτηση Κριμαίας και των τεσσάρων περιοχών). Βέβαια, η Κίνα δεν χάνει την ευκαιρία να επαναλαμβάνει την εκτίμησή της, πως για τη σύγκρουση ευθύνονται οι ΗΠΑ, ενώ και στην πρόσφατη σύνοδο του G20, μπλόκαρε μαζί με τη Ρωσία το κοινό ανακοινωθέν που προωθούσαν οι Δυτικές χώρες. Η κινέζικη ηγεσία, έχοντας στο νου της ότι «μετά την Ουκρανία σειρά έχει η Ταϊβάν», διαπιστώνοντας πως οι ΗΠΑ προσπαθούν να μεγαλώσουν και να βαθύνουν το αντικινέζικο μέτωπο στην περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού, πλαгиοκοπώντας ταυτόχρονα και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, προσπαθεί να διαμορφώσει έναν παγκόσμιο λόγο και ρόλο στα πράγματα, επενδύει στη λογική των διεθνών συζητήσεων αντί της αντιπαράθεσης, αλλά δείχνει ολοένα και περισσότερο αποφασισμένη να υπερασπίσει τη συνεργασία της με τη Ρωσία έναντι των Δυτικών.

Νέες προκλήσεις, δυσάρεστο μέλλον

Δεν έχουν περάσει πολλές μέρες από την επίθεση με ντρόουνς σε κατασκοπευτικό αεροσκάφος που έδρευε σε στρατιωτική βάση στο έδαφος της Λευκορωσίας και για την οποία ζητωκραύγαζαν Ουκρανοί αξιωματικοί και Λευκορώσοι αντικαθεστωτικοί πριν την αποδώσουν σε προβοκάτσια της Λευκορωσίας! Ο πρόεδρος της Λευκορωσίας, Λουκασένκο, μίλησε για προσπάθεια των ΗΠΑ, της Δύσης και της Ουκρανίας να σύρουν τη χώρα του στον πόλεμο. Εμείς θα λέγαμε ότι αυτή η επίθεση, πέρα από τα μηνύματα που στέλνει, ήθελε να λειτουργήσει και σαν αντιπερισπασμός, όταν μάλιστα πληροφορίες αναφέρουν μεταφορά ρώσικων στρατευμάτων από τη Λευκορωσία στα μέτωπα του Χάρκοβο και το Ντονμπάς. Στη συνέχεια είχαμε την επίθεση στην περιοχή Μπριάνσκ, σε ρωσικό έδαφος μιας ομάδας σαμποτέρ που ονομάζονται «Ρώσοι Εθελοντές», τους οποίους η ουκρανική ηγεσία σε μια άκρως αντιφατική δήλωσή της χαρακτήρισε πάλι ρωσική προβοκάτσια, αν και όπως επίσης δήλωσε, δείχνει ότι οι Ρώσοι δεν θέλουν τον Πούτιν! Η ρωσική ηγεσία «απάντησε» με κήρυξη στρατιωτικού νόμου σε όλη τη δυτική μεθόριό της.

Εν ολίγοις, οι εξελίξεις οδηγούν σε ένα ακόμα πιο δυσάρεστο μέλλον.

Παλαιστίνη

Εποικισμοί, μαζικές σφαγές και εσωτερική κρίση
στο σιωνιστικό κράτος

Μετασεισμική δυστυχία και προεκλογικό σκηνικό «Ο προηγούμενος Ιανουάριος ήταν ο πιο θαυατηφόρος των τελευταίων χρόνων». Τέτοιες αναφορές, σαν να εξάγονται στατιστικά δεδομένα, είναι από μόνες τους εξοργιστικές. Πιο εξοργιστικά είναι και τα γεγονότα που εκτυλίσσονται το τελευταίο διάστημα στη Χουάρα, στη Τζε-νίν και στη Ναμπλούς στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Σε με μια ασυνήθιστα σκληρή ανακοίνωση της Ισραηλινής αστυνομίας, μάλιστα, γράφτηκε πως «ό,τι έγινε στη Χουάρα ήταν ένα πογκρόμ από παράνομα στοιχεία», μια «αδικαιολογητη τρομοκρατία». Ισραηλινοί έποικοι, 300-400 στον αριθμό, έκαψαν ό,τι βρήκαν: αυτοκίνητα, σπίτια, δέντρα... Αφορμή στάθηκε η επίθεση που δέχτηκαν Ισραηλινοί στρατιώτες από Παλαιστίνιους που κατοικούν στην πόλη αυτή. Μόνο που δεν πρόκειται για «περιθωριοποιημένους νέους», αλλά για φανατικούς εποίκους που στηρίζονται από μέλη κυβέρνησης, όπως δήλωσε η Μεράβ Μιχαέλι, επικεφαλής του κεντροαριστερού Εργατικού Κόμματος.

Αυτό το πογκρόμ ακολούθησε την έκκληση του Ντέιβιντ Μπεν-Ζιόν, αναπληρωτή επικεφαλής του συμβουλίου εποίκισμou στη βόρεια Δυτική Όχθη, να καεί η Χαβάρα. Όπλισε έτσι το χέρι των εποίκων και άναψε το πράσινο φως για αυτές τις ατιμώρητες τρομοκρατικές επιθέσεις. Ήταν, όμως, και μια ενδοκυβερνητική(;) απάντηση (στην πράξη απόρριψη) στην «επιτυχημένη ιστορική συνάντηση» στην Ακαμπα της Ιορδανίας, που επαίνεσε ο Μπάιντεν, όπου ανώτεροι Ιορδανοί, Αιγύπτιοι, Ισραηλινοί, Παλαιστίνιοι και Αμερικανοί αξιωματούχοι, μετά από «ενδελεχείς και ειλικρινείς συζητήσεις», «επιβεβαίωσαν την ανάγκη συμμετοχής σε αποκλιμάκωση στο πεδίο και αποτροπή περαιτέρω βίας». Ισραήλ και Παλαιστινιακή Εθνική Αρχή δεσμεύτηκαν να σταματήσουν τα μονομερή μέτρα για περίοδο 3 έως 6 μηνών και το Ισραήλ να

σταματήσει κάθε διαδικασία νομιμοποίησης των «παράνομων» οικισμών και να μην χτίσει νέους.

Παρόλα αυτά, δεν διαφαίνεται σοβαρή ρωγμή στην κυβέρνηση, η οποία υλοποιεί τις προεκλογικές δεσμεύσεις της. Ο Ιταμάρ Μπεν-Γκβιρ, έποικος και γνωστός για τις σκληρές θέσεις του απέναντι στους Παλαιστίνιους, όχι μόνο δεσμεύτηκε προεκλογικά ότι θα προωθούσε την επιβολή θανατικής ποινής στους καταδικασθέντες για τρομοκρατικές επιθέσεις που στοίχισαν τη ζωή σε Ισραηλινούς, αλλά έθεσε το ζήτημα ως προαπαιτούμενο στις διαβουλεύσεις για τον σχηματισμό κυβέρνησης. Δεύτερη «δέσμευση» είναι η αναθεώρηση του νομικού συστήματος της χώρας, κάτι που θα απαλλάξει τον ίδιο τον Νετανιάχου από τις κατηγορίες για διαφθορά, καθώς θα επιτρέπει στους δημόσιους αξιωματούχους να δέχονται «δωρεές», αλλά κυρίως θα περιορίσει την εξουσία δικαστικού ελέγχου του Ανώτατου Δικαστηρίου και θα δώσει στο κοινοβούλιο τη δυνατότητα να παρακάμπτει αποφάσεις ανώτατων δικαστηρίων. Αυτό το τελευταίο αξιολογείται ως ιδιαίτερα σημαντικό για ένα κράτος που δεν διαθέτει επίσημο σύνταγμα! Το τρίτο «αγκάθι» αποτελεί η στόχευση της κυβέρνησης να μετατρέψει τη Δυτική Όχθη σε «Τοσκάνη». Αυτό πολύ απλά σημαίνει τουριστική ανάπτυξη και νέους εποίκισμους Ισραηλινών. Ο Νετανιάχου χαρακτήρισε «αξιοκαταφρόνητη» την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, η οποία θεωρεί ότι οι εποίκισμοι είναι παράνομοι βάσει του διεθνούς δικαίου, ανεξάρτητα αν ανεγέρθηκαν χωρίς άδεια της κυβέρνησης. Αυτονόητη τακτική από αυτούς που δεν παραδέχονται πως κατέχουν παράνομα ένα άλλο κράτος.

Αυτό το κυβερνητικό έργο έχει προκαλέσει αντιδράσεις. Το προηγούμενο Σάββατοκυριακό, το ένατο κατά σειρά, χιλιάδες διαδηλωτές σε πολλές πόλεις του Ισραήλ διαδήλωσαν με κεντρικό σύνθημα «δεν θα περάσει». Τμήματα των

πολιτών του σιωνιστικού κράτους αποδεικνύεται πως δεν ταυτίζονται με τις δεξιές και ακροδεξιές κυβερνήσεις και τα κέντρα εξουσίας και εκφράζουν την αντίθεσή τους στην πολιτική που ασκούν. Αυτό που ανησυχεί περισσότερο την κυβέρνηση είναι το γεγονός ότι από την οικονομική, τεχνολογική και στρατιωτική ελίτ της χώρας, αλλά και από σημαντικούς παράγοντες του εβραϊκού λόμπι στις ΗΠΑ εκφράζονται αντιδράσεις, φόβοι και ανησυχίες σχετικά με την ετοιμότητα των ενόπλων δυνάμεων του Ισραήλ. Φαίνεται, όμως, πως μέχρι στιγμής ο Νετανιάχου καταφέρνει να διατηρεί κάποιες ισορροπίες. Εκπρόσωποι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και οι υπουργοί Άμυνας και Εξωτερικών των ΗΠΑ εξέφρασαν την αντίθεσή τους στις εμπρηστικές δηλώσεις των Ισραηλινών υπουργών, η Γαλλία καταδίκασε την κλιμάκωση της

βίας στη Χουβάρα, η Γερμανίδα υπουργός Εξωτερικών, Αναλένα Μπέρμποκ, εξέφρασε την ανησυχία της για την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και συμβούλεψε ως «φίλη» να μην θεσπιστεί η θανατική ποινή. Όμως γεγονός παραμένει ότι αυτή η χώρα είναι «χρήσιμη» για τα σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή. Και ένας από τους στόχους που εξυπηρετεί και τις ΗΠΑ είναι η προσέγγιση και η αποκατάσταση σχέσεων με τη Σαουδική Αραβία, με στόχο το Ιράν και τις πυρηνικές του εγκαταστάσεις (και όχι μόνο). Σ' αυτό το πλαίσιο συνεργασίας και εξυπηρέτησης συμφερόντων μπορεί να ενταχθεί και η αεροπορική επιδρομή με στόχο το αεροδρόμιο στο Χαλέπι στη βόρεια Συρία, που αποσκοπούσε κυρίως στο να παρεμποδίσει το Ιράν να ανεφοδιάζει με όπλα και πυρομαχικά τους συμμάχους του (Συρία, Λίβανο, αλλά και Χεζμπολάχ).

Τουρκία

Μετασεισμική δυστυχία και προεκλογικό σκηνικό

Ο τουρκικός και ο κουρδικός λαός στη γειτονική χώρα μετρούν ακόμη τις πληγές τους. Ο απολογισμός των δύο καταστροφικών σεισμών της 6ης Φεβρουαρίου ακόμη δεν έχει τελειώσει, αλλά τα τελευταία στοιχεία μαρτυρούν το μέγεθος της καταστροφής. Ξεπέρασαν τις 50.000 οι καταγεγραμμένοι νεκροί. Περισσότεροι από 100.000 οι τραυματίες. Καταστράφηκαν ολοσχερώς ή σε μεγάλο βαθμό 214.000 κτίρια -πολλά μέχρι και 10 ορόφων- σε 11 από τις 81 επαρχίες της χώρας. 14 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν πληγεί σε διαφορετικό βαθμό από τον σεισμό, 3,3 εκατομμύρια αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις περιοχές που κατοικούσαν και 2 εκατομμύρια ζουν σε σκηνές και κοντέινερ. Οι ζημιές με συντηρητικές εκτιμήσεις ξεπερνούν τα 34 δισ. δολάρια, δηλαδή το 4% του τουρκικού ΑΕΠ, σύμφωνα με ανάλυση της Παγκόσμιας Τράπεζας. Είναι η μεγαλύτερη καταστροφή που αντιμετώπισε η χώρα, μετά τον σεισμό στο Ερζιντζάν

το 1939, με τους 33.000 νεκρούς, δήλωσε ο Ερντογάν.

Παρά τις υποσχέσεις της κυβέρνησης, οι πληθυσμοί που έχουν πληγεί αντιμετωπίζουν μια εφιαλτική κατάσταση, χωρίς να λαμβάνουν την αναγκαία βοήθεια. Πλήθος κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων καταγγέλλουν την ανοργανωσιά και την αδιαφορία των κρατικών αρχών, τα εμπόδια που βάζουν στη διανομή της διεθνούς αλληλεγγύης και τη συστηματική πολιτική καταστολής των αντιδράσεων και διαμαρτυριών στις περιοχές που με το πρόσχημα της έκτακτης ανάγκης ο στρατός εντείνει την καταπίεση.

Στο φόντο αυτής της τεράστιας καταστροφής και των κοινωνικοπολιτικών επιπτώσεών της, οριστικοποιήθηκε η ημερομηνία των εκλογών και μπήκε στην τελική ευθεία η προεκλογική εκστρατεία. Απέναντι στον Ερντογάν και στην κοινοβουλευτική συμμαχία ΑΚΡ-ΜΗΡ, θα βρεθεί ο επικεφαλής του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος (CHP), Κεμάλ Κι-

λιντσάρογλου, ως κοινός υποψήφιος των έξι κομμάτων της αντιπολίτευσης. Η επιλογή Κιλιντσάρογλου επιτεύχθηκε ύστερα από σκληρές αντιπαραθέσεις της τελευταίας στιγμής, με πρωταγωνίστρια την Μεράλ Ακσενέρ και έναν συμβιβασμό ο οποίος προβλέπει να τον συνοδεύουν οι δήμαρχοι της Άγκυρας και της Πόλης, Μανσούρ Γιαβάς και Εκρέμ Ιμάμογλου ως υποψήφιοι αντιπρόεδροι. Στους ρευστούς και αβέβαιους εκλογικούς συσχετισμούς πριν τον καταστροφικό σεισμό, προστέθηκαν μετά από αυτόν νέοι παράγοντες αστάθειας για τα αστικά καθεστωτικά κόμματα. Την αβεβαιότητα επιτείνουν και οι κινήσεις της ηγεσίας του κουρδικού κόμματος HDP, το οποίο αναζητά τρόπους για να διαπραγματευτεί την απελευθέρωση του φυλακισμένου ηγέτη του, Ντεμιρτάς, και να αποσπάσει ανταλλάγματα, ελίσσόμενο αλλά και πιεζόμενο ανάμεσα στις δύο μεγάλες καθεστωτικές πολιτικές παρατάξεις. Ήδη η κυβερνητική πλευρά, μέσω της απόφα-

σης του Συνταγματικού Δικαστηρίου, ανείρεσε τα εμπόδια για τη χρηματοδότηση του κόμματος, ενώ η αντιπολιτευτική συμμαχία, παρά τις εσωτερικές διαφωνίες, φαίνεται να δέχεται να συναντηθεί και να παζαρέψει μαζί του, σε μια προφανή εκατέρωθεν προσπάθεια προσεταιρισμού της εκλογικής βάσης του για την προεδρική κάλπη.

Σε πλήρη διάσταση με τις πραγματικές ανάγκες και τα αληθινά συμφέροντα των λαών της Τουρκίας, της εργατικής τάξης και της νεολαίας, η εκλογική αναμέτρηση θα αποτελέσει μηχανισμό χειραγώγησης και κατευνασμού της οργής και της αγωνιστικής ανάταξης του τελευταίου διαστήματος. Αυτό δεν σημαίνει, φυσικά, πως δεν αποτελεί κρίσιμη παράμετρο για την πορεία των εσωτερικών εξελίξεων στη χώρα, σε μια στιγμή που αυτή βρίσκεται σε πολύ δύσκολο σταυροδρόμι.

Δ.Π.

19-23 Φλεβάρη του 1943

Πέντε ημέρες που συγκλόνισαν την Πιερί

του Γιάννη Μανίκα

Στις κορυφές του Τίταρου και συγκεκριμένα στην τοποθεσία «Μπάρα-Γκαμπτσιές», σε υψόμετρο περίπου 1.700 μέτρων και σε απόσταση 3-4 χιλιομέτρων απ’ το χωριό «Άγιος Δημήτριος» Πιερίας, λειτουργούσε ένα μεταλλείο χρωμίου που το εκμεταλλευόταν η οικογένεια του Κ. Νταϊφά τη δεκαετία του 1930.

Μετά την κατάληψη του χωριού απ’ τους Γερμανούς, την άνοιξη του 1941, η λειτουργία του μεταλλείου πέρασε στα χέρια της γερμανικής εταιρείας «ΚΡΟΥΠ» η οποία επιστράτευσε τα ζώα του χωριού μαζί με τους ιδιοκτήτες τους για να κατεβάζουν το μετάλλευμα στο δρόμο, ενώ από κάθε οικογένεια που δεν είχε ζώα επιστρατεύτηκε ένα άτομο για να δουλεύει. Το χρώμιο ήταν το πολυτιμότερο υλικό για τη λειτουργία της στρατιωτικής βιομηχανίας των Ναζί και είχε φτάσει να καλύπτει τις ανάγκες της απ’ τα ελληνικά ορυχεία σε ποσοστό πάνω από 25%.

Όπως, χαρακτηριστικά, αναφέρει ο Δημήτρης Τσιαούσης στο βιβλίο του «Αντάρτης 1942-45. Οι αναμνήσεις μου στον ΕΛΑΣ»: «Με διαταγή των κατακτητών, ένα άτομο, από κάθε οικογένεια του χωριού που δεν είχε μουλάρια, έπρεπε να δουλεύει στα μεταλλεία χωρίς πληρωμή και όσοι είχανε μουλάρια έπρεπε να κουβαλάνε το μετάλλευμα στον αυτοκινητόδρομο. Απ’ την οικογένειά μας πήγα εγώ, 16-17 χρονών τότες, και δούλεψα έξι μήνες πιστολέτο μέσα στις γαλαρίες, σε βάθος 500 μέτρων, και επιστάτες ήτανε Γερμανοί στρατιώτες, που μόλις σταματούσαμε το πιστολέτο από κούραση, ο Γερμανός μας έδωνε από μια-δυο κλωτσιές στον πινό μας. Το φθινόπωρο του 1942 έκαναν την εμφάνισή τους στο χωριό μας οι αντάρτες. Με την εμφάνιση των ανταρτών, οι Γερμανοί, μας σταματήσανε εμάς και στη θέση μας φέρανε Εβραίους από Θεσσαλονίκη για δουλειά στα μεταλλεία και εμείς φύγαμε από την τυραννία».

Με το δυνάμωμα των ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δημιουργήθηκε ένα υπολογισμο εφεδρικό τμήμα του ΕΛΑΣ μέσα στο χωριό και αρκετοί χωριανοί βγήκαν στο βουνό. Οι Γερμανοί τότε άρχισαν να δυσκολεύονται στην επιστράτευση εργατών για το μεταλλείο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να απευθυνθούν στο κοντινό χωριό «Λιβάδι» Ελασσόνας για να στρατολογήσουν εργάτες. Εκεί, μάλιστα, πυροβόλησαν στον αέρα για εκφοβισμό όταν ανακάλυψαν ότι οι κάτοικοι έφευγαν απ’ το χωριό. Αυτό το γεγονός προκάλεσε την πρώτη, χρονικά, επίθεση ανταρτών σε μεταλλείο.

«Στις 24 Νοέμβρη 1942 μια ομάδα ανταρτών του αρχηγείου του Ολύμπου, του ΕΛΑΣ, πήγε στο μεταλλείο. Χωρίς να κάνουν καμία ενέργεια απείλησαν τον υπεύθυνο Γερμανό μεταλλωρύχο Τσένκε και αποχώρησαν. Ήταν ένα είδος διαμαρτυρίας για την προσπάθεια στρατολόγησης εργατών στο Λιβάδι από δύο Γερμανούς, τον διορισμένο για την επιστασία της επιχείρησης, ειδικό οδηγό Χας, από το τμήμα της στρατιωτικής οικονομίας Θεσ/νίκης, και τον στρατιώτη Χανφ, από την ομάδα κατασκευής δρόμων.

Αυτό το επεισόδιο προβλημάτισε τους κατακτητές που αποφάσισαν να πάρουν τα παρακάτω μέτρα: α) Να τοποθετηθεί στον Άγιο Δημήτριο νέος πρόεδρος, ο οποίος έπρεπε να επιδείξει αυστηρότητα αναφορικά με την υποχρέωση των κατοίκων να εργαστούν στο μεταλλείο, β) να τοποθετηθεί δίπλα στον μεταλλωρύχο Τσένκε ένας Γερμανός στρατιώτης ως επιστάτης, γ) να εγκατασταθεί μόνιμη δύναμη τριών χωροφυλάκων στο χωριό και το μεταλλείο, δ) να στρατολογηθούν περισσότεροι εργάτες από την ευρύτερη περιο-

χή με κίνητρο υψηλότερων μισθών, ε) να χρησιμοποιηθούν, κυρίως το χειμώνα, ζώα για την απρόσκοπτη συνέχιση της τροφοδοσίας του μεταλλείου με τρόφιμα και πρώτες ύλες.» (Στράτος Δορδανός: Το αίμα των αθών)

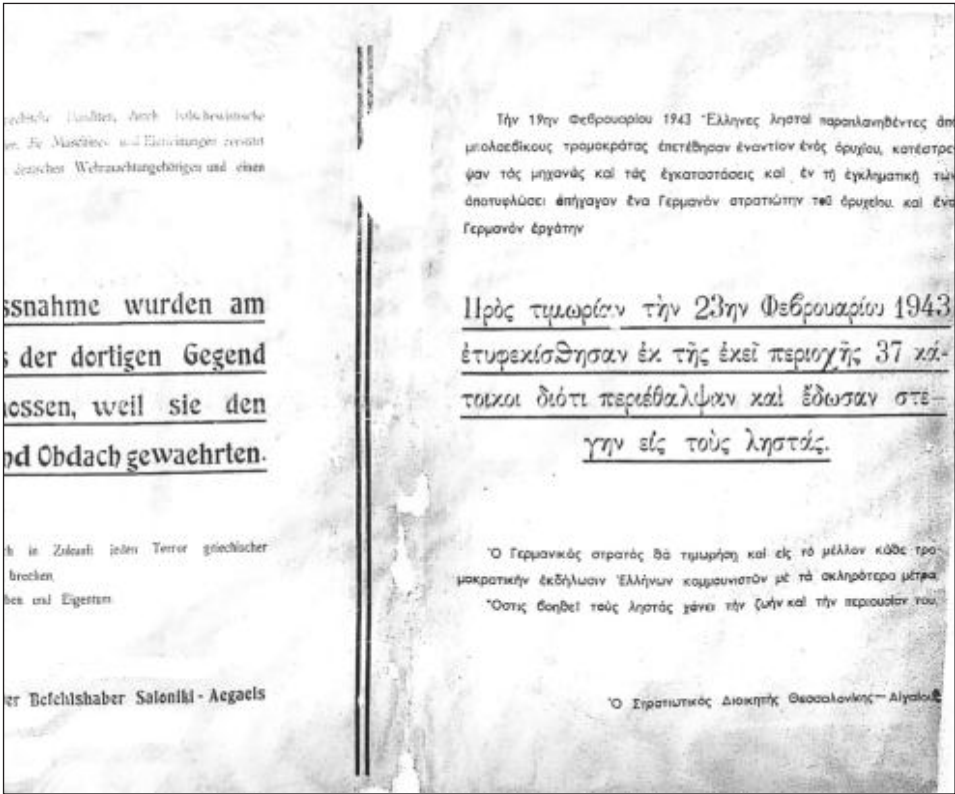
Στο μεταξύ, στις αρχές του Δεκέμβρη του 1942 η Β’ Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ στην Αθήνα είχε συμπεριλάβει στα καθήκοντα των αντάρτικων ομάδων την παρεμπόδιση κάθε σχεδίου πολιτικής επιστράτευσης εργατών, καθώς και παραγωγής και μεταφοράς πρώτων υλών, χρήσιμων στην πολεμική προσπάθεια των κατακτητών. Από την άλλη, οι αυξανόμενες ανάγκες οπλισμού και πυρομαχικών οδήγησαν τον ΕΛΑΣ σε μια σειρά επιθέσεων σε μεταλλεία στη Βόρεια Ελλάδα.

«Με τη συγκρότηση του μηχανικού παρουσιάζεται σύγχρονα και ένα βασικό τεχνικό εμπόδιο: η έλλειψη εκρηκτικού υλικού... Γι’ αυτό και οι δικές μας προσπάθειες στράφηκαν στην περισυλλογή του πολεμικού υλικού και ναρκών που υποχώρηση των Άγγλων το 1941. Ακόμα, η οργάνωση Ιτιάς πέτυχε σε συνεργασία με πατριώτες που δούλευαν στη γερμανική φρουρά της γέφυρας Τεμπών να αφαιρεί διάφορες ποσότητες από εκρηκτικές ύλες. Μ’ αυτόν τον τρόπο και με λάφυρα που πάρθηκαν από την επιχείρηση του μεταλλείου του Αγίου Δημητρίου εξοικονομήθηκαν εκρηκτικά και έγιναν οι ανατινάξεις του Μάρτη και του Απρίλη. Τα σαμποτάζ αυτά, αν και ήταν περιορισμένης μορφής, είχαν μεγάλη σημασία. Όπλισαν με πυρά τους αντάρτες για τις επιχειρήσεις του Ιούνη και έβαλαν σε μεγάλη ανησυχία τους Γερμανούς.» (Αντώνης Αγγελούλης [Βρατσάνος])

Τη νύκτα 18-19 Φλεβάρη του 1943 η ομάδα ανταρτών «Κατσώνης» του ΕΛΑΣ Ολύμπου υπό τον Ζήση Βλαχογιώργη, έπειτα από εντολή του αρχηγείου Ολύμπου, επιτίθεται στο υπό γερμανική κατοχή μεταλλείο χρωμίου του Αγίου Δημητρίου, οδηγούμενη εκεί απ’ το εφεδρικό τμήμα του ΕΛΑΣ του χωριού. Οι αντάρτες αφοπλίζουν τους έλληνες χωροφύλακες και συλλαμβάνουν τους δύο γερμανούς υπεύθυνους, τον επιστάτη Χάρτμαν και τον μεταλλωρύχο Τσένκε. Κατάσχουν τον οπλισμό, βενζίνη, εκρηκτικά και τρόφιμα και ανατινάζουν το μεταλλείο. Καταστρέφουν εντελώς τον μηχανικό εξοπλισμό και χύνουν 2.000 οκάδες πετρέλαιο.

Ύστερα από τις ενέργειες αυτές, τα αντάρτικα τμήματα επέστρεψαν στην Ολυμπιάδα Ελασσόνας, ενώ το εφεδρικό τμήμα γύρισε στο χωριό ώστε να ενημερώσει τους κατοίκους και να τους συμβουλέψει να εγκαταλείψουν το χωριό. Πράγματι, οι κάτοικοι έφυγαν στις καλύβες στο δάσος και στο χωριό παρέμειναν οι γέροι αποφασισμένοι να προστατέψουν τα σπίτια τους και μερικοί που πίστεψαν πως οι Γερμανοί δεν θα τους πείραζαν. Συγκεντρώθηκε ομάδα περίπου 20 ενόπλων που έστησε παρατηρητήριο στις δύο άκρες του χωριού και στο σπίτι του Πάντου Κλαπάνη.

Στις 21 Φλεβάρη τα χαράματα στο παρατηρητήριο του Αη-Θανάση, στην είσοδο του χωριού από Κατερίνη, έγινε αντιληπτή μεγάλη γερμανική φάλαγγα να πλησιάζει στο χωριό με προφυλάξεις. Οι αντάρτες έριξαν μερικούς πυροβολισμούς μα οι Γερμανοί δεν απάντησαν. Όταν ξημέρωσε ανάγκασαν τους αντάρτες να υποχωρήσουν στη θέση «Πουρνάρια». Ταυτόχρονα, στάλθηκε σύνδεσμος ο Θανάσης Παπανικολάου για να ειδοποιήσει το αρχηγείο. Οι Γερμανοί έστησαν πολυβόλα στον Αη-Θανάση και γάζωναν με ριπές το χωριό. Στη συνέχεια, μήηκαν στο

χωριό και συγκέντρωσαν τους κατοίκους στην πλατεία.

Στην προσπάθεια αυτή οι Ναζί σκότωσαν 12 άτομα: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΒΑΛΤΑΣΑΡΗΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι.ΓΑΤΣΙΟΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΚΛΑΠΑΝΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΧΡΗΣΤΟΥ, ΕΛΕΝΗ Ν. ΑΡΒΑΝΙΤΗ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΖΕΡΒΑ, ΜΑΡΙΑ Ι. ΜΠΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗ, ΜΑΡΙΑ Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΕΛΕΝΗ Θ. ΤΣΑΛΟΥ, ΓΚΟΥΜΑ ΕΛΕΝΗ και ΜΕΤΑΞΙΑ Γ. ΓΚΡΕΜΟΥ (ανάπηρη κατάκοιτη που κατά μία άλλη εκδοχή την έκαψαν ζωντανή όταν έκαψαν ολοκληρωτικά το χωριό τον Απρίλη του '43).

Ειδοποιήθηκε αμέσως ο Δημητράκης ο Τσαλός (διορισμένος πρόεδρος για μερικούς, διερμηνέας σύμφωνα με άλλες πηγές) ο οποίος ήταν στις καλύβες και ήρθε στο χωριό με σκοπό να συνεννοηθεί με τους Γερμανούς. Εκείνοι τον έστειλαν στην Ολυμπιάδα μαζί με τον κλητήρα του χωριού για να ζητήσει από τους αντάρτες την επιστροφή των γερμανών ομήρων. Οι Γερμανοί έδωσαν τριήμερη προθεσμία να παραδοθούν οι αιχμάλωτοι. Στη συνέχεια, φόρτωσαν 40 χωριανούς -ανάμεσά τους και τον εβραίο αποθηκάριο του μεταλλείου, Τζάκο- στα καμιόνια και η φάλαγγα κίνησε για την Κατερίνη. Στο δρόμο συνάντησαν 5 Λιβαδιώτες που επέστρεψαν με τα ζώα στο χωριό τους και αφού άφησαν 5 ομήρους γυναίκες, τους πήραν για να συμπληρώσουν πάλι τους 40. Στο μεταξύ, οι αντάρτες που ειδοποιήθηκαν έστειλαν μια ομάδα που έστησε ενέδρα στη θέση «Χλιαριά». Η απόσταση, όμως, από το δημόσιο δρόμο και το σουρούπο δεν επέτρεψαν να πετύχουν τίποτα, παρά μόνο να τραυματιστούν 3 γερμανοί στρατιώτες και να δοθεί η ευκαιρία στον Εβραίο Τζάκο και στον Αη-Δημητρινό Μανίκα Δημήτριο του Ι., που ήταν όμηρος -μαζί με τον πατέρα του-, να δραπετεύσουν.

Οι Γερμανοί, φτάνοντας στην Κατερίνη, έπιασαν τον Αιμίλιο Ξανθόπουλο, παλιό Δήμαρχο, και αφού συμπλήρωσαν τον αριθμό, έκλεισαν τους μελλοθάνατους αρχικά στο κτήριο που ήταν το πρώτο Γυμνάσιο Κατερίνης και στη συνέχεια σε Βαγόνι στο σιδηροδρομικό Σταθμό Κατερίνης. Στο μεταξύ, ο πρόεδρος του χωριού ήρθε σε επαφή με τους αντάρτες που δέχθηκαν να γίνει η ανταλλαγή.

Έστειλαν για το σκοπό αυτό τον ίδιο μαζί με έναν Κοκκινοπλίτη για να ζητήσουν από τον δεσπότη της Λάρισας να μεσολαβήσει. Πριν, όμως, φθάσουν πληρο-

φορήθηκαν πως η εκτέλεση των 40 είχε γίνει. Μετά απ’ αυτό εκτελέστηκαν και οι δύο Γερμανοί από τους αντάρτες.

Οι 32 εκτελεσθέντες Αη-Δημητρινοί είναι οι παρακάτω: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΚΛΑΠΑΝΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΤΟΥΡΤΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΤΟΥΡΤΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΜΠΑΝΤΟΛΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΚΟΣΥΒΑΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ Γ.ΚΑΤΕΛΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α.ΧΡΗΣΤΟΥ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ Κ.ΤΣΑΟΥΣΗΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ Δ. ΝΤΡΟΥΦΛΙΑΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΤΣΑΟΥΣΗΣ, ΗΛΙΑΣ Ι. ΤΣΑΟΥΣΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΤΣΑΟΥΣΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΧΑΤΖΗΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΚΟΥΚΟΔΗΜΟΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΣΤΕΡΙΟΣ Ν. ΜΠΟΥΡΝΙΚΟΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΤΣΑΟΥΣΗΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Χ. ΚΟΚΟΡΑΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΤΣΙΝΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΤΣΙΝΗΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΓΚΡΕΜΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΤΣΙΝΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΜΑΝΙΚΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΒΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΤΣΑΒΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΤΣΙΝΗΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΤΣΑΝΑΚΑΣ και ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (παραδόθηκε μόνος του για να ελευθερώσουν τη νύφη του που είχε 4 παιδιά).

Οι πέντε εκτελεσθέντες Λιβαδιώτες ήταν: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Η. ΧΡΥΣΙΚΟΣ, ΞΕΝΟΦΩΝ ΚΩΝ. ΚΙΤΣΑΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ ΑΘ. ΠΑΤΣΙΚΑΣ, ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜ. ΚΑΠΕΤΗΣ, ΘΩΜΑΣ Ι. ΠΕΡΔΙΚΗΣ.

Πηγές

Στράτος Δορδανός, «Το αίμα των αθών. Αντίποινα των γερμανικών αρχών κατοχής στη Μακεδονία 1941-44», Εστία

Αντώνης Αγγελούλης (Βρατσάνος), «Βροντάει ο Όλυμπος», εκδόσεις ΓΝΩΣΕΙΣ Δημήτρης Τσιαούσης, «Αντάρτης 1942-45. Οι αναμνήσεις στο ΕΛΑΣ», εκδόσεις Τσώνη, Μελβούρνη 2002

Περιοδικό «Το χωριό», τεύχη 4,5,6. Έκδοση Πολιτιστικού Συλλόγου Αγίου Δημητρίου, 1983

Συνεντεύξεις των ανταρτών ΕΛΑΣ-ΔΣΕ, Βασίλη Κόσσυβα και Ελένης Μπαντόλα

σχολία

Παραίτηση

«Ο κος Καραμανλής παραιτήθηκε αναλαμβάνοντας γενναία την πολιτική ευθύνη. Από την πλευρά της ΝΔ δεν υπάρχει πρόθεση να μην είναι υποψήφιος στις προσεχείς εκλογές. Η ανάληψη ευθύνης είναι μια πράξη που τιμά τον κ. Καραμανλή», είπε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Θυσία χωρίς Βελτίωση.

Μοiraία I

«Δυστυχήματα υπάρχουν και θα υπάρχουν παντού», είπε σε συνέντευξη τύπου που παραχώρησε ο νέος υπουργός Μεταφορών Γ. Γεραπετρίτης. Αιώνια σαν τον καπιταλισμό.

Μοiraία II

Εκτός αυτών, «η ευθύνη που αναλογεί στην κυβέρνηση έχει αναληφθεί», συμπλήρωσε ο υπουργός Μεταφορών. Με προκήρυξη στον ΣΚΑΪ.

Λειτουργία

Ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Νότης Μηταράκης, ισχυρίστηκε σε συνέντευξη στο BBC, πως το μετρό της Θεσσαλονίκης είναι ήδη σε λειτουργία. Δεν το ξέρετε γιατί λειτουργεί με τηλεδιόικηση.

Εξημεσύνη

Ο Πρόεδρος της Τουρκίας, Τ. Ερντογάν, κατά την επίσκεψή του στην επαρχία Αντιγιαμάν, μια από τις περιοχές που επλήγησαν περισσότερο από τον σεισμό, μοίρασε χρήματα στα παιδιά που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του. Εισιτήρια στα Τέμπη.

Φράκτης

Την κατασκευή νέου φράκτη μήκους 200 χλμ. ξεκίνησε η Φινλανδία σε ένα τμήμα που συνορεύει με τη Ρωσία, σύμφωνα με την ανακοίνωση της συνοριοφυλακής. Με πόρτες για τα τανκς.

Εφαρμογή

Η Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων της αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων σχεδιάζει να εξετάσει νομοθεσία που θα έδινε στον πρόεδρο Τζο Μπάιντεν την εξουσία να απαγορεύσει το TikTok, την κινεζική εφαρμογή κοινωνικής δικτύωσης που χρησιμοποιείται από περισσότερους από 100 εκατομμύρια Αμερικανούς, σύμφωνα με το CNBC. Θα αντικατασταθεί με την BaamBoom.

Σταθμοί

Η αστυνομία διέταξε να κλείσουν κομβικοί σταθμοί του μετρό της Αθήνας, ώστε να παρεμποδιστούν οι διαδηλωτές να συμμετέχουν στην απεργία στις 8 Μάρτη. Αυτοί της Θεσσαλονίκης παρέμειναν ανοικτοί.

Αλήθειες

«Είσαι ο υπουργός Μεταφορών, μπορείς να πας στη Βουλή και να πεις ότι ναι, έχουν πρόβλημα ασφάλειας στα τρένα; Άμα το πεις αυτό, δεν θα μπει άνθρωπος μετά», δήλωσε ο υπουργός Ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης, υπερασπιζόμενος τον Κ. Καραμανλή. Το καλάθι του ψεύτη.

Μάχη

Η βρετανική κυβέρνηση παρουσίασε νομοσχέδιο της κατά της παράτυπης μετανάστευσης, το οποίο προβλέπει κυρίως να απαγορεύεται σε όσους φτάνουν μέσω της Μάγχης να ζητούν άσυλο στη Βρετανία. Σε διώχνουν με το τρένο από τη σήραγγα.

Μήπως τελικά δεν ζούμε όλοι στον 21ο αιώνα;

Παρά την κοινή μας χρονολογία, παρά τους μύθους της παγκοσμιοποίησης και των ραγδαίων τεχνολογικών εξελίξεων που «όλοι οφείλουμε να υιοθετήσουμε και να παρακολουθούμε», ο κόσμος μας ποτέ δεν εισήλθε συνολικά και ολοκληρωτικά στον «θαυμαστό» 21ο αιώνα. Υπάρχουν άνθρωποι και πληθυσμοί στον κόσμο που ζουν και παράγουν σε συνθήκες 19ου-18ου αιώνα ή ακόμη πιο πίσω, σε περιοχές της Ασίας, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και σε αρκετές άλλες περιοχές του πλανήτη. Κι αν η αναπτυσσόμενη Δύση καμαρώνει για τον, κατά κανόνα, σύγχρονο και «πολιτισμένο» τρόπο παραγωγής (όταν δεν παράγει στις άθλιες συνθήκες εργασίας των «υπανάπτυκτων»), δεν είναι λίγες οι «εκτός χρόνου» συνθήκες στις οποίες φυτοζωούν σημαντικά τμήματα του πληθυσμού της. Αρκεί να δούμε τις παραγκουπόλεις, τις φτωχογειτονίες και τον αριθμό των αστέγων εντός και γύρω από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις. Μόνο στις παραγκουπόλεις θα κατοικούν σε λίγα χρόνια πάνω 2 δισ. άνθρωποι, που μαζί με τον αυξανόμενο αριθμό φτωχών, θα σχηματίσουν έναν τεράστιο «πλανήτη των φτωχών» εκτός εποχής και εκτός τροχιάς από τον σύγχρονο κόσμο.

Ζούμε, πράγματι, σε έναν κόσμο που... χωράει πολλούς κόσμους και πολλές εποχές. Παραφράζουμε, έτσι, ένα σύνθημα-αίτημα της κοσμοπολίτικης, κυρίως, αριστεράς, που μοιάζει να έχει προ πολλού «ικανοποιηθεί» με τον χειρότερο τρόπο από τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό-καπιταλισμό. Ο βολικός διαχωρισμός του κόσμου σε αναπτυσσόμενες, αναπτυσσόμενες ή υποανάπτυκτες χώρες, οι βολικές διακρίσεις μεταξύ Βορρά-Νότου και Δύσης-Ανατολής, σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη ορολογία, δύσκολα σβήνουν τις πραγματικές αντιθέσεις εκμετάλλευσης, καταπίεσης και μεταφοράς πλούτου από τις εξαρτημένες, υποτελείς, «φτωχές και καθυστερημένες» χώρες προς τα «πλούσια» και «σύγχρονα» ιμπεριαλιστικά-καπιταλιστικά κράτη. Στη βάση του χάσματος «ανάπτυξης» ανάμεσα στον κόσμο της εργασίας και αυτόν του κεφαλαίου βρίσκεται η ίδια διαδικασία εκμετάλλευ-

σης, καταπίεσης και μεταφοράς του πλούτου από τον πάτο προς την κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας, σε κάθε χώρα ξεχωριστά. Εξάλλου, είναι πλέον εμφανής η επιδίωξη του συστήματος παντού στον κόσμο να γυρίζει για τους «πληβείους» τους δείκτες του ρολογιού της ιστορίας αιώνες πίσω, ενώ για του «πατρικούς» και τους «ευγενείς» προβλέπονται οι πιο σύγχρονες δυνατότητες και απολαύσεις.

Στον κόσμο του 21ου αιώνα ευδοκούν οι αναχρονισμοί: η σύγχρονη δουλειά, η παιδική εργασία, η εμπορία ανθρώπων και γυναικών, η βασιλευόμενη δημοκρατία, η συνταγματική ή απόλυτη μοναρχία, τα Βασίλεια, τα Δουκάτα, τα Πριγκιπάτα, τα Σουλτανάτα, τα Εμιράτα στα οποία ζει πάνω από το 8, 6% του παγκόσμιου πληθυσμού.

Είναι, επομένως, φυσικό να οργίζεται κανείς (αλλά όχι να εκπλήσσεται), όταν π. χ. ενώ λειτουργούν υπερσύγχρονα συστήματα παρακολούθησης προσώπων έως και του παγκόσμιου πληθυσμού, ταυτόχρονα, όπως αποδείχθηκε με τον πλέον τραγικό τρόπο στα Τέμπη, να μη λειτουργούν συστήματα παρακολούθησης της πορείας δύο τρένων. Ιδίως σε χώρες με «προφίλ» αρπακολλατζίδικης και μεταπρατικής αστικής τάξης, σαν την Ελλάδα. Αλλά όχι μόνο σε αυτές, όπως απέδειξαν τα σιδηροδρομικά «δυστυχήματα» στη Μεγάλη Βρετανία μετά τις ιδιωτικοποιήσεις της «Σιδηράς Κυρίας», που έγιναν... παλιοσίδερα.

Η εγκατάλειψη και διάλυση όλων των δημόσιων υποδομών και υπηρεσιών που αφορούν στις λαϊκές ανάγκες συνοδεύεται με την ενίσχυση των πιο σύγχρονων μηχανισμών και ψηφιακών υπηρεσιών ελέγχου, χειραγώγησης, καταστολής, αρπαγής του πλούτου που παράγει η εργαζόμενη πλειοψηφία. Έχουμε και εδώ την αντίφαση ανάμεσα στην κοινωνικοποιημένη παραγωγή γνώσης και τεχνολογίας (που, βεβαίως, δεν είναι ουδέτερη και «ελεύθερη», αλλά κατευθύνεται από το κεφάλαιο) και την ιδιοποίηση των αποτελεσμάτων της από το κεφάλαιο, την ίδια αντίφαση που συναντάμε και στην παραγωγή των υλικών αγαθών, που μετατρέπονται σε εμπορεύματα «για λίγους».

Η ανισόμετρη ανάπτυξη δεν αφορά μονάχα κάποιες χώρες ή περιοχές, αλλά εξελίσσεται και εντός της κοινωνίας. Τα σπίτια χωρίς ρεύμα στις φτωχογειτονίες συνυπάρχουν με τις οπτικές ίνες των «έξυπνων» κατοικιών στις γειτονίες των πλουσίων. Οι τερατογειτονίες στέκονται δίπλα στις «εργονομικά» σχεδιασμένες συνοικίες.

Σε αντίθεση με όσα λέγονται, ούτε η αναπτυσσόμενη και ανταγωνιστική παραγωγή έφερε κάποια γενικευμένη ευημερία, ούτε η ανάπτυξη της επιστημονικής και τεχνολογικής γνώσης έφερε τον 21ο αιώνα σε όλους. Ιμπεριαλιστικές και κεφαλαιοκρατικές σκοπιμότητες παρεμποδίζουν και υπονομεύουν τη γενική πορεία «προς τα εμπρός». Άλλωστε, οι τρέχουσες κρίσεις χτύπησαν πρώτα τις οικονομικά και τεχνολογικά αναπτυσσόμενες δυνάμεις του πλανήτη, οι οποίες φυσικά κατόρθωσαν στη συνέχεια να φορτώσουν τα βάρη στους «υπανάπτυκτους». Η καπιταλιστική ανάπτυξη οξύνει αντί να αμβλύνει την καπιταλιστική κρίση και «προετοιμάζει» τις κάθε είδους καταστροφές.

Τι σημασία έχει, λοιπόν, σε ποιο βαγόνι κάθεται, αν πρόλαβες, αν άργησες, αν γύρισαν σωστά τα κλειδιά; Η «ατομική ευθύνη» των φτωχών και των απλών ανθρώπων είναι δεδομένη. Αντίθετα, σε κανέναν τραπεζίτη, σε καμία εταιρία, σπάνια σε αστό πολιτικό αποδίδεται «ατομική ευθύνη» στην κατάρρευση ολόκληρων οικονομιών και στην καταστροφή χωρών. Εκεί υπάρχει η... ολιστική θεώρηση και θέαση της κοινωνίας, εκεί φταίνει οι πολιτικές συγκυρίες και οι οικονομικές συνθήκες.

Ας μην τους ψηφίζαμε, όμως! Να μια άλλη («από τα κάτω»;) παραλλαγή του συστημικού ιδεολογήματος της «ατομικής ευθύνης», που συνοδεύεται, φυσικά, από την πανούργα απαίτηση να «διορθωθεί η ψήφος», ενοχοποιώντας τον λαό. Οι άνθρωποι δεν τρέφονται με λόγια και διακηρύξεις, ούτε αλλάζει ο κόσμος «αλλάζοντας την ψήφο». Η ευθύνη δεν συνιστά αυτόματα ενοχή για να απενοχοποιηθούν οι πραγματικοί ένοχοι.

Ο 21ος αιώνας των λαών θα αφορά σε όλον τον πλανήτη. Και απαιτείται λαϊκή συγκρότηση και οργανωμένη πάλη για να μη γυρίζει ο χρόνος πίσω.

21ος αιώνας